Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 1 Tammikuu № 1

1937
PETROSKOI
NKP(b):n KARJALAN ALUEKOMITEAN KUSTANNUSLIIKE

Sisältö:

6I209 ФИНЛЯНДИЯ

FINLJANDIJA
Helsingin Yliopiston
Kirjaston Kotim.os.
Unioninkatu 36
Helsinki/Finlande

Kommunisti
I/I-3I/XII-37.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Petroskoi Pushkinskaja 7, huone 304, puhelin 168

№ 1 (162) Tammikuu 1937

Leninismin voittokulku

Kaukana on vanha, tsaristinen Venäjä. Kohta kaksikymmentä vuotta on kulunut Lokakuun suuresta vallankumouksesta. Menneisyydessä ovat kansalaissodan vuosien sankarilliset, muistorikkaat taistelupäivät, menneisyydessä, joka vielä tänäkin päivänä, Leninin kuoleman kolmantenatoista vuosipäivänä, on varmana tienviittana, josta koko maailman proletariaatti ja sorretut kansanjoukot ottavat oppia ja suunnan taistelussa koko ihmiskunnan vapauttamiseksi kapitalismin orjuudesta.

Kolmetoista vuotta on puolueemme työskennellyt ja taistellut työväenluokan asian puolesta ilman Leniniä — hänen ohjeitaan noudattaen. Ja tämä taistelu ei ole mennyt hukkaan se on antanut kauniit hedelmät.

> "On mieluisaa ja riemuista tietää, minkä puolesta meidän ihmisemme taistelivat ja miten he saavuttivat maailmanhistorialliset voitot. On mieluisaa ja riemuista tietää, että veri, jota meidän ihmisemme runsaasti vuodattivat, ei ole mennyt hukkaan, että se on antanut tuloksensa." (Stalin)

Ja se tulos on — sosialismin voitto, sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen $^1/_6$ maapalloa.

Marxismi-leninismi on maassamme voittanut täydellisesti, sillä me olemme leniniläisen kommunistisen puolueen johdolla, toveri Stalinin nerokkaalla johdolla, kyenneet voittamaan, murskaamaan, tuhoamaan ne esteet, joita koko maailman riistäjäluokat — miljardikapitalisteista, satojen tuhansien hehtaarien tilanherraomistajista aina pikkukapitalisteihin ja kulakkeihin saakka — asettivat sosialismin tielle.

Sosialismi on voittanut maassamme ja kohottanut maamme niin korkealle, että on avautunut perspektiivi täydelliseen kommunistiseen yhteiskuntaan.

Mitä suuremmat ovat voittomme *tänä päivänä* sosialismin taistelussa kapitalismia vastaan, sitä paremmin näkee jokainen Sovettiliiton ja myöskin kapitalistisen maan työtätekevä Leninin kaukonäköisen teräväjärkisyyden, näkee ja tuntee sen mahtavan voiman, mikä on Leninin opissa ja Kommunistisessa puolueessa.

Leninin luoman bolsheviikkien puolueen johdolla, Leninin uskollisen työtoverin ja Leninin asian nerokkaan jatkajan — Stalinin johtamana ovat entisen Venäjän kansat, joita riistäjät ruoskivat ja orjuuttivat, kehittyneet kaikissa suhteissa maailman etummaisimmaksi kansaksi. Takapajuinen agraarimaa on muuttunut etummaiseksi teollisuusvallaksi, jolla on teknillisesti kaikkein uusiaikaisin teollisuus. Pientalonpoikaisesta maasta on tehty maailman suurimman koneellistetun kollektivisoidun maanviljelyksen maa. Entisen kansojen vankilan paikalle on kasvanut 60 natsion kukistumaton veljesliitto, on ratkaistu kansallisuuskysymys kansojen keskinäisavun ja yhteistyöskentelyn pohjalla.

"...Millä tämä voitto on selitettävissä?

Kansallisuuksien välisen riidan perusorganisaattoreina olevien riistäjäluokkien puuttuminen; keskinäistä epäluottamusta ylläpitävän ja kansallisuuskiihkoa lietsovan exploatatsion puuttuminen; se, että vallassa on työväenluokka, joka on kaiken orjuuttamisen vihollinen ja internatsionalismin aatteiden uskollinen eteenpäinviejä; kansojen keskinäisavun tosiasiallinen toteuttaminen taloudellisen ja yhteiskunnallisen elämän kaikilla aloilla; lopuksi, SSSR:n kansojen muodoltaan kansallisen, sisällöltään sosialistisen, kansallisen kulttuurin kukoistaminen — kaikki nämä ja näiden kaltaiset tekijät ovat johtaneet siihen, että SSSR:n kansojen ulkomuoto on perinpohjin muuttunut, niistä on kadonnut keskinäisen epäluottamuksen tunne niissä on kehittynyt keskinäisen ystävyyden tunne ja tällä tavoin on muodostunut kansojen todellinen veljellinen yhteistyöskentely yhtenäisen liittovaltion systeemissä.

Tuloksena meillä on nyt täysin muodostunut ja kaikki koettelemukset kestänyt monikansallinen sosialistinen valtio, jonka lujuutta voi kadehtia mikä kansallinen valtio tahansa missä maapallon osassa tahansa." (Stalin.)

On hävitetty tuotantovälineiden yksityisomistus, ihmisen riistäminen toisen ihmisen taholta. Työ on muodostunut kunnian ja maineen asiaksi, jalouden ja sankaruuden asiaksi. Ensimmäisen ja toisen viisivuotisen aikana luodun uuden, nykyaikaisen tekniikan omaksumisen pohjalla kehittyy kansan valtava stahanovilainen liike työntuottavaisuuden kohottamisen puolesta, vanhojen, entiseen takapajuisuuteemme pohjautuvien teknillisten normien ja tuotannon projektivoimakkuuksien tarkistamisen puolesta.

Jos verrataan sitä, mitä meillä nykyään on, maassamme vallinneeseen tilanteeseen välittömästi vallan valtaamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen, jos vertaamme tämän päivän SSSR:ää siihen, mitä meillä oli niinä päivinä, jolloin meiltä poistui puolueemme perustaja, Suuren proletaarisen vallankumouksen voiton organisaattori, suuri johtajamme ja opettajamme Lenin, — niin jokainen näkee selvästi, että maamme, puolueemme, joka on horjumattomasti toteuttanut Leninin neuvoja, on voittanut, että leninismi on saavuttanut maassamme täydellisen voiton.

Leninismin voima on siinä, että se on ainoa oikea tieteellinen vallankumousteoria. Ei ole muuta oppia kuin leninismi; ei ole muuta puoluetta

kuin kommunistien, bolsheviikkien puolue, joka pohjautuu ja toimii Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin opin graniittiperustalla. Noin neljäkymmentä vuotta sitten alkoi Lenin rakentaa proletariaatin diktatuurin puoluetta, hirmuisen imperialistisen sodan vuosina hän loi teorian sosialismin voiton mahdollisuudesta aluksi yhdessä, erikseen otetussa maassa, proletariaatin diktatuurin ensimmäisinä päivinä hän kehitti maamme sosialistisen uudestirakentamisen perusteet ja taistelun sosialismin täydellisen voiton puolesta "yhdessä, erikseen otetussa maassa".

Heti Brestin rauhan solmiamisen jälkeen, kun maamme sai lyhyen levähdyksen, Lenin asetti tehtäväksi sosialistisen talouden järjestämisen.

> "Tämä on, — sanoi hän, — kaikkein vaikein tehtävä, sillä kysymys on kymmenien ja kymmenien miljoonien ihmisten kaikkein syvimpien, taloudellisten elämän perusteiden järjestämisestä uudella tavalla... Ja tämä on kaikkein kiitollisin tehtävä, sillä vasta sen ratkaisemisen jälkeen (pää- ja peruspiirteissä) voidaan sanoa, että Venäjä on tullut ei vain sovettitasavallaksi, vaan myöskin sosialistiseksi tasavallaksi."

Toukokuussa vuonna 1918 alkanut kansalaissota keskeytti Leninin suunnitteleman Venäjän sosialistisen rekonstruoinnin toteuttamisen, mutta kansalaissodasta, joukkojen kärsimästä tavattomasta puutteesta ja köyhyydestä, maassa vallinneesta taloudellisesta hävitystilasta huolimatta Lenin ei lakannut osoittamasta, että on välttämätöntä maamme industrialisointi ja maatalouden rekonstruointi nykyaikaisen tekniikan pohjalla. Jo kansalaissodan ollessa kuumimmillaan, talvella vuonna 1919—1920, hän antoi ohjeen Venäjän sähköistämissuunnitelman laatimisesta, jota toveri Stalin tulisesti kannatti. Ja heti kun muodostettiin mahdollisuus rauhalliselle rakennustyölle, kun Puolan ja Sovettiliiton välisessä sodassa oli torjuttu Ententen kolmas hyökkäys nuorta sovettitasavaltaa vastaan, Lenin asetti RSFSR:n sovettien VIII edustajakokouksessa selostuksen Venäjän sähköistämisen valtion komissian (GOELRO) alkeissuunnitelmasta.

Tarvittiin mitä suurinta rohkeutta, nerokasta uskallusta, yhteiskunnan kehityslakien mitä syvintä ymmärtämistä ja niiden taisteluteiden kaukaa näkemistä, joilla Venäjä muutetaan sosialistiseksi tasavallaksi, että saattoi vuoden 1920—1921 vaikeissa olosuhteissa, vastoin opportunisteja ja heikkouskoisia asettaa suuremmoisen, 10 vuodeksi lasketun suunnitelman maan teknillisestä rekonstruoinnista, suurkoneteollisuuden luomisesta, suunnitelman talonpojan siirtämisestä hevosen selästä automobiiliin ja traktoriin.

Sinä kautena puolue ja sovettivalta laskivat Leninin johdolla sosialistisen teollisuuden ensimmäiset kulmakivet. Alettiin Volhovan vesivoima-aseman, Kashirin ja Shaturan sähköasemien rakentaminen, ryhdyttiin muokkaamaan Dnjeprin mahtavan vesivoima-aseman ja muiden jättiläismäisten rajonisähköasemien rakennusplaaneja.

Tämä energiakysymyksen ratkaiseminen oli tärkeimmästä merkityksestä kaikkein uusiaikaisimman raskaan teollisuuden pystyttämisessä, sillä:

> "Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikais-

taloudessa — tämä on vielä vähän, — eikä ainoastaan kulutusvälineitä talonpoikaistolle antavan kevyen teollisuuden hyvä tila, — tämä on myöskin vielä vähän, — meille on välttämätöntä myöskin raskas teollisuus. Mutta saattaakseen sen hyvään tilaan, tarvitaan monia vuosia työtä." (Lenin).

Ilman raskasta teollisuutta olisimme tuhoutuneet sivistysvaltiona. Ilman raskasta teollisuutta ei voi olla puhettakaan sosialismista — näin ajatteli ja puhui Lenin. Stalinin johdolla on tämä leniniläinen linja toteutettu taistelussa kaikenkarvaisia opportunisteja vastaan. Nyt meillä on mahtava raskas teollisuus, Sovettiliitosta on tullut yksi maailman kaikkein voimakkaimmista valtioista.

Ensimmäinen pääomasijoitus raskaaseen teollisuuteen oli 20 miljoonaa kultaruplaa. Se tapahtui Leninin eläessä. Vuonna 1936 edellytti suunnitelma 10.600 miljoonan ruplan sijoitusta raskaaseen teollisuuteen, pääomasijoitusten yhteissumman ollessa 32.300 miljoonaa. Loistavin tuloksin päätti raskas teollisuus vuoden 1936 suunnitelman. 11 kuukauden aikana kohosi Raskaan teollisuuden kk:n teollisuus 34,1 prosentilla edellisen vuoden vastaavaan aikaan verrattuna, vuositehtävän ollessa 26 prosenttia. Toisen viisivuotissuunnitelman täytti raskas teollisuus neljässä vuodessa.

Myöskin Elintarveteollisuuden kk:n teollisuus toteutti toisen viisivuotissuunnitelman 4 vuodessa. 11 kuukauden aikana kasvoi sen tuotanto 29,6 pros., vuosisuunnitelman edellyttäessä 22 pros.

Vuonna 1936 SSSR:n teollisuuden tuotanto oli seitsemän kertaa suurempi kuin sodanedellisenä aikana. Sovettiliitto pääsi ensimmäiselle sijalle Europassa ja toiselle sijalle maailmassa. Yksistään suurteollisuuden tuotannon kasvu oli puolitoista kertaa suurempi kuin koko teollisuuden tuotanto vuonna 1913.

Kun Lenin puhui välttämättömyydestä siirtää talonpoika aurankurjesta traktoriin, nykyaikaiseen konetekniikkaan, niin hän katsoi tämän tehtävän kaikkein vaikeimmaksi, pitkäaikaisimmaksi, ratkaisevaksi tehtäväksi taistelussa sosialismin puolesta. Luokkien hävittämisen, sosialismin voiton yhdisti Lenin irroittamattomasti "koko yhteiskunnallisen talouden organisatooriseen uudestirakentamiseen, siirtymiseen yksityisestä, erillisestä, pienestä tavarataloudesta yhteiskunnalliseen suurtalouteen", parantaen valtavin mitoin maanviljelystekniikkaa, uudestikalustaen sen perinpohjaisesti. Puolueen riveissä olleet opportunistit, trotskilaiset, shljapnikovilaiset pilkkasivat tätä leniniläistä suunnitelmaa tyhjäksi fantasiaksi, ilmoittaen VKP(b):n X edustajakokouksessa, että "tätä saavutamme tuskin XXV vuosisadan loppuun mennessä".

Mutta jo vuoden 1936 lopulla:

"Sen sijaan, että aikaisemmin oli kokonainen valtameri pieniä yksityisiä talonpoikaistalouksia heikkoine tekniikkoineen ja kulakin väkivaltoineen, meillä on nyt maatalouden alalla maailman suurin koneellistettu, uudella tekniikalla aseistettu tuotanto kolhoosien ja sovhoosien kaikkikäsittävän systeemin muodossa. Kaikille on tunnettua, että kulakisto on maataloudessa likvidoitu ja pienten yksityis-

ten talonpoikaistalouksien sektorilla takapajuisine, keskiaikaisine tekniikkoineen on nyt vähäpätöinen paikka, eikä sen ominaispaino maataloudessa kylvöalojen laajuuteen nähden muodosta enempää kuin 2—3 prosenttia. Ei voida olla merkitsemättä sitä tosiasiaa, että kolhooseilla on nyt käytettävänään 316 tuhatta traktoria, joiden voimakkuus on 5 miljoonaa 700 tuhatta hevosvoimaa ja yhdessä sovhoosien kanssa on yli 400 tuhatta traktoria, joiden voimakkuus on 7 miljoonaa 580 tuhatta hevosvoimaa." (Stalin).

Lenin "haaveili" 100 tuhannesta traktorista, nyt on yli neljä kertaa tuo määrä — ja voimakkaita traktoreja plus kymmeniä tuhansia kombaineja ja lukemattomasti muita kaikkein uusiaikaisimpia maatalousvälineitä. Vuoden 1936 lokakuun 10 päivään mennessä suoritettiin traktoreilla töitä 63,7 prosenttia enemmän kuin edellisenä vuonna, kyntötöiden mekanisointi kohosi kolhooseissa 50 prosenttiin ja sovhooseissa 100 prosenttiin, yli 97 prosenttia jyväviljojen kylvöalasta korjattiin sovhooseissa kombaineilla. Ja vaikka viime vuonna luonnonsuhteet olivat poikkeuksellisen epäsuotuiset, niin jyväviljan ja teknillisten kasvien kokonaissato oli suurempi kuin vuonna 1935 ja puolitoista kertaa enemmän kuin sodanedellisenä aikana. Hevosten pääluku kasvoi viime vuonna 5,2 pros., suuren sarvikarjan — 14,7 pros., sikojen — 24,7 pros., lampaiden ja vuohien — 21,5 pros.

Vihdoin:

"Mitä tulee tavaravaihtoon maassa, niin kauppiaat ja keinottelijat on kokonaisuudessaan karkoitettu tältä alalta. Koko tavaravaihto on nyt valtion, kooperatiivien ja kolhoosien käsissä. On syntynyt ja kehittynyt uusi sovettikauppa, kaupankäynti ilman keinottelijoita, kaupankäynti ilman kapitalisteja." (Stalin)

Sosialistisen systeemin täydellinen voitto kansantalouden kaikilla aloilla on tosiasia.

Tammikuussa vuonna 1918 Lenin kirjoitti loistavan kirjoituksen "Miten on järjestettävä kilpailu?", missä hän murskasi pikkuporvarilliset sadut sosialismista:

"Porvariston häntyrit ja kupinnuolijat ovat kuvanneet sosialismin yksitoikkoiseksi, viralliseksi, ikäväksi, harmaaksi kasarmiksi. Rahasäkin lakeijat, riistäjien orjapalvelijat — herrat porvarilliset intelligentit — ovat "peloitelleet" sosialismilla kansaa, joka juuri kapitalismin vallitessa on tuomittu mittaamattoman, pakollisen työn, puolinälkäisen elämän, raskaan kurjuuden pakkotyölaitokseen ja kasarmiin...

Laaja, todellisesti joukkomittainen mahdollisuuden muodostaminen yritteliäisyyden, kilpailun, rohkean alotteellisuuden osoittamiselle ilmestyy vasta nyt. Jokainen tehdas, mistä kapitalisti on heitetty ulos tai vaikkapa suitsitettu todellisella työväenkontrollilla, jokainen kylä, mistä tilanherrariistäjä on savulla karkoitettu ja otettu pois hänen maansa, on nyt, ja vasta nyt kenttä, missä työihminen voi ilmituoda itsensä, voi oikaista hiukan selkäänsä, voi suoristautua, voi

tuntea itsensä ihmiseksi. Ensi kerran vuosisatoja kestäneen työn jälkeen vieraille, epävapaassa työssä riistetyillä on mahdollisuus työntekoon itsensä hyväksi, ja lisäksi työntekoon, joka nojautuu uusimman tekniikan ja kulttuurin kaikkiin valloituksiin."

Niihin aikoihin nämä Leninin viisaat sanat eivät vielä ennättäneet tulla joukkojen eläväksi, jokapäiväiseksi käytännöksi, sillä kaksikuukautisen levähdyksen jälkeen alkoi saksalaisten hyökkäys, jota helpotti Trotskin ja "vasemmisto"-kommunistien rikollisen kevytmielinen politiikka. Leninin sanat nousivat jälleen esiin ensimmäisen viisivuotisen sankarillisina vuosina uudisrakennuksilla, tehtaissa, kaivoksissa. Sosialistinen kilpailu loi ihmeitä Dnjeprostroilla, Stalingradin traktorstroilla, Kuznetskstroilla, Magnitostroilla, tuhansilla rakennustyömailla kaikkialla maassa.

Kun ensimmäisen viisivuotisen toteuttamisen tuloksena maamme oli saanut uuden tekniikan, kun toisen viisivuotisen vuosina uudet ihmiset ryhtyivät omaksumaan tätä tekniikkaa niinkuin pitää, — syntyi mahtava stahanovilainen liike. Ilmestyi tuhansia sankareita, jotka ylittävät entiset normit muutamia kertoja, puristavat tekniikasta kaiken, minkä se voi antaa. Yksityisten stahanovilaisten jälkeen ilmestyy stahanovilaisia vuoroja, tehdasosastoja, stahanovilaisia vuorokausia, kuukausia, vihdoin stahanovilainen vuosi 1936, jolloin koko teollisuus siirtyy stahanovilaisiin työmetoodeihin. Ja työväenluokan jälkeen lähtevät kolhoositalonpoikaiston joukot sosialistiseen kilpailuun.

Toveri Stalin osoitti mainiossa puheessaan Punaisen armeijan akateemikkojen päästössä vuonna 1935, että tekniikkaa käytettäessä oikein "maamme voisi saada kolmi- ja nelinkertaisesti suuremman tuotantotehon kuin sillä nyt on".

Vuonna 1936 käytettiin paljon menestyksellisemmin hyväksi materiaalis-teknillisiä välineitä, vallattiin valtavalla vauhdilla uusinta tekniikkaa. Työntuottavaisuus kasvoi ennenkuulumattomasti. 10 kuukauden aikana kohosi työntuottavaisuus 23,3 pros., kun se vuonna 1935 nousi 12,9 pros. ja sitä edellisten 3—4 vuoden aikana vain 5—10 pros. Raskaassa teollisuudessa oli kasvu viime vuoden 10 kuukauden aikana 26,4 pros. Teollisuuden tuotannon lisäkasvusta v. 1936 saatiin 68 pros. työntuottavaisuuden kohoamisen tuloksena ja loput 32 pros. työläisten lukumäärän lisäämisen tuloksena, silloin kun vuonna 1932 suhde oli aivan päinvastainen — 32,5 pros. ja 67,5 pros.

Nämä tulokset osoittavat, että sosialistisen kilpailun uusi etappi — stahanovilainen liike on muodostunut voimakkaaksi tekijäksi, joka nopeuttaa maamme sosialistista kehitystä. Stahanovilainen liike, joka on bolshevikkien puolueen leniniläis-stalinilaisen politiikan tulos, "avaa meille sen tien, ainoastaan jolla voidaan saavuttaa ne korkeimmat työntuottavaisuuden osoittimet, jotka ovat välttämättömät siirtymiselle sosialismista kommunismiin ja vastakohtaisuuden hävittämiselle henkisen työn ja fyysillisen työn väliltä" (Stalin).

Kaikki riistäjäluokat on SSSR:ssä likvidoitu. "On jäänyt työväenluokka. On jäänyt talonpoikain luokka. On jäänyt intelligenssi." (Stalin).

Mutta nämä yhteiskunnalliset ryhmät eivät ole samallaisia kuin kapitalismin kaudella. Sovettiyhteiskunnan luokkarakenteessa on tapahtunut muutoksia.

"Mistä nämä muutokset puhuvat?

Ne puhuvat ensiksikin siitä, että rajat työväenluokan ja talonpoikaiston väliltä, samaten kuin myöskin näiden luokkien ja intelligenssin väliltä — vähitellen kuluvat pois ja vanha luokkaerikoisuus — katoaa. Tämä merkitsee sitä, että näiden yhteiskunnallisten ryhmien välinen välimatka yhä enemmän ja enemmän supistuu.

Ne puhuvat toiseksi siitä, että taloudelliset ristiriidat näiden yhteiskunnallisten ryhmien väliltä vähitellen häviävät, kuluvat pois.

Ne puhuvat lopuksi siitä, että myöskin poliittiset ristiriidat niiden väliltä vähitellen häviävät, kuluvat pois." (Stalin).

SSSR:n kansojen sovettien edustajakokous hyväksyi vuoden 1936 lopulla uuden Konstitutsion. Tämä Konstitutsio on yhteenveto kuljetusta tiestä, jo tehdyistä saavutuksista, sen rekisteröimistä ja lainsäädännöllistä lujittamista, mikä on jo valloitettu todellisuudessa.

Uuden Konstitutsion perustana on kapitalistisen järjestelmän likvidoiminen ja sosialistisen järjestelmän voitto SSSR:ssä:

"... sosialistinen omistus maahan, metsiin, tehtaisiin ja muihin tuotantovälineisiin: riiston ja riistäjäluokkien likvidoiminen; enemmistön kurjuuden ja vähemmistön ylellisyyden likvidointi; työttömyyden likvidointi; työ jokaisen työkyisen kansalaisen velvollisuutena ja kunniatehtävänä formulan mukaan: "Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä"; oikeus työhön, s.o. jokaisen kansalaisen oikeus saada taattua työtä; oikeus lepoon; oikeus sivistykseen jne., jne." (Stalin).

Stalinilainen Konstitutsiomme takaa natsioille ja roduille täydellisen tasa-arvoisuuden, se on internatsionaalinen, eikä natsionalistinen, kuten porvarillisten maiden perustuslait. Ja vihdoin se on johdonmukaisesti ja loppuun saakka demokraattinen. Sitä käsittelivät miljoonat työtätekevät tehtaissa, kolhooseissa, kaikkialla SSSR:ssä.

Porvaristokin puhuu "demokratiasta", mutta kansanjoukkojen hämäämiseksi, sillä:

"Demokratia kapitalistisissa maissa, joissa on antagonistisia luokkia, on loppukädessä demokratiaa voimakkaille, demokratiaa omistavalle vähemmistölle. Demokratia SSSR:ssä, päinvastoin, on demokratiaa työtätekeville, s.o. demokratiaa kaikille... Juuri tämän vuoksi minä ajattelen, että SSSR:n Konstitutsio on maailman ainoa loppuun saakka demokraattinen Konstitutsio." (Stalin)

* * *
*

Leninin kuoleman jälkeen on puolueemme kulkenut ja kulkee leniniläistä tietä. Tämä kausi on ollut sitkeätä ja raskasta taistelua.

Puolueemme on täytynyt ankarassa taistelussa trotskilaisia, zinovjevilais-kamenevilaista oppositsiota, oikeistoukloonia, oikeistolais-"vasemmis-

tolaista" blokkia vastaan puolustaa leninismiä. Toveri Stalinin johdolla, joka yhdessä Leninin kanssa on rakentanut puolueemme, järjesti se kansalaissodan vuosina Koltshakin, Denikinin, Vrangelin ja Judenitshin murskaamisen, — suuren ja nerokkaan Stalinin johdolla on puolueemme toteuttanut leninismiä käytännössä.

Kun trotskilais-zinovjevilais-kamenevilaiset nousivat leniniläistä oppia vastaan täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä, erikseen otetussa maassa, — järjesti Stalin niiden poliittisen ja järjestöllisen murskaamisen.

Kun leniniläistä oppia vastaan maan teollistuttamisesta raskaan teollisuuden ensivuoroisen kehittämisen pohjalla, talonpoikaistalouden kollektivisointia ja kulakiston luokkana likvidoimista vastaan nousivat oikeistouklonistit, — järjesti Stalin heidän aatteellisen ja järjestöllisen murskaamisen.

Puolueen murskaamat oppositsio ryhmät, ovat luisuneet vastavallankumoukseen. Trotskilais-zinovjevilaiset painuivat puolueen leniniläisen politiikan voittokulun vihassa, verisen fasismin konnantielle — yksilöterroriin ja isänmaan petokseen. Esiintyen luihuina kaksinaamaisina murhasivat he nurkantakaa työväenluokan rakastaman tribuunin, Stalinin uskollisen työtoverin — Sergei Mironovitsh Kirovin. Saksan fasistien ohjauksella valmistelivat ne puolueemme ja sovettivallan parhaimpien johtajien — toverien Stalinin, Kaganovitshin, Molotovin, Zhdanovin ja muiden salamurhia, sosialismin tuhoamista ja kapitalismin palauttamista SSSR:n.

Mutta trotskilais-zinovjevilaiset konnat paljastettiin. Koko maailman työväenluokan viha kantautui näiden petturien päälle ja painoi heidän kaksinaamaiset olemuksensa historian menneisyyteen.

Suurien voittojen, sosialismin voittokulun, leninismin voiton perustana on ollut leniniläinen puolue, bolsheviikkien puolue. Koko kansantalouden siirtyminen sosialismiin on asettanut puolueelle entistä suuremman vastuunalaisuuden kansantalouselämän kaikinpuolisesta kehittämisestä.

Nykyään enemmän kuin koskaan ovat tärkeät leniniläiset prinsiipit ankaran keskitetystä järjestöstä ja yhtenäisestä puolueesta, johon kuuluvat työväenluokan parhaimmat ihmiset, leniniläisen politiikan aktiiviset toteuttajat, jotka ovat rajattoman uskollisia Marxin-Engelsin-Leninin-Stalinin lipulle, kykenevät kulkemaan kansanjoukkojen edellä ja johtamaan ne täydellisen kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseen maassamme. Erikoinen paino on pantava puolue-organisatsiotyölle ja puoluekasvatustyölle.

Vaikka SSSR:n koko kansantalous on sosialistinen ja olemme tässä mielessä ratkaisseet luokkien likvidoimisen, niin se ei suinkaan merkitse, että luokkaluonteeltaan vihamielisiä aineksia ei enää olisi. Liian syvät ovat kapitalismin jäljet, ja viidessä kuudesosassa maapalloa vallitsee vielä kapitaali, joka yrittää ylläpitää vieläpä SSSR:ssä agenttiensa, spiooniensa kautta "esi-isien henkeä" "entisissä ihmisissä" ja takapajuisissa aineksissa.

Siksi on edelleenkin lujitettava luokkavalppautta työväenluokassa ja vielä enemmän puolueessa, johon vieraat ja vihamieliset ainekset yrittävät

tunkeutua, vahingoittaakseen sitä sisältäpäin. Puoluedokumenttien tarkastuksessa ja puoluejäsenkirjojen vaihdossa paljastettiin näitä vieraita ihmisiä, naamioituneita vihollisia aina kapitalististen valtioiden spiooneihin saakka.

Sosialismin saavutusten yhteydessä on maassamme kasvanut uusia ihmisiä, jotka ovat rajattoman uskollisia sosialismin asialle, näyttäneet esimerkkejä sosialistisesta työstä. Toveri Stalin nimittää heitä puolueeseen kuulumattomiksi bolsheviikeiksi. Heidän joukkonsa on puolueemme vankka reservi, josta on vedettävä uutta voimaa puolueen riveihin.

Bolsheviikkien puolueen puhtautta on suojeltava kuin silmäterää, on pidettävä korkealla puolueen jäsenen nimi, sillä se on takeena uusiin voittoihin, — tämä oli Leninin neuvo. Ja meidän puolueemme voittaa, sillä sen jäseninä voivat olla vain työtätekevien parhaimmat edustajat, jotka ovat uskolliset kommunismin asialle, valmiit kulkemaan eteenpäin, pelkäämättä vaikeuksia.

Edessämme ovat vielä suuret tehtävät. Taistelu jatkuu vielä jännittyneempänä. Olemme täyttäneet valan, jonka toveri Stalin teki Leninin ruumisarkun ääressä. Tämä vala velvoittaa jatkamaan taistelua, kohottamaan sosialistinen yhteiskunta ensimmäisestä vaiheesta korkeimpaan vaiheeseen — täydelliseen kommunismiin.

Ja kommunismi on — ennennäkemätöntä teknillistä korkeutta teollisuudessa, maataloudessa — koko kansantaloudessa, ennenkuulumatonta työntuottavaisuuden nousua, elintarpeiden ja tavaroiden loppumatonta paljoutta, kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden häviämistä, kapitalismin jätteiden lopullista likvidoitumista ekonomiikasta ja ihmisten tietoisuudesta, henkisen ja fyysillisen työn välisen eroavaisuuden poistumista, uuden, korkeasti kulttuurisen ihmisen kasvattamista.

Viisi kuudesosaa maapalloa nääntyy vielä riistäjien sorron alla. Mustin taantumus — fasismi yrittää räjäyttää uuden imperialistisen maailmansodan liekkiin. Japanin imperialismin interventsio Kiinassa jatkuu, Abessinia on poljettu Italian fasismin saappaankoron alle. Ja jo puoli vuotta ovat Espanjan kaupunkeja, kyliä ja kansaa tuhonneet kansan kavaltaneiden kenraalien tykit, Saksan ja Italian fasismin tankit, lentokoneet ja sotajoukot. Fasismi "4-vuotissuunnitelmineen" ja muine "plaaneineen" on taloudellisessa umpikujassa ja etsii ulospääsyä ruudinsavun ja kaasun kautta, maiden ja kansojen tuhoamisen kautta.

Mutta — "...yhdeksäntoista vuotta on SSSR seisonut majakkana, tartuttaen vapauden henkeä koko maailman työväenluokkaan ja aiheuttaa raivoa työväenluokan vihollisten keskuudessa". (Stalin). Järkkymättä seisoo Punainen armeijamme maailman parhaine tekniikkoineen ja rajattoman uskollisine taistelijoineen SSSR:n rajojen vartiossa, kansainvälisen rauhan puolesta, Sovettiliiton voitokkaiden kansojen rauhallisen rakennustyön suojelijana.

Rynnäkköaate kypsyy joukkojen tietoisuudessa kaikissa kapitalistisissa maissa. Marxin-Engelsin-Lenininin-Stalinin lipun alla, marxismileninismin pohjalla, tulevat riistetyt ja sorretut joukot hävittämään vanhan maailman, ja sosialismi voittaa koko maapallolla.

Stahanovilainen vuosi

G. Solodij

Kulunut vuosi 1936 on ennenkaikkea huomattava siitä, että VIII Yleisliittolainen Sovettien Ylimääräinen Edustajakokous hyväksyi sosialistisen valtion Konstitutsion. Stalinilainen Konstitutsio vahvisti ne tulokset, jotka sovettikansa on saavuttanut taistelussa sosialismin rakentamisen puolesta.

SSSR:n uuden Konstitutsion merkityksen määritteli toveri Stalin näin:

”Se tulee olemaan historiallinen dokumentti, joka käsittelee yksinkertaisesti ja suppeasti, miltei pöytäkirjatyylissä sosialismin voiton tosiasioita SSSR:ssä, kapitalistisesta orjuudesta SSSR:n työtätekevien vapautumisen tosiasioita, laajan, loppuun saakka johdonmukaisen demokratian voiton tosiasioita SSSR:ssä.

Se tulee olemaan dokumentti, joka todistaa sitä, että se, mistä miljoonat rehelliset ihmiset kapitalistisissa maissa ovat haaveilleet ja edelleenkin haaveilevat, — on jo toteutettu SSSR:ssä.

Se tulee olemaan dokumentti, joka todistaa sitä, että se, mikä SSSR:ssä on toteutettu, voidaan täysin toteuttaa muissakin maissa.”

Vuosi 1936 oli stahanovilainen vuosi. Stahanovilainen liike, jota toveri Stalin nimitti ”nykyajan kaikkein elinkykyisimmäksi ja vastustamattomimmaksi liikkeeksi”, saavutti vuonna 1936 loistavia voittoja.

Palautamme lukijoidemme mieleen lyhyesti stahanovilaisen liikkeen kehityskronologiaa. Elokuun 31 päivän vastainen yö vuonna 1935 on yksi kaikkein huomattavimpia historiallisia hetkiä sosialistisessa rakennustyössämme; tuona yönä donbassilainen hiilenlouhija Aleksei Stahanov saavutti ensimmäisen ennätyksensä. Stahanovin jälkeen alkoivat monet tuhannet työläiset lyödä ennätyksiä kansantalouden kaikilla aloilla. Alkoi koko kansaa käsittävä stahanovilainen liike.

Tammikuu vuonna 1936. NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumin direktiivejä realisoiden tehdään kaikissa laitoksissa ahkerasti työtä tuotantonormien tarkistamisen, kaluston pasportisoinnin, tuotantoprosessin uudelleenjärjestämisen ja työläisten sijoittelun alalla. Teollisuuden työntekijöillä oli se ajatus, minkä Sergo Ordzhonikidze oli määritellyt: ”siirtyä mahdollisimman nopeasti stahanovilaisista vuorokausista stahanovilaisiin viikkoihin ja kuukausiin.” Kootaan voimia stahanovilaisten työmetoodien saattamiseksi perusmetoodeiksi tuotannossa.

”Krasnyi Proletari” tehtaan sorvari tov. Terentjev alkoi täyttää päivänormin 1.400 %; merkitsijä Kovalenko suoritti yhdessä vuorossa 11 päivätehtävää Martyn nim. om. tehtaassa Nikolajevissa.

Helmikuu. Kutsutaan koolle metallurgien, auto-traktoriteollisuuden työntekijöiden ym. ensimmäiset tuotantoaloittaiset konferenssit. Määritellään uusia normeja, jotka ovat syntyneet stahanovilaisen liikkeen kulussa. Uusia normeja ylitetään. Akulovin nim. om. kaivoksessa (Donbass) Starostinin ja Filatovin prikaadit antoivat kumpikin 6 tunnissa 140 tonnia antrasiittihiiltä ylittäen uuden normin 1.077 %. Seppä Busygin alensi Gorjkin autotehtaassa pyöräakselin takomisajan 17 sekunttiin, silloin kun parhaimmat amerikalaiset sepät takovat 36 sekunnissa.

Maaliskuu. Raskaan teollisuuden kansankomissari tov. Ordzhonikidze kutsui koolle päähallintojen päällikköjen neuvottelun, jossa antoi ohjeita stahanovilaisen liikkeen jatkuvasta, käytännöllisestä kehittämisestä.

Huhtikuu. Tämä kuukausi julistetaan stahanovilaisen opiskelun kuukaudeksi. Toveri Ordzhonikidze kirjoittaa: ”Katson aivan välttämättömäksi suorittaa huhtikuussa raskaan teollisuuden kaikilla aloilla stahanovilaisen tarkistuksen kilpailusta — parhaimmasta valmistautumisesta siirtymiseen vakituiseen ja systemaattiseen stahanovilaiseen työhön...”

Toukokuu. Stahanovilaisen opiskelun kuukausi alkaa antaa tuloksia. Stahanovilainen työtyyli alkaa muodostua laiksi laitosten työssä. Kaikessa laajuudessa asetetaan kysymys mestarin roolista tuotannossa stahanovilaisen ensimmäisenä ohjaajana.

Kesäkuu. Loosungilla — vallattava uudet teknilliset tuotantotehokkuudet, siirryttävä tuotannollisen kulttuurin korkeimpaan luokkaan — pidetään raskaan teollisuuden kansankomissarin luona sovetin istunto. Sovetti osoitti välttämättömäksi kohottaa insinööri-teknillisten työntekijöiden vastuunalaisuutta stahanovilaisen liikkeen johtamisessa.

Heinä- ja elokuu. Donbassilla kasvaa ensimmäisen luokan mestarien rivit. Hiilenlouhija Glushko ylittää päivästä päivään normit kahdeksankertaisesti, yhä useammin saavat metallurgit vuorokaudessa 12—13 tonnia terästä martinuunien tulipinnan yhdeltä neliömetriltä; saavutetaan uusia, entistä lyhyempiä sulatusaikoja.

Vuoden 1936 toisella puoliskolla on metallurgien kilpailu; kehitetään stahanovilaisen liikkeen uutta etappia puutavarateollisuudessa. Stalinilaisen Konstitutsion käsittely ja sen vahvistaminen sovettien ylimääräisessä VIII edustajakokouksessa sai aikaan koko maassa tavattoman tuotannollisen luomisinnon.

Teräksensulattaja Makar Mazai loisti kirkkaasti voitoillaan, hän saavutti uuden, ennenkuulumattoman ennätyksen teräksen sulatuksessa.

Vuosi 1936 oli stahanovilainen vuosi. Vuoteen 1937 siirtyessä oli stahanovilaisilla korkea taso työntuottavaisuudessa. Vuonna 1928 oli yhden työläisen tuotanto suurteollisuudessa keskimäärin 4.764 ruplaa, mutta vuonna 1936 se oli suunnitelman mukaan 11.017, s.o. kaksi ja puoli kertaa enemmän. V. v. 1930—34 kasvoi työntuottavaisuus vuodessa 2,6—10,7 prosenttia. Vuonna 1936 oli kasvu 25 % vuoteen 1935 verrattuna. Tällaisia työntuottavaisuuden kasvutempoja ei ole tuntenut ainoakaan kapitalistinen maa. Amerikan Yhdysvalloissa kohosi työntuottavaisuus v.v. 1899—1929, s.o. kolmessakymmenessä vuodessa, 57 %, Saksassa 18 vuodessa (v. v. 1913—1931) 27 %.

Paljon kuuluisia nimiä on stahanovilainen liike nostanut esiin niin teollisuudessa kuin maataloudessakin. Ennätykset eivät enää ole yksityisten henkilöiden saavuttamia; jokaisella parhaimmalla stahanovilaisella on kokonainen ”koulu” seuraajia: bulyginilaisia, vinogradoveja, krivonosoveja, smetaninoja ym.

* *
*

Aleksei Stahanovin ennätys ja koko stahanovilainen liike olisi ollut mahdotonta ilman maamme intrustrialisointia, ilman uutta, korkeaa tekniikkaa. Stahanovilaista liikettä oli valmistanut koko sosialistisen rakennustyömme kulku, sovettien maan kulttuurisen ja materiaalisen tason yleinen nousu. Stahanovilainen liike kasvoi mahtavaksi industrialisoinnin ja maatalouden kollektivisoinnin vankoilla hartioilla. Se on alkanut valmistaa ehtoja, kuten toveri Stalin sanoi, siirtymiselle sosialismista kommunismiin.

On päättynyt suuri stahanovilainen vuosi. Nyt kun teemme yhteenvetoja siitä näkyy miten syviä muutoksia on tapahtunut taloudessamme, sekä työläisten, kolhoosilaisten ja intelligenssin monimiljoonaisten joukkojen tietoisuudessa. Siitä huolimatta, että stahanovilaisella liikkeellä on vielä vihollisia raivaa se kaikista vaikeuksista ja esteistä huolimatta itselleen tien eteenpäin suurella, kukistamattomalla voimalla.

Stahanovilainen liike löi kumoon niinkutsutut teknillisesti perustellut normit. Stahanovilainen liike on silminnähtävästi lukuisilla esimerkeillä käytännössä todistanut, että maamme voi ja sen tulee saada tekniikasta muutamia kertoja enemmän kuin se nykyään saa. Meidän mainiota tekniikkaamme on hyväksikäytettävä stahanovilaisesti.

Stahanovilaiset ovat työllään kumonneet kaikki vanhat käsitykset tuotannon projektivoimakkuuksista, he ovat osoittaneet, että maamme voi saada nykyisistä tehtaista kaksi kertaa enemmän tuotteita, kuin ne antoivat ennen stahanovilaista liikettä. Stahanovilaiset ovat käytännössä todistaneet, että samoissa tehtaissa, kaivoksissa, samoilla työvälineillä voi saada kaksi kertaa enemmän tuotteita.

Stahanovilaiset ovat pakoittaneet tiedemiehet, insinöörit ja talousmiehet uudistamaan ja tuulettamaan itsensä, he ovat pakoittaneet uudestitarkistamaan oppikirjat ja kaikenlaiset insinöörilaskelmat, he ovat murskanneet kymmenvuosien aikana siunatut normit ja tuotantorajat. Konservatismille, piintyneisyydelle, jotka piiloutuvat "oppineisuudelle", stahanovilainen liike on antanut murskaavan iskun.

Stahanovilaiset ovat kehittäneet ja kohottaneet uuteen, korkeampaan vaiheeseen sosialistisen kilpailun ja näyttäneet tien, joka vie vastakohtaisuuden hävittämiseen henkisen ja fyysillisen työn väliltä.

Suuren sosialistisen laivamme nerokas perämies toveri Stalin, nähden heti stahanovilaisen liikkeen suuren historiallisen merkityksen, osoitti, että on alettu valmistaa ehtoja siirtymiselle vallankumouksen uuteen, korkeimpaan etappiin, siirtymiselle sosialismista kommunismiin.

Mutta stahanovilainen liike ei ole paljasta voittokulkua tasaisesti luisuvalla sileällä tiellä. Tov. Stalin varoittaen osoitti, että stahanovilainen liike on taistelua, että sillä on vastustajia, vihollisia,

Mitä vaikeuksia stahanovilainen liike on kohdannut, mistä nämä vaikeudet johtuvat?

Nämä vaikeudet johtuivat ensiksikin siitä, että konservatiivit, ihmiset, jotka elävät eilistä päivää, jotka on kasvatettu takapajuisen tekniikan vallitessa, alkoivat jarruttaa stahanovilaista liikettä.

Nämä vaikeudet johtuivat toiseksi siitä, että tirehtöörit ja insinöörit, jotka olivat myötätuntoisia stahanovilaiselle liikkeelle, yksinkertaisesti eivät tietäneet, miten tätä stahanovilaista liikettä on johdettava, miten työ on järjestettävä uudella tavalla. Täytyi tapahtua suuri murros tuotannon johtamismetoodeissa, murros vanhoissa suunnittelumenetelmissä ja vanhoissa normeerausprinsiipeissä.

Murskaten kaikki esteet tieltään on stahanovilainen liike kulkenut pidättymättömästi eteenpäin vetäen uomaansa yhä uusia työläisten ja kolhoosilaisten kerroksia.

* *
*

Toveri Stalinin sanat "tekniikka ratkaisee rekonstruointikaudella kaiken", lisää uuden rakennustyön intoa, "uusien tehtaiden ja uuden tekniikan omaksumisen innostuksella, innolla..."; sanat tekniikan satuloimisesta, siitä, että tekniikasta täytyy puristaa kaikki, mitä se voi antaa, — nämä meidän rakastamamme johtajan sanat olivat taistelutehtävinä, ne olivat miljoonien lippuna taistelussa sosialismin puolesta. Historial-

lisessa selostuksessaan ensimmäisen viisivuotisen yhteenvedoista, osoittaessaan miten välttämätöntä on uusien tehtaiden ja uuden tekniikan omaksuminen, työntuottavaisuuden vakava kohottaminen ja itseishinnan alentaminen, toveri Stalin sanoi:

"...ainoastaan tällä perustalla me voimme saavuttaa sen, että, sanokaamme, toisen viisivuotisen toiseen puoliskoon mennessä otetaan uusi valtava vauhti sekä rakennustyön alalla että teollisuustuotannon lisäkasvun alalla".

Stahanovilaisten neuvottelussa toveri Stalin korosti:

"Jotta uusi tekniikka voisi antaa tuloksensa, on omattava vielä ihmiset, työläisten- ja työläisnaisten kaaderit, jotka kykenevät asettumaan tekniikan johtoon ja viemään sitä eteenpäin. Stahanovilaisen liikkeen syntyminen ja kasvu merkitsee, että meillä on jo syntynyt tällaisia kaadereita työläisten ja työläisnaisten keskuudessa."

Kulunut stahanovilainen vuosi 1936 osoitti, että näitä kansojen johtajan ohjeita on toteutettu menestyksellisesti. Syntyivät ihmiset, jotka ylittivät vuoden 1936 suunnitelmatehtävän.

Katsokaamme lyhyesti kansantalouden kaikkein tärkeimpien alojen saavutuksiin, jotka on saavutettu vuonna 1936 mahtavan stahanovilaisen liikkeen pohjalla.

Raskas teollisuus. Tovereiden Stalinin ja Molotovin nimelle osoitetussa raportissa raskaan teollisuuden kansankomissari tov. Ordzhonikidze kirjoittaa: (katso "Pravdaa" 3/I—37)

"Joulukuun 14 päivään mennessä täytettiin ennen määräaikaa koko raskaan teollisuuden, mukaanluettuna myöskin puolustusteollisuus, tuotannollinen vuosiplaani, jonka hallitus oli vahvistanut vuodelle 1936."

Tässä voittojen raportissa tov. Ordzhonikidze osoittaa, että raskas teollisuus tulee vuoden 1937 tammikuuhun mennessä antamaan yli suunnitelman 1.760 miljoonaa ruplaa tuotteita, että tuotannon kasvu vuonna 1936, vuoteen 1935 verrattuna, on faktillisesti yli 34 %. Nämä numerotiedot puhuvat siitä, että raskas teollisuus täytti toisen viisivuotissuunnitelman 4 vuodessa.

Rautatieliikenne, joka vielä vuosi sitten oli "ahtaana paikkana" kansantaloudessamme, ylitti vuonna 1936 lastien lastaus- ja kuljetusplaanin. SSSR:n rautatiet kuormasivat vuonna 1936 yhteensä 31.534.466 vaunua — 109,8 % vuosisuunnitelmasta, vuorokauden keskimääräisen kuormauksen ollessa 86.160 vaunua.

Elintarveteollisuus täytti vuoden 1936 suunnitelman ennen määräaikaa antaen maallemme tuotteita 9.160 miljoonaa ruplaa, kun suunnitelma edellytti 9.145 milj. ruplaa.

Kevyt teollisuus antoi vuonna 1936 maallemme tuotteita 7.658,9 milj. ruplaa täyttäen vuosisuunnitelman joulukuun 20 päivään mennessä 100,2 %.

Maatalous päätti vuoden 1936 valtavin voitoin. Vuonna 1936 lokakuun 10 päivään mennessä oli tehty töitä traktoreilla 63,7 % enemmän kuin edellisenä vuonna. Kynnön mekanisointi kolhooseissa kohosi yli 50 prosenttiin, ja sovhooseissa suoritettin kynnöt mekaanisoidusti 100 %.

Kaikki nämä numerot kirkkaasti todistavat Sovettien liiton työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin satumaisesta kasvusta. Nopeasti kasvaa työtätekevien kulttuurinen taso, heidän kulttuurivaatimuksensa ja näiden vaatimusten tyydyttämisen välineet. Otamme muutamia esimerkkejä, jotka luonnehtivat sovettikansan varakkaan ja kulttuurisen elämän kasvua.

Vuonna 1932 oli joukkoja varten järjestettyjä kirjastoja 32.500, mutta vuonna 1936 niitä oli 53.400. Vuodesta 1932 nousi klubien ja lukutupien lukumäärä 49.300:sta 70.700:aan. Vakinaisten kinoteatterien sekä kiertävien kinojen lukumäärä kohosi 27.700:sta vuonna 1932 — 28.600:aan vuonna 1936. On otettava huomioon, että äänikino oli jo vuonna 1936 vallitsevana niin kaupungissa kuin maaseudullakin.

Radio on vankasti vakiintunut työtätekevien laajojen joukkojen elintapoihin. Vuoden 1933 alkuun mennessä oli radioasemia 57, mutta vuonna 1936 kohosi niiden lukumäärä 71:een. Välityssolmujen lukumäärä kasvoi samana aikana 4.808:sta—6.806:een.

Monilukuiset teatterit, kinot, sirkukset, puistot, urheilukentät kaikissa kaupungeissa ovat joka ilta täynnä kansaa jokaisessa työläisasutuksessa. Venäläisten ja ulkomaalaisten klassikkojen teosten suuret painokset ostetaan kirjaimellisesti muutamassa päivässä. Työn ulkopuolisilla kursseilla opiskelee satoja tuhansia työtätekeviä, sadat tuhannet valmistautuvat pääsemään yliopistoihin ja teknillisiin korkeakouluihin, miljoonat opiskelevat teknillisten teknikumien kursseilla, piireissä ja kouluissa, käyvät luentoja ja selostuksia kuulemassa jne.

Sovettiliitto on muuttunut etummaisen kulttuurin ja onnellisen, varakkaan elämän maaksi.

* *
*

Stahanovilainen vuosi 1936 toi loistavia voittoja kansallisille sovettitasavalloille sekä taloudellisen kehityksen alalla että sisällöltään sosialistisen, mutta muodoltaan kansallisen kulttuurin kukoistuksessa.

Mainioita näytteitä stahanovilaisesta työstä osoittivat vuonna 1936 monet Sovetti-Karjalan teollisuuslaitokset.

Onegan konerakennustehdas, joka monina vuosina ei täyttänyt tuotanto-ohjelmiaan, täytti vuonna 1936 ennen määräaikaa vuosiohjelman, antaen maallemme 2,8 milj. ruplan arvosta tuotteita yli vuosiohjelman. Tehdas, joka ennen teki työtä tappiolla, päätti stahanovilaisen vuoden 2 milj. ruplan voitolla. Tuotteiden itseishinnan alensi Onegan tehdas 19,8 %, suunnitelman edellyttäessä 7 %.

Stahanovilaisen liikkeen kehityksen pohjalla kohotettiin suuresti työntuottavaisuutta sahateollisuudessa. "Kareldrev" trusti täytti vuosiohjelmansa 101 %. Vuosiohjelman ylittivät Suksitehdas, Kiilleliuskatehdas, "Kustpromsojuzin" laitokset ym.

Stahanovilaisen työn vuotena on nostettu esiin mainioita mestarikaadereita, jotka ymmärtävät stahanovilaisia työmetoodeja. Arifmetikov Onegan tehtaalla, Ivanova Kiilleliuskatehtaalla, Pajunen, Filatov metsätöissä, sadat ja tuhannet työläiset kaikilla taloudellisen ja kulttuurisen elämän aloilla ovat osoittaneet näytteitä, kuinka tehdään työtä stahanovilaisesti.

* *
*

Tammikuussa vuonna 1918 V. I. Lenin kirjoitti kirjoituksessa "Miten kilpailu on järjestettävä?".

"Porvarilliset kirjailijat ovat kirjoittaneet ja kirjoittavat paperivuoria ylistäen kilpailua, yksityistä yrittelijäisyyttä ja muita kapitalistien ja kapitalistisen järjestyksen hyvyyksiä ja ihanuuksia. Sosialistien syyksi asetettiin se, että he eivät halunneet ymmärtää näiden hyvyyksien merkitystä ja ottaa huomioon "ihmisen luontoa". Mutta itseasiassa oli jo kauan sitten vaihtanut pienen itsenäisen ta-

varatuotannon, jonka vallitessa kilpailu oli voinut jotenkin laajassa mitassa kasvattaa yrittelijäisyyttä, tarmoa, alotteliaisuuden rohkeutta suureen ja mitä mahtavimpaan tehdastuotantoon, osakeyhtiöihin, syndikaatteihin ja muihin monopooleihin. Kilpailu sellaisen kapitalismin vallitessa merkitsee väestön joukkojen, sen jättiläismäisen enemmistön, työtätekevien yhdeksänkymmenen yhdeksän sadasosan yrittelijäisyyden, tarmon, rohkean alotteellisuuden raakaa tukahduttamista."

Sovettijärjestelmä on hävittänyt tuotantovälineiden yksityisomistuksen, hävittänyt toisen ihmisen riistämisen toisen ihmisen taholta, likvidoinut työttömyyden, turvannut jokaiselle kansalaiselle oikeuden työhön, lepoon, sivistykseen.

Sosialistisessa järjestelmässä vallitsevan yhteiskunnallisen omistuksen pohjalla on Sovettien maassa syntynyt joukkojen valtava alotteellisuus, mahtavaksi liekiksi on leimahtanut sosialistinen kilpailu. Kommunistisista talkoista stahanovilaiseen liikkeeseen — sellaisen tien on kulkenut sosialistinen kilpailu.

Suuri sosialistinen vallankumous avasi kansan alotteellisuuden, kekseliäisyyden, alotekyvyn kaikkein syvimmät lähteet, se veti elämään kapitalismin tukahduttamat kansan voimakkaat kyvyt, lahjakkaat ihmiset, se aukaisi avarat kentät, joissa monimiljoonaiset joukot voivat käytännössä toteuttaa luomisvoimiaan.

Sosialistinen kilpailu on nyt miljoonien veressä ja lihassa, se on tullut sovettikansan tärkeimmäksi elinkysymykseksi. Stahanovilaisen liikkeen korkeuksiin kohotetun sosialistisen kilpailun pohjalla meidän maamme päätti menestyksellisesti vuoden 1936. Stahanovilaisen liikkeen pohjalla menemme eteenpäin uusiin voittoihin.

Poistettava epäkohdat ja saavutettava uusia menestyksiä

A. Scherbakov

NKP(b):n Leningradin Aluekomitean sihteeri

Tässä kirjoituksessa me haluamme kertoa muutamista sellaisista puoluetyön kysymyksistä, jotka ovat tulleet kärkevänä esiin Leningradin alueen rajoneissa puoluedokumenttien vaihdon prosessissa.

Ennen kaikkea tulee erikoisesti alleviivata sitä, että puoluedokumenttien vaihto edisti Leningradin järjestön taistelukuntoisuuden edelleen lujittamista ja bolshevistisen valppauden kohottamista sen riveissä. Puoluejohtajat vaihtoprosessissa tutustuivat paremmin ihmisiin ja heidän vaatimuksiinsa, alkoivat työskennellä kiinteästi puoluetalouden kanssa ja kykenivät nostamaan uusia työntekijäkaadereita. Tämän työn kulussa nousi kommunistien poliittinen aktiivisuus, kasvoi heidän etujoukko-osuutensa tuotannossa ja lujittui puoluekuri. Puoluedokumenttien vaihto oli kaaderien poliittisen ja organisatoorisen kasvatuksen vakavana kouluna.

Leningradin alueen puoluejärjestö on saavuttanut uusia menestyksiä teollisuuden, maatalouden ja kulttuurisen rakennustyön kehittämisessä puoluetyön parantamisen ja puoluejärjestöjen siteiden edelleen lujittamisen perusteella työläisten, kolhoosilaisten ja koko työtätekeväin joukkojen kanssa.

Nyt puoluejärjestöjen tehtävä on se, että nuo menestykset lujitettaisiin ja monistettaisiin, ja sitä varten on ennen kaikkea välttämätöntä vetää loppuun saakka esiin ne opetukset, jotka johtuvat puoluedokumenttien vaihdosta.

* * *

Puoluedokumenttien vaihdon prosessissa kyettiin tuomaan esille joukko vakavia epäkohtia puoluejärjestöjen työssä alueella. Vielä ja vielä kerran nousi kaikkien puoluejärjestöjen eteen kärkevänä kysymys bolshevistisen valppauden kohottamisen välttämättömyydestä.

Kansan vihollisten suorittaman, unohtumattoman S. M. Kirovin roistomaisen murhan jälkeen, samoinkuin puoluedokumenttien vaihdon kulussakin paljastettiin ja heitettiin ulos puolueesta koko joukko vihollisia. Kuitenkin osoittautui, että tämänkin jälkeen muutamia vastavallankumouksellisia trotskilais-zinovjevilaisjätteitä oli loppuun saakka paljastamatta. Kuomalaisuus, bolshevistisen itsekritiikin puute, töllistely ja hyväsydämisyys, sekä mätä liberalismi, joita muutamat kommunistit olivat sallineet, soivat mahdollisuuden häijyille vihollisille saada uudet puoluekirjat muutamissa puoluejärjestöissä.

Puolueen Keskuskomitean, samoinkuin NKP(b):n aluekomitean ja kaupunkikomitean kirjeiden käsittelyillä, sekä tuomion käsittelyllä vastavallankumouksellisen, terroristisen trotskilais-zinovjevilaisen keskuksen asiasta oli valtava merkitys vihollisten edelleen paljastamisessa ja puolueesta poisajamisessa. NKP(b):n KK:n kirjeen käsittely oli erikoisen aktiivista ja nimenomaan sen tuloksena oli muutamien kymmenien vastavallankumouksellisten trotskilais-zinovjevilaisten ja heidän apureittensa paljastaminen ja puolueesta poisajaminen.

Saman aikaisesti joukossa puoluejärjestöjä onnistuttiin paljastaa vallankumouksellisen valppauden tylsistymisen faktoja. Rikollista hyväsydämisyyttä ja töllistelyä oli ilmennyt Lokakuun rautatien, Muurmannin ja Petroskoin puoluejärjestöissä.

Lokakuun rautatien politosaston johtajat sallivat puolueen vihollisten suoranaista suosimista. Huolimatta monilukuisista signaaleista paikkojen päältä joukossa politosastojen osastoja ja itsensä rautatien politosaston aparaatin selvästi epätyydyttävästä työstä, puolueelle vihamieliset ihmiset, kansan viholliset, saivat suorittaa rankaisematta vastavallankumouksellista työtään viimeaikoihin saakka.

Muurmannin kaupunki- ja piirikuntakomitea antoivat puoluekirjat zinovjevilaisille jätteille. Samanlaisia faktoja valppauden tylsistymisestä oli myöskin Petroskoissa. Petroskoin kaupunkikomitean entinen sihteeri Vladimirov salli avunantoa kansan vihollisille, trotskilais-zinovjevilaisille jätteille, antaen heille uudet puoluekirjat. Eräissä järjestöissä vihollisten onnistui tunkeutua myös puolueaparaattiin.

Kaikki tuo todistaa puoluetyön alhaisesta tasosta, sitä, että joukossa järjestöjä ei ole oikeaa bolshevistista itsekritiikkiä, että valppaudesta soitetaan suuta ja usein deklamoidaan paljonkin, mutta itse asiassa sivuutetaan konkreettisten puoluevastaisten esiintymisten tosiasiat.

Puoluejärjestöjen tulee väsymättömästi kohottaa kaikkien puolueen jäsenten bolshevistista valppautta, kasvattaa kommunisteissa ja kaikissa työtätekevissä vielä suurempaa vihaa kirottuihin trotskilais-zinovjevilaisiin heittiöihin.

On tullut esille myöskin karkeita epäkohtia puolueen rajonikomiteoiden organisaattorisessa työssä.

Useat raikomit eivät ole osanneet vielä järjestää alempien puoluejärjestöjen ja kolhoosien konkreettis-operatiivista ohjausta sovellutettuna kunkin järjestön ja kunkin kolhoosin erikoisuuksiin ja olosuhteisiin. Tässä on esimerkkejä.

Toksovan rajonissa on näihin päiviin saakka säilynyt tällainen "praktiikka": puolueen raikom ja rajonin toimeenpaneva komitea lähettävät elävän ohjauksen ja avun asemasta paikkakunnille kaikkiin selsovetteihin samansisältöisiä telefonogrammeja, joissa haukkumalla haukkuvat puheenjohtajia erilaisten tehtävien täyttämättä jäämisestä. Mutta itseasiassa useat selsovetit jo kauan aikaa sitten ovat täyttäneet sen tehtävän, josta puhutaan puolueen raikomin ja rajonin toimeenpanevan komitean telefonogrammissa.

Tässä toinen esimerkki. NKP(b):n Pskovin piirikuntakomitea ja piirikunnan toimeenpaneva komitea ilmoittavat piirikuntalehdessä 15 p. elokuuta tällaisen direktiivin: "Pellavan nyhtäminen on suoritettava loppuun lähimpien kolmen päivän kuluessa!", s.o. 18 p. elokuuta. Kuitenkin oli selvillä, että se on mahdotonta, koska 15 p. elokuuta pellavan joukkonyhtäminen vasta alkoi kehittyä.

Onko tarpeellista puhua siitä, että tällaiset direktiivit ainoastaan saattavat häpeään järjestön, joka niitä antaa, opettavat alempia järjestöjä olemaan vakavasti vastaanottamatta ylempänäolevan järjestön päätöksiä, sekä hajoittavat kuria.

On useita tapauksia karkeasta hallinnollisesta suhteesta alempia kaadereita kohtaan. Sellaisia tapauksia on ilmennyt Pskovin piirikunnassa, Novgorodin, Tosnan, Tshagodoshenskin ja muutamissa muissakin rajoneissa. Sen sijaan, että konkreettisesti autettaisiin ja opetettaisiin kuinka tulee työskennellä, erotetaan useinkin kylä- ja kolhoosityöntekijöitä työstä pienen virheen takia, annetaan muistutuksia jne. Kaikki tämä ei ole näiden järjestöjen johtajien kunniaksi.

On tunnettua, että puoluejärjestöjen toiminnan yhtenä ratkaisevana ehtona on niin sanottu subjektiivinen faktori, s.o. järjestöjen ja niiden johtajien taistelumobilisoituneisuus, järkähtämätön tahto taistella loppuun saakka, voittoon saakka, ojentautuminen parhaiden, etumaisten mukaan on yksi ratkaisevista ehdoista. Kuitenkin muutamat rajonien johtajat koettavat ojentautua joskus jälellejäävien mukaan ja etsiskelevät syitä oman huonon työnsä selvittämiseksi. Sellaisia ilmiöitä tavataan Krasnogvardeiskin ja Dnovskin rajoneissa. Ja ei ole sattuma, että juuri nimenomaan näissä rajoneissa on kaikkein enimmän puutteita.

Puoluedokumenttien vaihtoprosessissa on käynyt selville muutamissa rajoneissa (Oshtinskin, Dedovitskin, Poddorskin) sairaloisia ilmiöitä: juoppoutta, epäsopua, itsehyväisyyttä, hyväsydämisyyttä ja kuomalaisuutta.

* * *

1 p:stä marraskuuta on uudistettu uusien jäsenten ottaminen NKP(b):hen. Tämä on tärkein tapahtuma kaikkien puoluejärjestöjen elämässä. On tunnettua, että kysymys puolueen jäsenyydestä on perusytimenä Leninin-Stalinin opissa puolueesta.

Puolueemme sääntöjen ensimmäinen pykälä — pykälä, joka määrittelee, kuka voi olla suuren puolueen jäsenenä, — on näytellyt ensiasteista poliittista ja organisatoorista osaa puolueen rakentumisessa ja työssä bolsheviikkien sankarillisen taistelun kaikkien vuosien kuluessa. Ei ole sattuma, että nimenomaan kysymyksessä jäsenyydestä ja proletariaatin vallankumouksellisen puolueen rakentamisen organisatioprinsiipeistä tapahtui kahtia jakautuminen VSDTP:n II edustajakokouksessa. Ei ole sattuma, että kysymys siitä, kuka voi olla puolueen jäsenenä, oli vedenjakajana proletaaristen vallankumouksellisten ja kaikenkarvaisten opportunistien välillä. Ei ole sattuma, että ankarimman taistelun tuloksena puolueen sääntöjen ensimmäisen pykälän puolesta yhdelle puolelle joutuivat Lenin ja Stalin — bolshevismi, ja toiselle puolelle menshevismi kaikissa muunnoksissaan.

Lenin ja Stalin puolustivat bolshevismin järjestöperiaatteita silloin, kun puolue työskenteli maan alla. Lokakuun jälkeen he säälimättä murskasivat kaikki, jotka koettivat rikkoa bolshevistista prinsiippiä puolueen jäsenyydestä, ja vaihtaa sen menshevistis-axelrodilaiseen.

Toveri Lenin opetti: ”Tehtävänämme on suojella puolueemme kestävyyttä, lujuutta ja puhtautta. Meidän tulee pyrkiä kohottamaan puolueen jäsenen nimi ja merkitys korkeammalle, korkeammalle ja korkeammalle...” [1]

”Puolueen täytyy säilyttää voimassa koettu individualisen suhtautumisen ja individualisen puolueeseen ottamisen metodi jokaiseen, kuka haluaa liittyä puolueeseen. Me emme tarvitse ainoastaan määrää, vaan myöskin laatua”, — opettaa meitä toveri Stalin.

Työn järjestäminen puolueeseen ottamiseksi on syvänä tarkastuksena kaikille järjestöille, kuinka he ovat omaksuneet puoluedokumenttien tarkastuksen ja vaihdon opetukset.

Jokaisen puoluejärjestön täytyy ymmärtää, että uusien jäsenten ottaminen NKP(b):hen ei ole yksi puoluetyön ”aloista” — se on kaikkien puoluejärjestöjen perustyö, tärkein työ. NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumi alleviivasi erikoisella voimalla sen, että puolueeseen ottoon valmistuminen vaatii koko puoluetyön tason kohottamista, ja samaten agitatsioni- ja propagandatyön parantamista joukkojen keskuudessa.

Nyt, kun Leningradin järjestö on suorittanut loppuun puoluedokumenttien vaihdon, on meidän tärkeimpänä tehtävänämme, kuten kaikkien puoluejärjestöjen tehtävänä, NKP(b):n KK:n päätöksen 29 p:ltä syyskuuta

[1] V. I. Lenin, Koot. teokset, osa VI, siv. 33.

1936 "Uusien jäsenten vastaanoton uudistamisesta NKP(b):n" bolshevistinen täyttäminen, ja koko vastaanottotyön järjestäminen tarkasti puolueen KK:n ohjeita vastaaviksi. On välttämätöntä antaa ratkaiseva vastaisku kaikille, jotka väristelevät NKP(b):n KK:n direktiivejä puolueeseen ottamisesta.

Alueellamme on jo sellaisia tapauksia, jolloin puolueen sääntöjä poljetaan, on ollut yrityksiä muuttaa puolueeseen ottaminen vuorossaolevaksi kamppailuksi ja nostaa tämän tärkeimmän puolueasian ympärillä byrokraattista melua. Erinäiset puoluejärjestöt ovat tehneet joukon törkeitä virheitä NKP(b):n KK:n päätöksen käsittelyn yhteydessä puolueeseenotosta, käsittäessä puolueeseen oton joukkojen värväämiskamppailuksi.

Muutamat raikomit ovat antaneet alemmille järjestöille direktiivejä — käsitellä KK:n päätös puolueettomien työläisten ja kolhosnikkain kokouksissa (Shinskin ja Krasnogvardeiskin raikomit); tästä kysymyksestä kutsuttiin koolle myötämielisten rajonikokouksia (Volhovan, Gdovin ja Karamyshevskin rajonit). Luugan rajonissa pidettiin 5 työläisten joukkokokousta puolueeseen vastaanoton uudistamisesta.

Joissakin kokouksissa puoluetyöntekijät ovat kääntyneet puolueettomien puoleen kutsulla liittyä puolueeseen. Näin oli Voikovan nimelle omistetussa tehtaassa kutsuttu koolle työosastoissa vanhojen työläisten kokouksia, joissa työläisiä kutsuttiin liittymään NKP(b):n riveihin.

Muutamien puoluejärjestöjen johtajat alkoivat mekanisesti luetteloida ihmisiä, jotka ovat valmiita liittymään puolueeseen. NKP(b):n Tihvinskin raikomin sihteeri tov. Kliimov ilmoittaa selostuskirjelmässä työstä kandidaattien, myötämielisten ja nuorisoliittolaisten kanssa seuraavaa: "Täysin valmennettuja kandidaatteja puolueen jäseniksi siirtämistä varten on 29 henkeä, sillä 16 niistä on lopettanut puolueenhistorian piirin arvolauseella "hyvä", 9 — arvolauseella "tyydyttävä", 4 kandidaattia ovat stahanovilaisia tuotannossa sekä systemaattisesti täyttävät yhteiskunnalliset ja puoluekuormitukset. Myötämielisistä on täysin valmennettu puolueen kandidaateiksi siirtämiseen 3 henkeä."

Krasnogvardeiskin raikom kutsui koolle partkomien ja partorganisaattorien keskustelutilaisuuden, jossa alempien järjestöjen johtajat selostivat kuinka paljon heillä on valmennettuja kandidaatteja ja myötämielisiä puolueeseen ottamiseksi ja minkä ajan kuluessa he tulevat otetuksi puolueeseen.

Muutamat puoluejärjestöt ovat suunnitelleet puolueeseenoton tapahtuvaksi kiireellisessä järjestyksessä. Parkalan raikomin sihteeri tov. Kukanov määräsi puolueorganisaattoreja "esittämään asiallisen harakteristikan myötämielisistä ja omat harkintansa siitä, ketä he katsovat mahdollisiksi ottaa NKP(b):n kandidaateiksi."

Pskovin, Oranienbaumin ja Novgoroodin rajonien muutamat alemmat puoluejärjestöt ovat sallineet NKP(b):n KK:n päätöksen törkeitä väristelyjä puolueeseenoton uudelleen alkamisesta.

Pskovin piirikunnan yhteysosaston peruspuoluejärjestö päätti: "Valmentaa kandidaatteja siten, että heidät voidaan ottaa puolueeseen 1 päivänä tammikuuta 1937 ja suorittaa yksityistä työtä niiden nuorisoliittolaisten kanssa, jotka on merkitty siirrettäviksi puolueeseen."

Oranienbaumin rajonin teollisuuskombinaatin peruspuoluejärjestö kuultuaan selostuksen puolueeseenottoon valmentamisesta päätti: "Ehdottaa puolueenkandidaatteja antamaan anomukset puolueenjäseniksi siirtämisestä ja etsimään takaajat. Velvoittaa kaikki puolueenjäsenet ja kandidaatit valmistautumaan Lokakuun juhliin ja värväämään työläisiä myötämielisiin."

Muutamat alemmat puoluejärjestöt ottavat selville — myötämielisten puolueeseen liittymisen valmentuneisuuden tasoa kuullen puoluekokouksissa

heidän itseselostuksiaan. Useinkin nämä itseselostukset kuullaan formaalisesti ja kiireellisessä järjestyksessä.

Novgoroodin rajonin Tesoosostroijan peruspuoluejärjestö päätti seuraavasti: "Antaa tov. Daniloville (puolueenkandidaatti ja nuorisoliittokollektiivin sihteeri) ja tov. Smirnoville (nuorisoliittoon kiinnitetty puolueenjäsen) määräyksen turvata nuorisoliittolaisten valmentaminen puolueen kandidaateiksi siirtämiseen.

On välttämätöntä osoittaa muutamien puoluejärjestöjen vastuuttomuus suositusten suhteen puolueeseen liittymisen yhteydessä.

Sjasjkin kombinaatin partkomin sihteeri tov. Nefedov esiintyi puolue- ja nuorisoliitto-organisaattorien neuvottelussa seuraavalla puheella: "Nyt meidän tulee käydä heti tutustumaan ihmisiin ja kaikilta puolin hyvin tarkastetut toverit on siirrettävä puolueeseen. Täytyy murskata käsityksiä muutamilta kommunisteilta, jotka pelkäävät antaa suosituksia."

Tässä neuvottelussa tehtiin seuraavanlainen päätös: "Suorittaa ratkaisevaa taistelua niiden puolueenjäsenten kanssa, jotka ilmaisevat pelkoa antaa suosituksia NKP(b):n jäseniksi liittymistä varten."

Syrjäyttäen kaikki nämä epäkohdat ja NKP(b):n KK:n direktiivien vääristelyt uusien jäsenien vastaanotosta NKP(b):hen, puoluejärjestöjen täytyy taistella yksityisten kommunistien sallimatonta ja väärää käyttäytymistä vastaan kun he vain pelosta, "kun vaan ei jotain tapahtuisi", eivät halua antaa suosituksia eturivin ihmisille, jotka he hyvin tuntevat.

Leningradin aluekomitea paljasti nämä virheet ja vääristelyt, sekä auttoi raikomeja poistamaan ne.

Tärkeimpänä reservinä puolueen rivien täydentämisessä ovat myötämieliset ja nuorisoliittolaiset. Kuitenkin muutamat puoluetyöntekijät todennäköisesti eivät vieläkään ymmärrä myötämielisten ryhmien poliittista merkitystä ja työn välttämättömyyttä myötämielisten ja nuorisoliiton kanssa. Muutamissa rajoneissa ei työskentelyä myötämielisten keskuudessa ole ollenkaan kehitetty. Ja joissakin paikoin tätä työtä ei ole edes alotettukaan. Valdaiskin rajonijärjestöissä ei lokakuun ensimmäiseen päivään mennessä oltu otettu myötämielisiin yhtään henkilöä. Dregelskin rajonissa oli otettu myötämielisiin ainoastaan kaksi, Sätskin rajonissa kolme, Vinnitskin ja Utorgoshin rajoneissa 4 kummassakin, Krestenskin rajonissa — 5, Lädskin ja Borisovo-Sydskin rajoneissa 6 henkeä kummassakin.

Eräissä järjestöissä kulkee myötämielisiin ottaminen itsevirtauksellisesti. Suurimmassa osassa järjestöjä ei suoriteta järjestettyä työtä parhaimpien iskurien — stahanovilaisten myötämielisiin liittymiseksi. Sen tuloksena ryhmiin tunkeutuvat kelpaamattomat elementit, ihmiset, jotka eivät ole etumaisia tuotannossa.

Tshagozeskin rajonin Kretshetovskin peruspuoluejärjestö otti myötämielisiin kaksi sellaista henkilöä, jotka oli tuomittu kriminaalirikoksista. Oredeskin, Tunkuan ja Kapshinskin rajoneissa suhtauduttiin myötämielisiin ottamiseen välinpitämättömästi ja kevytmielisesti. Muutamien puolueen maaseuturaikomien taholta on puolueen ohjaus ja apu nuorisoliittojärjestöjen suhteen epätyydyttävää. Useissa rajoneissa ei ole nuorisoliiton suhteen välitöntä ja konkreettista apua raikomien sihteereiden taholta.

NKP(b):n otto on vakava puolueasia. Aluekomitea asettaa kaikille raikomeille ja alemmille puoluejärjestöille vaatimuksen — puolueen sääntöjä on noudatettava lujasti ja peruuttamattomasti, on noudatettava NKP(b):n KK:n määrittelemää järjestystä uusia jäseniä puolueeseen otettaessa.

Aluekomitea selostaa kaikille puoluejärjestöille, että vaikka luokkavihollinen onkin murskattu, niin vastavallankumoukselliset trotskilais-zinovjevilaiset häntyrit kaikella tavalla maskeerautuen koettavat edelleenkin tunkeutua puolueen riveihin. Sentähden puolueeseen otossa täytyy olla eri-

koisen valppaana, puolueeseen tulee ottaa ainoastaan sellaisia, jotka ovat ansiokkaita olemaan sen riveissä ja ainoastaan individualisessa järjestyksessä. Kaikki suositukset täytyy tarkastaa huolellisesti, täytyy tarkastaa kyselykaavakkeet ja lausunnot, vaikkapa ne vaatisivat kuinka pitkän ajan hyvänsä. Tulee tutustua henkilökohtaisesti siihen toveriin, joka on antanut anomuksen, tutustua hänen työhönsä ja keskustella niiden ihmisten kanssa, jotka hänet tuntevat.

Anomus tulee tarkastaa raikomissa välttämättömästi puolueeseenotettavan ja peruspuoluejärjestön sihteerin läsnäollessa, ollen uskomatta missään tapauksessa puolueeseenottoa toisarvoisille työntekijöille. Jokaisen NKP(b):hen otetun kanssa on välttämätöntä työskennellä huolellisesti ja kasvattaa häntä bolshevismin hengessä. Kaikkea tätä on välttämätön noudattaa mitä ankarimmassa muodossa.

* * *

Puolueeseenoton yhteydessä kasvaa puoluekasvatustyön merkitys entistä enemmän. Viime vuosien aikana on puoluepropagandan tila parantunut Leningradin alueella. Lukuisten raikomien taholta on kohonnut huomio propagandatyöhön. Raikomit ovat alkaneet valita huolellisemmin propagandisteja, on noussut heidän valmennuksensa laatu, sekä jonkunverran on parantunut puoluevalistuksen alalla koulu- ja piiriverkoston organisatsio.

Kuitenkaan meitä ei voi tyydyttää piirien ja koulujen työn tila. Aatteellis-poliittisen sisältönsä tason puolesta on puoluepropaganda monilukuisten organisatooristen epäkohtien vuoksi vielä tähän saakka yhtenä puoluetyön jälelle jäänejmmistä aloista.

Puoluevalistuksen verkosto käsitti alueella 1 p. heinäkuuta 1936 2.378 koulua ja erityyppistä piiriä, niissä opiskeli 33.500 puolueenjäsentä ja kandidaattia.

Useiden raikomien huolimattomuus koulujen ja piirien järjestämisessä (komplektointi, propagandistien valinta, huoneusto, turvaaminen oppi- ja havaintovälineillä jne.) on vakavana puutteellisuutena puoluevalistusverkoston työn tilassa.

Kas, kuinka piirit olivat järjestetyt ja työskentelevät Porhovskin rajonissa.

Konetraktoriaseman yhteydessä oleva piiri (propagandisti tov. Buramin) on organisoitu 8 p. elokuuta 1935. Piirin alkuperäinen kokoonpano oli 17 henkeä, mutta piirin työskentelyn aikana erilaisten syiden takia poistui 9 henkeä, ja kuluvan vuoden Lokakuun 1 p. piirissä opiskeli 8 henkeä. Piirin jäsenet ryhtyivät opiskeluun eri aikoina ja sen tuloksena toiset alkoivat opiskella puolueenhistoriaa ensimmäisestä teemasta, toiset kolmannesta, eräät toverit taasen viidennestä ja kahdeksas vasta yhdeksännestä teemasta.

Sentähden ei ole ihmeteltävää, että piirin työskentelyn laatu on alhainen. Lokakuun 1 pv. mennessä 1936 oli pidetty 25 opiskelutilaisuutta puolueenhistoriassa, ja 9 opiskelutilaisuutta päivänpolitiikassa. Piirin jäsenet osaavat huonosti työskennellä kirjallisuuden kanssa. Suurin osa heistä tuntee huonosti puoluehistorian faktillisen materiaalin. Propagandisti ei valmistaudu kylliksi hyvin piirin opiskelutilaisuuksiin eikä käytä hyväkseen konsultatsioita.

Ovtshinin tehtaalla alkoi piiri (propagandisti tov. Lepehov) työskennellä v. 1935 joulukuusta. Puoluepiirin opiskelijoista on puolet vähälukutaitoisia ja osa ei voi lukea oppikirjaa. Piirin työskentelyn tulokset ovat huonot: opiskelutilaisuudet eivät olleet säännöllisiä ja usein ei ollut opiskelua ollenkaan, kun useat opiskelijoista työskentelivät eri vuoroissa. Huonosti olivat asiat huoneustoon ja oppikirjoihin nähden jne.

Nämä esimerkit osoittavat piirien väärää komplektointia. Yhteen ja

samaan piiriin yhdistettiin ihmisiä, joilla oli erilainen poliittinen taso, lukutaitoisia ja vähälukutaitoisia ja eri vuoroissa työskenteleviä. Sen tuloksena piirit muuttuvat läpikulkupaikaksi — yhdet tulevat, toiset menevät. Puoluejärjestöt eivät luo elementtaarisia ehtoja piirien työskentelylle.

Ei voida sivuuttaa vaitiololla myöskään puoluekabinettien työskentelyä. Otamme esimerkiksi Okulovskin rajonin puoluekabinetin. Puoluekabinetti ei suorittanut konsultatsiota v. 1936 syyskuuhun saakka. Propseminaari ei myöskään työskennellyt. Kabinetti ja propagandistit eivät ole turvatut havaintovälineillä (on ainoastaan kolme maantieteellistä karttaa ja kaksi komplektia illustratsioita 1905 vallankumouksen tapahtumista).

Yhtä huonosti työskentelee Krestetskin rajonin puoluekabinetti. Konsultatsiota ei suoriteta ja propagandistien seminaari ei työskentele. Puoluekabinetilla ei ole ohjaustyön välineitä eikä propagandisteille kerätä paikallista eikä päivänpolitiikan materiaalia. Puoluekabinetin johtaja ei käy opiskelutilaisuuksissa.

Valtava merkitys puoluelujuuden ja korkean teoreettisen tason saavuttamiseksi puoluepropagandatyössä on itsensä propagandistin poliittisella valmennuksella. Lenin kirjoitti aikanaan, että ”luentojen aatteellis-poliittinen suunta on kaikkein tärkeintä jokaisessa koulussa. Mikä sen suunnan määrittelee? Täydellisesti ja yksinomaan luennoitsijoiden kokoonpano.”[1]

Täytyy tunnustaa, että propagandistien valinta on useissa järjestöissä kaukana tyydyttävästä. Näin esimerkiksi Lokakuun rautatien politosasto on sallinut erikoista hyväsydämisyyttä uskoessaan propagandistityön suorittamisen tarkastamattomille henkilöille. Karjalan puoluejärjestössä tapahtui mitä suurin epäonnistuminen propagandatyössä, kun aluekomitean puolueen propagandan ja agitatsio-osastoa ”johti” vastavallankumouksellinen trotskisti ja missä ”propagandisteina” työskentelivät innokkaasti vastavallankumoukselliset ja natsionalistiset elementit. Ei ole vaikea arvata millaista oli niiden piirien työn sisältö, joita he ”ohjasivat”.

On tunnettua, että vissi määrä propagandisteja, on teoreettisesti valmentamattomia ja poliittisesti heikosti kehittyneitä.

Yhteenveto voi olla ainoastaan yksi — puoluekoulujen ja piirien verkoston järjestämistä sekä niiden työn laatua tulee kaikella tavoin parantaa. On välttämätöntä saavuttaa se, että raikomien ja partkomien sihteerit, sekä alempien järjestöjen partorganisaattorit henkilökohtaisesti valitsisivat, tuntisivat ja tarkastaisivat propagandistit, henkilökohtaisesti tarkastaisivat piirien ja koulujen työskentelyn eikä ainoastaan niiden järjestämisessä (komplektoiminen, huoneusto, oppivälineet jne.), mutta myöskin niiden työn aatteellis-poliittisen sisällön sekä instrukteeraisivat henkilökohtaisesti propagandisteja ja auttaisivat heitä suorittamaan työnsä bolshevismin taisteluprinsiippien hengessä.

Puoluepropagandan ja agitatsion osastoilta sekä propagandisteilta on vaadittava välttämättömästi, että he työskentelisivät välittömästi jokapäiväisessä organisatoorisessa työssä, eivätkä luottaisi ainoastaan puolueorganisaattoreihin, vaan osoittaisivat heille konkreettista apua puoluevalistuksen järjestämisessä.

Aluekomitea kehittää energistä työtä puolueaktiivin teoreettisen tason kohottamiseksi. On järjestetty raikomien sihteereiden systemaattinen opiskelu. Mutta on rajonityöntekijöiden kategorioita, jotka myöskin tarvitsevat poliittisen tasonsa kohottamista, mutta joiden kanssa me työskentelemme vielä tavattoman vähän. Tähän ryhmään täytyy laskea esimerkiksi rajonien toimeenpanevien komiteoiden puheenjohtajat.

Täytyy merkitä, että muutamien työntekijöiden — ”praktiikkojen” —

[1] V. I. Lenin, Kootut teokset, osa XIV, siv. 118.

keskuudesta ei ole saatu hävitetyksi vielä leväperäistä suhtautumista opiskelun teoriaan. Nämä työntekijät ovat nähtävästi unohtaneet tov. Stalinin ohjeen siitä, että "praktiikkojen taipumus teorian hylkimiseen on ristiriidassa koko leninismin hengen kanssa ja synnyttää suuria vaaroja asiallemme."[1]

Jos me voimme propagandan suhteen kaikkine näine vakavine epäkohtineen puhua kuitenkin sen jonkinlaisesta parantumisesta, viime vuoden ajalla, niin poliittisen joukkoagitatsion suhteen tätä ei voida, ikävä kyllä, vielä sanoa.

Päinvastoin täytyy sanoa kaikella päättäväisyydellä, että muutamat puoluejärjestöt ovat viime aikoina heikentäneet poliittista joukkotyötä puolueettomien keskuudessa.

Ainoastaan tällaisissa olosuhteissa on mahdollinen sellainen tosiasia, että M. Gorjkin nimelle omistetun paperitehtaan työosasto N:o 1 stahanovilainen tov. Gorbatsheva valitti, että hänelle ei ole kukaan kertonut mitään uudesta Konstitutsiosta.

Välittömässä yhteydessä poliittisen agitatsion huonoon järjestämiseen on puoluejärjestöjen stahanovilaisen liikkeen epätyydyttävä ohjaaminen muutamissa alueen tuotantolaitoksissa. Esimerkiksi samassa M. Gorjkin nimelle omistetussa paperitehtaassa oli 1 p. huhtikuuta 1936 476 stahanovilaista, 1 p. heinäkuuta 153 ja 1 p. lokakuuta 235 henkeä. Tämä on suoranainen tulos stahanovilaisen liikkeen huonosta johtamisesta tehtaan talous- ja teknillisen johdon taholta ja samaten tulos poliittisen joukkotyön täydellisestä unohtamisesta puolueettomien keskuudessa puoluejärjestön ja ammattiliiton taholta.

Stahanovilainen liike metsäteollisuudessa on kehittynyt heikosti ja kommunisteilla ei ole siinä johtavaa osaa. Esimerkiksi Torbinskin sivuradalla ei kommunistien keskuudessa ole yhtään stahanovilaista ja puoluejärjestö ei ole toukokuusta lähtien käsitellyt kertaakaan stahanovilaisen liikkeen kysymyksiä. 330:sta työläisestä on stahanovilaisia — 89, eli 27 %, ja tuhansikkoja on kaikkiaan 9. Se on huomattavassa määrässä stahanovilaisen liikkeen ja puolueettomien keskuudessa tehtävän polit- ja joukkotyön unohtamisen tulos.

Vinskin lespromhoosin 204:stä työläisestä ei ole yhtään stahanovilaista. Krasnostanskin lespromhoosissa "katosivat" kaikki stahanovilaiset.

Berenskin saha-aseman työläisten juhlakokouksessa oli tällainen tapaus. Palkittaessa parhaita stahanovilaisia, korkeita työnormeja saavuttaneita työläisiä, eräs työläinen oli määrätty kiireesti matkustamaan Leningradiin. Kun kokouksessa alettiin jakaa palkintoja, niin aseman johtajat, löytääkseen "ulospääsyn" muodostuneesta tilanteesta, antoivat palkinnon poismatkustaneen stahanovilaisen asemasta rokuloitsijalle.

Tällaiset tosiasiat ovat mahdollisia ainoastaan siellä, missä puolue- ja ammattiliittojärjestöt eivät työskentele millään tavoin työläisten keskuudessa ja kadottavat yhteyden joukkojen kanssa.

Puolue on antanut propagandisteille ja agitaattoreille sellaisen mahtavan aseen kuin stalinilainen Konstitutsio työläisten, kolhosnikkojen ja kaikkien työtätekevien mobilisoimiseksi ja yhdistämiseksi. Mutta siinäkin meillä on suuria epäkohtia joukkoselvitystyön suorittamisessa.

Dnovskin rajonin Hatovanskin selsovetissa Konstitutsion "selostaminen" suoritettiin näin: luettiin lehdestä osa Konstitutsion tekstistä, ja senjälkeen kysyttiin työläisiltä: "Oletteko ymmärtäneet!" — Kuulijat vastasivat — "ymmärretty" ja Konstitutsion "tutkimista" jatkettiin samassa hengessä. On selvää, että tällä tavalla "käsitellessä" kuulijat eivät saaneet

[1] I. Stalin, "Leninismin kysymyksiä", siv. 13, 10:s painos.

oikeata käsitystä tuon mitä valtavimman dokumentin sisällöstä ja merkityksestä.

Oli useita tapauksia, jolloin perinpohjin valmistettu ja järkevä selostus Konstitutsiosta vaihdettiin sen byrokraattiseen "käsittelyyn". Näin oli esimerkiksi pskovilaisessa "Metallisti"-tehtaassa. Tässä tehtaassa Konstitutsion selostaminen annettiin tehtäväksi kiireessä valituille ääneenlukijoille. Eipä puoluekomitea edes koonnut näitä tovereita, ei instrukteerannut heitä, eikä tarkastanut keitä he ovat ja ovatko he kaikesta selvillä. Ei ole ihme, että partkomin tällaisen suhtautumisen tuloksena, Konstitutsion "selostaminen" joutui eräällä työosastolla vieraan, puolueesta erotetun henkilön käsiin.

Ääneenlukijat lukivat ruokatunnilla kiireellisesti sen, mikä heistä näytti olevan tärkeätä projektissa ja järjestämättömyyden sekä kiireen tuloksena työläiset eivät ennättäneet tällöin antaa kysymyksiä eivätkä saada selville sitä mitä ei oltu ymmärretty.

Agitatsion peruspuutteena on se, että sitä ei suoriteta systemaattisesti: vaan satunnaisesti tilaisuuksista ja kamppailusta toiseen. Ei ole olemassa työtätekevien itsensä esittämien kärkevien ja oleellisten kysymyksien luettelointia.

Näin esimerkiksi Borovitshin puoluejärjestön joukkotyön perusepäkohtana kolhosnikkojen keskuudessa on se, että agitatsiossa on vallalla kamppailumaisuus ja vuoroperäisyys.

Ja kuinka paljon onkaan vielä olemassa formaalisuutta ja kaavamaisuutta joukkotyössä!

Tässä yksi esimerkki. Muurmannin kalastajain ammattiliitto päätti järjestää työläisten kulttuuriretken. Trallaaja "Zubatska" lähetettiin keräämään rannikolta 100 stahanovilaista ja iskuria heidät Muurmanniin tuotavaksi. Trallaaja alkoi rannikon kiertämisen yöllä; klo 6:n mennessä aamulla oli koottu työläiset ja laskettiin oltavan Muurmannissa klo 10 aamulla. Mutta odottamatta saa trallaajan kapteeni määräyksen siitä, että Muurmanniin ei voi saapua ennen kello kolmea päivällä. Mitä on tapahtunut? Osoittautui, että stahanovilaisia ja iskureita vastaanottamaan on tilattu torviorkesteri, mutta se ei voi saapua laiturille ennen kello kolmea.

Asian ydin ja työläisten intressit joutuivat tshinovnikkojen byrokraattisen muodollisuuden uhriksi — pyrkimyksen pitämään hälinää — ja työläiset olivat pakoitettuja odottamaan tarpeettomasti 6 tuntia.

Tämänluontoista kaavamaisuutta ja vääristelyä missään tapauksessa emme siedä.

J o k a i s e n kommunistin täytyy olla agitaattori puolueen asian puolesta. Siihen on välttämättömästi päästävä. Se ei kiellä, vaan päinvastoin edellyttää e r i k o i s t e n agitaattorikaaderien valmentamisen ja kasvattamisen välttämättömyyttä.

Mistä johtuu agitatsion aliarvioiminen? Tuon aliarvioinnin juuret ovat mitä vaarallisimmassa ja väärässä "teoriassa" siitä, että sosialismin voitettua agitatsiota ei tarvita. "Teoreetikko-"pahaset punnitsevat: "Maa kehittyy joka päivä ja kansa kehittyy myöskin tullen tietoiseksi. Minkä vuoksi tarvitsee suorittaa agitatsiota, jos suunnitelmat tulevat täytetyiksi ilman agitatsiotakin."

Tällaiset mielialat ovat, ikävä kyllä, levinneet sangen laajalle.

Meidän kasvumme, voittomme, työtätekeviemme pysähtymättömästi kehittyvä kulttuurinen ja poliittinen taso, meidän sovettiolosuhteissamme kasvaneiden valtavien nuorisokaadereiden olemassaolo eivät suinkaan vapauta meitä agitatsion suorittamisesta vaan päinvastoin vaativat poliittisen työn voimistamista ja kaikin tavoin parantamista joukkojen keskuudessa. Agitatsio on aina ollut mahtavana aseena joukkojen mobilisoimisessa konkreettisten taistelutehtävien täyttämiseen ja tällaiseksi bolshevistiseksi taisteluaseeksi se jää tänäkin päivänä.

Tulee muistaa aina tov. Stalinin erikoisen tärkeät ohjeet joukkojen johtamisen metoodeista.

"Johtaa — puhuu toveri Stalin — on taitoa kyetä vakuuttamaan joukot puolueen politiikan oikeudenmukaisuudesta, tuomaan esille ja toteuttamaan sellaisia loosunkeja, jotka johtavat joukot puolueen asemille, ja helpoittavat heitä tuntemaan omassa kokemuksessaan puolueen politiikan oikeudenmukaisuuden, sekä kohottamaan joukot puolueen tietoisuuden tasolle ja turvaamaan tällä tavoin joukkojen tuen sekä heidän valmeutensa ratkaisevaan taisteluun.

Sentähden on vakuuttamismetodi puolueen perusmetodi sen johtaessa luokkaa." [1]

* * *

Puoluedokumenttien tarkastuksen ja vaihdon aikana alueen puoluejärjestöt ovat suorittaneet suuren työn puoluetalouden kuntoon laittamiseksi.

On poistettu mitä karkein mielivalta puoluedokumentteihin suhtautumisessa ja puoluedokumenttien säilytys on järjestetty raikomeissa erikoisesti kalustettuihin huoneisiin, on likvidoitu kaaos kommunistien luetteloinnissa, sekä on saatu merkittävässä määrin kuntoon puolueen jäsenmaksujen kanto. NKP(b):n jäsenten sekä kandidaattien uusi luettelointijärjestys tulee lopullisesti lujittamaan puoluetalouden kuntoonsaattamisessa saavutetut tulokset. Mutta tehty on vielä sangen vähän.

Huomattava määrä puolueen raikomeja ei esimerkiksi ole vielä tähän mennessä poistanut sallimatonta suhtautumista raikomin tekemien puoluepäätöksien laatuun nähden. Raikomien päätökset ovat useissa tapauksissa formaalisia, epäkonkreettisia ja vieläpä joskus lukutaidottomasti laadittukin.

Vain kunnioituksen puutteella puoluedokumentteihin voidaan selittää kevyt suhtautuminen puolueorganien pöytäkirjoihin.

Huolimaton suhtautuminen päätöksiin johtaa useinkin törkeisiin virheisiin, jotka vääristelevät puoluepäätösten poliittisen ajatuksen. Näin oli Seredkinskin, Tshagodoshenskin, Babaevskin ja Vashkinskin NKP(b):n RK:n päätöksiin, joita he olivat tehneet ylioikeuden tuomion yhteydessä trotskilais-zinovjevilaisen terroristisen keskuksen jutusta, päästetty törkeitä poliittisia virheitä. On välttämätöntä, että raikomien sihteerit käsittäisivät, että puoluepöytäkirjojen, ja yksityisten päätösten laatiminen ja redakteeraaminen on tärkeä sekä vakava asia ja on se heidän suoranainen velvollisuutensa.

NKP(b):n Keskuskomitea kirjeessään 13 p. toukokuuta 1935 ja Keskuskomitean joulukuun pleenumi antoivat ankaran arvostelun muutamien puoluejärjestöjen, sekä kommunistien sallimasta holtittomuudesta ja bolshevistisen valppauden kadottamisen tosiasioista. Mutta vieläkin on olemassa joukko todisteita muutamien kommunistien rikollisesta suhtautumisesta uusien puoluekirjojensa säilyttämiseen.

Alueen puoluejärjestöissä on ilmennyt 72 uusien puoluedokumenttien kadottamistapausta.

Puoluejärjestöt ja raikomit, käsitellessään puoluedokumenttien kadottamistapauksia, eivät aina kyllin hyvin ota selville kaikkia puoluedokumentin kadottamisen tai varastamisen yksityiskohtia.

Kommunistien uuden luetteloinnin voimaan saattamisen tulee lujittaa puoluetalouden oikea hoitaminen. Täytyy kuitenkin merkitä, että myöskin uusi luettelointijärjestys voidaan sotkea, ellei puolueen rajonikomiteat aivan alusta alkaen tule ankarasti noudattamaan puolueen keskuskomitean säätämää järjestystä.

---

[1] Stalin, "Leninismin kysymyksiä", siv. 126.

On olemassa jo faktoja, jotka todistavat sitä, että muutamat raikomit ovat suhtaantuneet uuden luetteloinnin voimaansaattamiseen formaalisesti. Tsherepovetskin rajonikomiteassa oli tehty koko joukko virheitä uuden luetteloinnin voimaansaattamisessa. Sellainen vakava työ, kuin uusien luettelointikorttien vertaaminen alemmissa puoluejärjestöissä olevien kommunistien faktilliseen olemassaoloon, jäi todellisuudessa suorittamatta. Sen tuloksena osoittautui, että raikomissa oli yli viisi luettelointikorttia sellaisissa järjestöissä, joista nuo luettelointikorttien täyttäneet kommunistit olivat poistuneet jo aikoja sitten. Verratessa ei tehty merkintöjä useille kommunisteille, joilla oli tapahtunut muutoksia työssä, sivistyksessä, rangaistuksissa jne.: ne oli päätetty tehdä ”myöhemmin”.

NKP(b):n KK:n instruktsiota uudesta luetteloinnista ei käsitelty suurimmassa osassa alempia puoluejärjestöjä. NKP(b):n RK:n aparaatti, siihen luettuina myöskin instruktorit, eivät tunne instruktsiota.

Uuden luetteloinnin voimaansaattaminen NKP(b):n Tsherepovetskin RK:ssa oli ymmärretty teknillisenä työnä, vanhojen luettelointidokumenttien vaihtamiseksi uusiin.

Belozerskin raikomissa uusi luettelointijärjestys on saatettu voimaan myöskin formaalisesti: poistuneiden kommunistien luettelointi- ja tilastokortit ovat jätetyt niiden alempien järjestöjen — joissa he ennen olivat — korttilaatikkoihin.

Muutamat NKP(b):n raikomit eivät kyllin vakavasti suhtautuneet kommunistien uuden luetteloinnin voimaansaattamisen merkityksen ja järjestyksen selvitystyöhön.

Useissa Dregeljskin, Malovisherskin, Poddorskin, Podporoshkin ja muiden rajonien alemmissa järjestöissä NKP(b):n KK:n instruktsiota ei oltu selostettu aikanaan.

Meidän puolueemme on antanut voimiensa — puolueen jäsenien ja kandidaattien — luetteloimiselle aina suuren merkityksen.

Ei ole sattuma, että puolue-edustajakokoukset ovat tehneet luettelointikysymyksestä erikoisia päätöksiä. Kommunistien luetteloinnin kysymyksistä on olemassa puolueemme johtajien V. I. Leninin ja toveri Stalinin lausuntoja. Se todistaa sitä, että puolue ei ole milloinkaan katsonut puolueen jäsenten luetteloimista ja koko puoluetekniikkaa ahtaasti kansliaasiana, vaan puoluetyön tärkeänä alana, jolla on suuri poliittinen merkitys. Kommunistien luettelointi on puoluejohtajien suoranainen ja välitön velvollisuus.

* * *

Leningradin puoluejärjestö huomioi loppuun saakka vaihdon opetukset, tekee kaikki välttämättömät yhteenvedot, poistaa puoluedokumenttien vaihdon prosessissa esiintyneet epäkohdat ja saavuttaa työssään uusia menestyksiä.

(”Partijnoe stroiteljstvo” N:o 22 v. 1936)

19 vuotta Suomen työväen vallankumouksesta

A. Salo

Tammikuun loppupäivinä on Suomen työväen vallankumouksesta kulunut 19 vuotta. Tammikuun 27 päivän vastaisena yönä v. 1918 kohosi punainen lyhty Helsingin työväentalon torniin merkiksi vallankumouksen alkamisesta. Kolme kuukautta kävi työläisistä, maaseudun köyhistä talonpojista ja puolproletariaatista muodostunut punakaarti sankarillista taistelua kenraali Mannerheimin ”valkoista” armeijaa vastaan, ja vasta Saksan imperialismin lähettämien joukkojen avulla onnistui Suomen porvariston kukistaa työväen vallankumous. Silloin kärsitystä tappiosta huolimatta ei Suomen työväenluokka vietä 1918 vuoden vallankumouksen muistoa surujuhlana, vaan suurena taistelujuhlana.

Proletariaatin ja porvariston välisen luokkavastakohdan suuri kärjistyminen, talonpoikaiskysymys ja Suomen itsenäisyyskysymys olivat ne kolme suurta kysymystä, jotka olivat vallankumouksellisen joukkoliikkeen nostattajina Suomessa. Lokakuun suuri proletaarinen vallankumous nostatti korkeimmilleen maassa vyöryvän vallankumouksellisen liikkeen aallon. Mutta Suomen sosdem. puolue ei pyrkinyt vallankumoukseen. Se yritti viimeiseen saakka ratkaista kysymykset parlamenttaarista tietä. Kesällä 1917 Suomen Ammattijärjestön johto suorastaan pidätti kaupunkien ja maaseudun työläisten lakkoja ja muita joukkoliikkeitä eikä se enempää kuin sosdem. puoluekaan tehnyt mitään kymmentuhantisten torppari- ja pientalonpoikaisjoukkojen järjestämiseksi liikkeelle. Ja marraskuussa 1917, kun joukkojen painostus pakoitti sosdem. puolueen johdon julistamaan suurlakon, kun maassa sananmukaisesti ”pyörät seisoivat”, kun porvaristo ei vielä ollut täysin valmistautunut aseelliseen taisteluun, ei sosdem. puolueen johto vieläkään asettunut johtamaan joukkoja vallankumoukseen, vallanottoon, vaan lopetti suurlakon. Kansallisuuskysymyksessä, jossa sosdem. puolue oli oikein taistellut Kerenskin väliaikaista hallitusta vastaan Suomen itsenäisyyden puolesta, se kuitenkin Lokakuun vallankumouksen jälkeen eksyi porvarilliselle kannalle, ”ratkaisten vissiksi ajaksi Suomen kohtalon porvarillisen valtiollisuuden puolelle” (SSSR:n Kansalaissodan historia I, s. 129).

Vasta tammikuun lopulla v. 1918, kun porvaristo aivan avoimesti valmistautui luokkasotaan, ei Suomen sosdem. puolue nähnyt muita teitä umpikujasta pääsemiseksi kuin vallankumoukseen lähtemisen. Tilanne vallankumoukselle oli silloin jo paljon epäedullisempi kuin marraskuussa 1917.

Vallankumoukseen ei Suomen sosdem. puolue lähtenyt proletaarisen, vaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ohjelmalla ja tunnuksilla. Kansanvaltuuskunnan, vallankumoushallituksen, Konstitutsioluonnoskaan ei ollut proletariaatin diktatuurin Konstitutsio. Vallankumoustaistelun kulku vei kuitenkin siihen, että käytännössä jouduttiin toteuttamaan proletariaatin diktatuuria (poliittisten oikeuksien riistäminen porvaristolta, työväenjärjestöihin nojautuvan luokkavaltakoneiston luominen, yksityisten tehtaiden ja suurtilojen pakkoluovutus jne.). Punaisen Kaartin järjestämisessä suoritti Suomen työväenluokka valtavan työn, mutta punaisen kaartin voimaa ei osattu heti alusta alkaen käyttää voimakkaaseen hyök-

käykseen, vaan jouduttiin puolustustaisteluun, ja "puolustus on jokaisen kapinan surma" (Marx). Saksan imperialismin interventsioarmeija ratkaisi sitten lopuksi taistelun kulun.

Suomen kommunistinen puolue on perusteellisesti arvioinut Suomen 1918 vallankumouksen tappion syyt. Perussyynä oli se, että Suomen työväenluokalla ei v.v. 1917—18 ollut kommunistista puoluetta, vaan ideologialtaan pääasiassa kautskyläinen sosdem. puolue.

"Suomen sosdem. puolue ei v. 1917 ymmärtänyt eikä yrittänytkään perusteellisesti arvioida kansainvälisen tilanteen ja Venäjän kumousliikkeen vaikutusta vallankumouksellisen tilanteen kehitykseen Suomessa... Suomen sosialidemokratia ei aikanaan käsittänyt bolshevismin eikä Lokakuun vallankumouksen suurta historiallista kansainvälistä merkitystä. Se ei käsittänyt, että maailman historiassa oli nyt alkanut uusi aikakausi: kapitalismin yleisen pulan ja sosialisen vallankumouksen aikakausi". (SKP:n KK:n UB:n teeseistä "Suomen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta".)

Suomen sosdem. puolueen n.s. siltasaarelainenkaan osa, jonka käsissä puolueen johto oli, ei tuntenut Leninin ja Stalinin teoksia, se ammensi teoriansa kautskyläisistä ja "austromarxilaisista" lähteistä. Kesällä ja syksyllä 1917 oli yhteys bolsheviikkeihin kyllä aika selvä, mutta Suomen sosialidemokratia ei kuitenkaan aikanaan kyennyt käsittämään bolshevismia. Tähän vaikutti epäilemättä osaltaan sekin, että n.s. siltasaarelaiset pyrkivät kaikin keinoin säilyttämään sosdem. puolueen yhtenäisenä, kun se päinvastoin olisi pitänyt hajoittaa, vapauttaa se oikeistolaisesta, selvästi revisionistisesta siivestä. Puolueen n.s. siltasaarelaiset ja heistä vasemmalla olevat olivat kuitenkin niin läheisessä yhteydessä proletariaatin joukkojen kanssa, etteivät ne tammikuussa 1918 pettäneet Suomen työväen vallankumousta, vaan asettuivat sen johtoon. Ja se on heille ansioksi. Parhaimmisto heistä kehittyi vallankumouksen tappion jälkeen, sen kokemusten valossa ja Leninin ja Stalinin opetuksien avulla kommunisteiksi, ja perusti syksyllä 1918 Suomen Kommunistisen puolueen.

SKP:n KK:n UB:n teeseissä "Suomen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta" sanotaan johtopäätöksenä ja opetuksena:

> "Suomen työväen vallankumouksen historia vahvisti todeksi Leninin sanan, ettei proletaarinen vallankumous voi voittaa ilman, että sen johdossa on kommunistinen puolue. Vuosina 1917—18 Suomen työväenluokalla ei ollut kommunistista puoluetta. Nyt se on! Silloisen sosdem. puolueen uumenista saattoi vain puolueen hajaantumisen jälkeen ja sen jäsenistön poliittisen uudestisyntymisen kautta syntyä Kommunistinen puolue. Sen vuoksi oli silloin puolueen yhteyden suojeleminen pahinta opportunismia. Nyt on taistelu kommunistisen puolueen yhteyttä vastaan pahinta työväen vallankumouksen asian vahingoittamista. Tärkein edellytys Suomen köyhälistön tulevan vallankumouksen voitolle on juuri uusi puolue, kommunistinen puolueemme. Sen on Suomen työväki kalliisti hankkinut. Sen kehittäminen, puolustaminen ja vahvistaminen on Suomen jokaisen luokkatietoisen työläisen ensimmäinen vallankumouksellinen velvollisuus."

SPK:n johdolla on Suomen työväenluokka käynyt monia taisteluja ja parhaillaan se käy sitkeätä taistelua proletariaatin yhteisrintaman ja laajan kansanrintaman muodostamiseksi kapitalistista riistoa, fasistista taantumusta ja sodanvaaraa vastaan. Suomen työväen vallankumouksen 19-vuotispäivinä suoritetaan Suomessa poliittisesti tärkeät presidentin valitsijamiesvaalit. Fasistinen taantumusrintama yrittää kaikin keinoin saada presidentiksi oman miehensä, joko nykyisen presidentti Svinhufvudin, ken-

raali Mannerheimin tai jonkun muun taantumuksen tuen. Taantumusrintaman voitto vaaleissa merkitsisi mitä vakavinta vaaraa viimeisillekin demokraattisten vapauksien ja oikeuksien jätteille, se merkitsisi fasistisen hirmuvallan pystyttämisen välitöntä päiväjärjestykseen astumista. Samalla se merkitsisi Suomen entistäkin läheisempää orienteerautumista fasisti-Saksaan ja sen täydellistä yhteistyötä Saksan fasististen SSSR:n vastaisen sodan lietsojien kanssa. Suomen Kommunistinen puolue ei voi vaaleissa esiintyä omin listoin ja ehdokkain, sillä vaikka Suomen "demokraattinen" konstitutsio julistaakin yleisen vaalioikeuden, sana-, kokoontumis- ja lausunto- ym. vapaudet, niin käytännössä ne eivät koske kommunisteja eikä vallankumouksellista työväenliikettä. SKP kehoittaa kuitenkin työläisiä ja kaikkia työtätekeviä kansalaisia vaaleihin taantumusrintamaa vastaan, demokratian ja rauhan puolesta. SKP:n KK:n julistuksessa Suomen työtätekevälle kansalle sanotaan:

"Me tiedämme hyvin, että valituksi voi parhaimmassakin tapauksessa tulla vain joku porvari tai aivan porvarillismielinen sosialidemokratian johtaja. Mutta siitä huolimatta me sanomme kansalle. Ei ole suinkaan yhdentekevää, kuka tulee valituksi — musta taantumusmieskö, vai edes demokraattinen porvari. Juuri siksi, että fasismin vaara nyt uhkaa tässä muodossa, taantumuspresidentin hahmossa, me käännymme Suomen kansan syvien rivien puoleen, kehoittaen kaikkia yhtymään yhteiseen rintamaan tässä asiassa. Sillä ainoastaan yhtyneen kansan joukkovoima voi estää tuon vaaran, ainoastaan se voi kohottaa presidentiksi sellaisen miehen, joka edes vähänkään panisi fasismin vaaraa vastaan"... "Aika on ankara ja vastuullinen. Fasismin vaara on entistä suurempi. Hitleriläiset murhapolttajat uhkaavat sytyttää sodan palon. Kansan vapautta uhataan tuholla ei vain Espanjassa, missä maanpetturikenraalit ulkolaisten fasistivaltojen avulla hävittävät maataan ja kansaansa. Suomenkin fasistien kynnet syyhyävät. Taantumuspresidentin valitseminen olisi suuri askel kohti Heinäsaarien karkoitusleirejä ja hitleriläistä hirmukomentoa. Sitä ei saa sallia!"

SKP:llä on viime aikoina useita saavutuksia proletariaatin yhteisrintaman ja fasismi- ja sodanvastaisen kansanrintaman luomisessa. Kommunististen, vasemmistolaisten ja sosialidemokraattisten työläisten yhteisrintama ja yhteistoiminta on erikoisesti ammatillisen liikkeen alalla tuottanut tuloksia. Sosialidemokraattisten työläisjoukkojen keskuudessa ja itse sosdem. puolueen sisälläkin leviää yhteisrintaman ja yhteistaistelun ajatus yhä laajemmalle, eikä vain taloudellisen, vaan poliittisenkin taistelun alalla. Siitä on yhtenä esimerkkinä SKP:n ja Suomen koko vallankumouksellisen työväenliikkeen erään parhaimman johtajan, tov. Toivo Antikaisen puolesta käyty liike. Myöskin pientalonpoikaiston keskuudessa voimistuvat oppositsiomielialat. Erikoisesti kapitalismin viimeinen kriisi on ollut omiaan auttamaan sen vapautumista kulakiston vaikutuksesta. Intelligenssin ja pikkuporvariston keskuudessa on sodanvastainen ja antifasistinen kansanrintama saanut lämmintä vastakaikua. Viime eduskuntavaalit heinäkuussa v. 1936 ja Kivimäen taantumushallituksen kukistuminen viime syyskuussa ovat selvinä todistuksina laajojen kansanjoukkojen oppositsiomielialojen kasvusta. Yhä kasvavalla mielenkiinnolla ja myötätunnolla Suomen työläiset, talonpojat ja intelligenssin parhaimmisto seuraavat sosialistisen rakennustyön voittokulkua, talouden ja kulttuurin myrskyisää nousua koko SSSR:ssä ja Sovetti-Karjalassa. SSSR:n uusi Konstitutsio on Suomenkin työtätekeville selvästi osoittanut, että SSSR:ssä on sosialismi lopullisesti ja peruuttamattomasti voittanut. Sosialismin voitot ja saavutukset meillä kannustavat ja innostavat Suomen ja koko maailman työtätekeviä heidän vapaustaistelussaan.

Porvarillinen ja proletaarinen demokratia

V. I. Lenin

Kysymys, jonka Kautsky niin jumalattomasti on sotkenut, esiintyy itseasiassa seuraavanlaisena.

Jollei pilkata tervettä järkeä ja historiaa, niin on selvää, ettei voida puhua "puhtaasta demokratiasta" niin kauan kuin on olemassa eri luokkia, vaan voidaan puhua ainoastaan luokkademokratiasta. (Sulkumerkkien välissä sanottuna "puhdas demokratia" ei ole vain taitamaton lause, jossa paljastuu niin hyvin luokkien taistelun kuin myöskin valtion olemuksen ymmärtämättömyys, vaan se on kolmasti tyhjä lause, sillä kommunistisessa yhteiskunnassa demokratia tulee, uudestisyntyen ja tavaksi muuttuen, kuolemaan vähitellen, mutta ei tule koskaan "puhtaaksi" demokratiaksi.)

"Puhdas demokratia" on työläisiä pettävän liberaalin valheellinen lause. Historia tuntee porvarillisen demokratian, joka tulee feodalismin tilalle, ja proletaarisen demokratian, joka tulee porvarillisen tilalle.

Kun Kautsky omistaa miltei kymmeniä sivuja sen totuuden "todistelulle", että porvarillinen demokratia on progressiivinen keskiaikaan verrattuna ja että proletariaatin on ehdottomasti käytettävä sitä hyväkseen taistelussaan porvaristoa vastaan, niin on se juuri liberaalin lörpöttelyä, joka pettää työläisiä. Ei vain sivistyneessä Saksassa vaan sivistymättömällä Venäjälläkin se on kaikille tunnettu totuus. Kautsky yksinkertaisesti laskee "oppinutta" hiekkaa työläisten silmille, kertoen tärkeän näköisenä sekä Weitlingistä että jesuiitoista Paraguayssa ja monesta muusta, kiertääkseen nykyisen, s.o. kapitalistisen demokratian porvarillisen olemuksen.

Kautsky ottaa marxismista sen, mikä sopii liberaaleille, porvaristolle (keskiajan kritiikki, yleensä kapitalismin ja erikoisesti kapitalistisen demokratian progressiivinen historiallinen osuus) ja heittää syrjään, vaikenee ja hämää marxismissa sen, mikä ei ole porvaristolle sopivaa. Juuri tämän vuoksi Kautsky osoittautuukin kiertämättömästi, objektiivisen asemansa takia, olkoonpa hänen subjektiivinen vakaumuksensa mikä tahansa, porvariston lakeijaksi.

Porvarillinen demokratia, ollen suuri historiallinen progressi keskiaikaan verrattuna, jää ainaisesti — eikä kapitalismin vallitessa voi olla jäämättäkään — ahtaaksi, rajotetuksi, väärennetyksi, ulkokultaiseksi, paratiisiksi rikkaille, ansaksi ja petokseksi riistetyille, köyhille. Kas tätä totuutta, joka muodostaa oleellisimman osan Marxin opista, "marxisti" Kautsky ei ymmärtänyt. Juuri tässä, peruskysymyksessä Kautsky tarjoaa porvaristolle "miellyttäviä seikkoja", sen sijaan että arvostelisi tieteellisesti niitä olosuhteita, jotka tekevät kaiken porvarillisen demokratian demokratiaksi rikkaille.

Muistuttakaamme aluksi ylen oppineelle herra Kautskylle niitä Marxin ja Engelsin teoreettisia lausuntoja, jotka meidän kirjanoppineemme

häpeällisesti "unohti" (porvariston mieliksi), ja sen jälkeen selvittäkäämme asia mahdollisimman kansantajuisesti.

Ei vain vanhan ajan ja feodaalinen, vaan myös "nykyaikainen edustuksellinen" valtio on väline, jonka avulla kapitaali riistää palkkatyötä". (Engels teoksessaan valtiosta.) "Koska valtio on vain ylimenevä laitos, jota on käytettävä taistelussa, vallankumouksessa, vastustajansa väkivaltaisesti kukistamiseksi, niin puhua vapaasta kansanvaltiosta on silkkaa järjettömyyttä: niin kauan kuin proletariaatti tarvitsee vielä valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden intresseissä, vaan vastustajansa kukistamisen intresseissä, ja silloin kun tulee mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin lakkaa valtio sellaisenaan olemasta" (Engels kirjeessään Bebelille 28—III—1875). "Valtio ei ole mitään muuta kuin kone, jonka avulla toinen luokka sortaa toista, eikä demokraattisessa tasavallassa yhtään vähemmän kuin yksinvallassa" (Engels esipuheessaan Marxin teokseen "Kansalaissota Ranskassa"). Yleinen äänioikeus on "työväenluokan kypsyneisyyden osoittaja". Enempää se ei kykene antamaan eikä koskaan anna nykyisessä valtiossa"[1] (Engels teoksessaan valtiosta). Herra Kautsky märehtii harvinaisen ikävystyttävästi tämän väitteen ensimmäistä osaa, joka soveltuu porvaristolle. Sen sijaan jälkimäisestä osasta, jonka me olemme alleviivanneet ja joka porvaristolle ei sovellu, luopio Kautsky vaikenee.

"Kommuunin tuli olla ei parlamentaarinen, vaan työskentelevä korporatsioni, samalla kertaa sekä lakiasäätävä että lakeja toimeenpaneva... Sen sijaan, että kerran kolmessa tai kuudessa vuodessa ratkaistaisiin, kenen hallitsevan luokan jäsenen on parlamentissa edustettava ja poljettava (ver- und zertreten) kansaa, tämän sijaan tuli yleisen äänioikeuden palvella kommuuneihin järjestynyttä kansaa, etsiäkseen laitoksensa työläisiä, päällysmiehiä, kirjanpitäjiä, kuten yksilöllinen äänioikeus palvelee tässä tarkoituksessa jokaista muuta työnantajaa" (Marx teoksessaan Pariisin Kommuunista "Kansalaissota Ranskassa").

Jokainen näistä väitteistä, jotka ylen oppinut herra Kautsky tuntee erinomaisesti, lyövät häntä vasten kasvoja, paljastavat koko hänen luopuruutensa. Kautskyn koko kirjasessa ei ole hituistakaan näiden totuuksien ymmärtämistä. Koko hänen kirjasensa sisältö on marxismin pilkkaamista!

Ottakaa nykyisten valtioiden perustuslait, ottakaa niiden hallitseminen, ottakaa niiden kokoontumis- tai painovapaus, ottakaa "kansalaisten yhdenvertaisuus lain edessä", — ja te huomaatte joka askeleella jokaiselle rehelliselle ja tietoiselle työläiselle tutun porvarillisen demokratian ulkokullaisuuden. Ei ole yhtään, kaikkein demokraattisintakaan valtiota, joissa konstitutsioissa ei olisi takaportteja tahi poikkeuksia, jotka turvaavat porvaristolle mahdollisuuden lähettää sotajoukkoja työläisiä vastaan, julistaa sotatilan y.m.s. "järjestyksen rikkomisen varalta", — mutta itse asiassa siltä varalta, että riistetty luokka "rikkoisi" orjan asemaansa ja yrittäisi käyttäytyä ei orjan tavoin. Kautsky kaunistelee häpeämättömästi porvarillista demokratiaa, vaieten esim. siitä, mitä kaikkein demokraattisimmat ja tasavaltalaisimmat porvaristot ovat harjoittaneet Amerikassa ja Sveitsissä lakossa olevia työläisiä kohtaan.

Oi, viisas ja oppinut Kautsky vaikenee siitä! Hän, tuo oppinut ja poliittinen toimihenkilö, ei käsitä, että siitä vaikeneminen on kataluutta. Hän kertoo mieluummin työläisille lastensatuja siitä, että demokratia merkitsee "vähemmistön suojelemista". Se on uskomatonta, mutta totta! Vuotena 1918 jälkeen Kristuksen syntymän, imperialistisen yleismaailmal-

[1] Harvennus Leninin. Toim.

lisen teurastuksen ja internatsionalisten (t.s. niiden, jotka eivät pettäneet katalasti sosialismia, kuten Renaudelit ja Longuet, kuten Sheidemannit ja Kautskyt, kuten Hendersonit ja Webbit, y.m.s.) vähemmistöjen kaikissa "maailman demokratioissa" kuristamisen viidentenä vuotena, oppinut herra Kautsky imelän makealla äänellä ylistää "vähemmistöjen suojelemista". Ken haluaa, voi lukea sen Kautskyn kirjasen 15 sivulta. Ja 16 sivulla [1] tämä oppinut indiviidi kertoo meille whigeistä ja toryistä XVIII vuosisadalla Englannissa!

Oi, sinä oppineisuus! Oi, sinä hienostunut lakeijamaisuus porvariston edessä! Oi, sinä sivistynyt käytöstapa ryömiä vatsallaan kapitalistien edessä ja nuolla heidän saappaitaan! Jos minä olisin Krupp tai Scheidemann, tai Clemenceau tai Renaudel, niin alkaisin minä maksaa herra Kautskylle miljooneja, palkita häntä Juudaksen suuteloilla, kiitellä häntä työläisten edessä, suositella "sosialismin yhteyttä" niin "kunnianarvoisten" henkilöiden kuin Kautskyn kanssa. Kirjoittaa kirjasia proletariaatin diktatuuria vastaan, kertoa whigeistä ja toryista XVIII vuosisadalla Englannissa, vakuuttaa, että demokratia merkitsee "vähemmistön suojelemista", ja vaieta *pogromeista* internationalisteja vastaan Amerikan "demokraattisessa" tasavallassa — eivätkö nämä ole lakeijan palveluksia porvaristolle?

Oppinut herra Kautsky "unohti" — luultavasti — sattumalta unohti — "pikkuseikan", nimittäin sen, että vähemmistön suojelusta vallassaoleva porvarillisen demokratian puolue antaa vain toiselle *porvarilliselle* puolueelle, jota vastoin proletariaatin osaksi jokaisessa *vakavassa, syvällisessä, perus*kysymyksessä tulee "vähemmistön suojelemisen" asemasta sotatilat tahi pogromit. *Mitä kehittyneempi demokratia, sitä lähempänä on jokaisen syvän poliittisen erimielisyyden sattuessa, mikä porvaristolle käy vaaralliseksi, pogromi tai kansalaissota.* Tämän porvarillisen demokratian "lain" olisi oppinut herra Kaustky voinut havaita Dreyfusin jutussa tasavaltalaisessa Ranskassa, neekerien ja internationalistien lynchauksessa Amerikan demokraattisessa tasavallassa, Irlannin ja Ulsterin esimerkissä demokraattisessa Englannissa, bolshevikkien vainossa ja pogromien järjestämisessä heitä vastaan huhtikuussa 1917 Venäjän demokraattisessa tasavallassa. Tahallani otan esimerkkejä ei vain sota-ajalta, vaan sodanedelliseltä, rauhan ajalta. Imelähkö herra Kautsky suvaitsi sulkea silmänsä näiltä XX vuosisadan tosiasioilta ja sen sijaan kertoa työläisille ihmeellisen uusia, erinomaisen mielenkiintoisia, tavattoman opettavaisia ja uskomattoman tärkeitä asioita whigeistä ja toryista XVIII vuosisadalta.

Ottakaa porvarillinen parlamentti. Voidaanko ajatella, ettei oppinut Kautsky olisi koskaan kuullut siitä, miten pörssi ja pankkiirit *sitä enemmän* alistavat valtansa alle porvarilliset parlamentit, *mitä voimakkaammaksi* demokratia on kehittynyt? Tästä ei johdu, etteikö olisi käytettävä hyväksi porvarillista parlamenttarismia (bolshevikitkin käyttivät sitä hyväkseen niin menestyksellisesti kuin tuskin mikään muu puolue maailmassa, sillä vuosina 1912—14 me vallotimme 4:nessä Duumassa koko työväen kuurian). Mutta tästä johtuu, että vain liberaali voi unohtaa porvarillisen parlamenttarismin *historiallisen rajottuneisuuden ja ehdollisuuden*, kuten sen Kautsky unohtaa. Jokaisella askeleella demokraattisimmassakin porvarillisessa valtiossa kohtaavat sorretut luokat huutavan ristiriidan *muodollisen* tasa-arvoisuuden, jota kapitalistien "demokratia" julistaa, ja tuhansien faktillisten rajoitusten ja mutkallisuuksien välillä, jotka tekevät työläisistä *palkkaorjia*. Juuri tämä ristiriita avaa joukkojen silmät näkemään kapitalismin mädännäisyyden, valheelli-

[1] Venäjänkielinen painos.

suuden ja ulkokullaisuuden. Juuri näitä ristiriitoja sosialismin agitaattorit ja propagandistit paljastavat alituiseen joukoille, valmistaakseen heitä vallankumoukseen! Ja kun vallankumousten kausi saapui, silloin Kautsky käänsi sille selkänsä ja rupesi ylistämään kuolevan porvarillisen demokratian suloja.

Proletaarinen demokratia, jonka yhtenä muotona on sovettivalta, on antanut demokratialle maailmassa ennen kuulumattoman kehittymisen ja laajenemisen juuri väestön suunnattoman suurelle enemmistölle, sorretuille ja työtätekeville. Kirjoittaa kokonainen kirja demokratiasta, kuten teki Kautsky, joka kahdella sivulla puhui diktatuurista ja kymmenillä sivuilla "puhtaasta demokratiasta", — huomaamatta tätä, se merkitsee asian kokonaan vääristelemistä liberaalien tavoin.

Ottakaa ulkopolitiikka. Yhdessäkään, demokraattisimmassakaan porvarillisessa maassa sitä ei harjoiteta avoimesti. Kaikkialla joukkopettäminen, demokraattisessa Ranskassa, Sveitsissä, Amerikassa, Englannissa sata kertaa laajemmin ja hienostuneemmin kuin muissa maissa. Sovettivalta repäisi vallankumouksellisesti salaisuuden verhon ulkopolitiikalta. Kautsky ei tätä ole huomannut, hän vaikenee siitä, vaikka sillä ryöstösotien "vaikutusalueiden jakamisesta" (t.s. maailman jakamisesta kapitalistirosvojen kesken) tehtyjen salaisten sopimusten aikakautena on tärkein merkitys, sillä siitä riippuu kysymys rauhasta, kysymys kymmenien miljoonien ihmisten elämästä ja kuolemasta.

Ottakaa valtiorakenne. Kautsky tarttuu "pikkuseikkoihin" aina niin pitkälle, että vaalit ovat "välilliset" (Sovettikonstitutsiossa), mutta ei näe asian ydintä. Valtioaparaatin, valtiokoneiston luokkaolemusta hän ei huomaa. Porvarillisessa demokratiassa kapitalistit tuhansin tempuin — jotka ovat sitä taidokkaampia ja varmemmin toimivampia, mitä kehittyneempi "puhdas demokratia" on — työntävät joukot syrjään hallitukseen osallistumisesta, kokoontumis- ja painovapaudesta j.n.e. Sovettivalta on ensimäinen maailmassa (tarkasti otettuna toinen, sillä samoin alkoi Pariisin Kommuuni tehdä), joka vetää joukot, nimenomaan riistetyt joukot, hallintaan. Osallistuminen porvarilliseen parlamenttiin (joka ei koskaan ratkaise vakavampia kysymyksiä porvarillisessa demokratiassa: ne ratkaisee pörssi ja pankit) on suljettu työtätekeviltä joukoilta tuhansilla esteillä, ja työläiset varsin hyvin tietävät ja tuntevat, näkevät ja käsittävät, että porvarillinen parlamentti on vieras laitos, väline, jolla porvaristo sortaa proletaareja, on vihollisluokan, riistävän vähemmistön laitos.

Sovetit ovat itsensä työtätekevien ja riistettyjen joukkojen välitön järjestö, joka tekee heille helpommaksi mahdollisuuden itse rakentaa valtiota ja johtaa sitä kaikin mahdollisin tavoin. Juuri työtätekevien ja riistettyjen etujoukko, kaupungin proletariaatti, saa tässä sen etuoikeuden, että se on parhaiten suurten työlaitosten kautta yhdistetty; sen on helpompi toimittaa vaalit sekä valvoa niitä. Sovettijärjestelmä helpottaa automaattisesti kaikkien työtätekevien ja riistettyjen yhtymistä etujoukkonsa, proletariaatin ympärille. Vanha porvarillinen koneisto — virkamiehistö, rikkauden, porvarillisen sivistyksen, tuttavuussuhteiden y.m. antamat etuoikeudet (nämä faktilliset etuoikeudet ovat sitä moninaisemmat, mitä kehittyneempi porvarillinen demokratia on) — kaikki se katoaa sovettijärjestelmän vallitessa. Painovapaus lakkaa olemasta ulkokultaisuutta, sillä kirjapainot ja paperi otetaan porvaristolta. Samoin menetellään parhaiden rakennusten, palatsien, yksityistalojen, tilanherrojen talojen kanssa. Sovettivalta otti monen monta tuhatta noita parhaita rakennuksia yhdellä kertaa riistäjiltä, ja teki sen kautta miljoonan kertaa "demokraattisemmaksi" kokoontumisvapauden joukoille —, sen kokoontumisvapauden, jota ilman demokratia on petosta. Välilliset vaalit ei-lokaalisiin ei-paikallisiin sovetteihin helpottavat sovettien edustajakokouksia, tekevät koko koneis-

ton huokeammaksi, joustavammaksi, työläisille ja talonpojille helpommin saavutettavaksi sellaisena aikana, jolloin elämä kiehuu ja jolloin vaaditaan erikoisen pikaista mahdollisuutta paikallisen edustajansa poiskutsumiseksi tai hänen lähettämisekseen sovettien yleiseen edustajakokoukseen.

Proletaarinen demokratia on miljooneja kertoja demokraattisempi kuin yksikään porvarillinen demokratia, sovettivalta on miljooneja kertoja demokraattisempi kuin kaikkein demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta.

Tämän voi olla huomaamatta vain joko porvariston tietoinen kätyri, tai poliittisesti kokonaan kuollut henkilö, joka tomuisten porvarillisten kirjojen takaa ei näe elävää elämää, joka on läpeensä porvarillis-demokraattisten ennakkoluulojen läpitunkema ja siten muuttaa itsensä objektiivisesti porvariston lakeijaksi.

Tämän voi olla huomaamatta vain henkilö, joka ei kykene asettamaan kysymystä riistettyjen luokkien näkökannalta.

Onko ainoatakaan maata maailmassa kaikkien demokraattisimpienkaan porvarillisten maiden joukossa, missä keskinkertaisella, tavallisella työläisellä, keskinkertaisella, tavallisella batrakilla tai maaseudun puoliproletaarilla yleensä (s.o. sorretun joukon, väestön suunnattoman enemmistön edustajalla) olisi edes likipitäen sellaista vapautta järjestää kokoukset parhaimpiin taloihin, sellaista vapautta, että aatteidensa ilmaisemista, etujensa puolustamista varten sillä olisi mitä suurimmat kirjapainot ja parhaimmat paperivarastot, sellaista vapautta nostaa juuri oman luokkansa henkilöitä valtion hallintaan ja valtion "rakentamiseen", kuin Sovetti-Venäjällä.

On naurettavaa ajatellakin, että herra Kautsky löytäisi missään maassa tuhannesta tietoisesta työläisestä ja batrakista ainoatakaan, joka horjuisi vastauksessa tähän kysymykseen. Vaistomaisesti, kuullen siruja totuuden tunnustamisista porvarillisissa sanomalehdissä, koko maailman työläiset ovat myötätuntoisia Sovettitasavallalle juuri sen vuoksi, että he näkevät siinä proletaarisen demokratian, demokratian köyhiä varten, eikä demokratiaa rikkaita varten, jollainen on itse asiassa jokainen, vieläpä kaikkein parhainkin porvarillinen demokratia.

Meitä hallitsevat (ja meidän valtiotamme "rakentavat") porvarilliset virkamiehet, porvarilliset parlamenttimiehet, porvarilliset tuomarit. Siinä on yksinkertainen, silminnähtävä, kiistämätön totuus, jonka tietävät elämänkokemuksestaan, jonka tuntevat ja havaitsevat joka päivä kymmenet ja sadat miljoonat ihmiset sorretuista luokista kaikissa porvarillisissa maissa, siinä joukossa kaikkein demokraattisimmissakin.

Mutta Venäjällä murskattiin tyystin virkamieskoneisto, siitä ei jätetty kiveä kiven päälle, ajettiin pois kaikki vanhat tuomarit, hajoitettiin porvarillinen parlamentti — ja annettiin juuri työläisille ja talonpojille paljon helpommin saavutettavissa oleva edustus, heidän sovettinsa asetettiin virkamiesten tilalle tai asetettiin heidän sovettinsa virkamiesten yläpuolelle, heidän sovettinsa tehtiin tuomarien valitsijoiksi. Jo yksistään tämä tosiseikka on riittävä, että kaikki sorretut luokat tunnustaisivat sovettivallan s.o. proletariaatin diktatuurin kysymyksessä olevan muodon miljoona kertaa demokraattisemmaksi kaikkein demokraattisinta porvarillista tasavaltaa.

Kautsky ei käsitä tätä, jokaiselle työläiselle selvää ja ilmeistä totuutta, sillä hän "unohti" asettaa kysymyksen: demokratia mitä luokkaa varten? Hän juttelee "puhtaan" (s.o. luokattomanko? vaiko ulkopuolella luokkia olevan?) demokratian kannalta katsoen. Hän perustelee Shylockin tavoin: "naula lihaa", eikä mitään muuta. Kaikkien kansalaisten tasa-arvoisuus — muussa tapauksessa ei ole demokratiaa.

Oppineelle Kautskylle, "marxilaiselle" ja "sosialisti" Kautskylle pitää asettaa kysymys:

voiko riistetty olla tasa-arvoinen riistäjän kanssa?

On ennen kuulumatonta, uskomatonta, että täytyy asettaa tällainen kysymys käsitellessään II Internatsionaalen aatteellisen johtajan kirjaa. Mutta "kun kerran olet astunut rahkeisiin, niin älä sano, että se käy raskaaksi". Kun kerran on ryhtynyt kirjoittamaan Kautskystä, niin täytyy oppineelle miehelle selvittää, miksi riistetyn ja riistäjän välillä ei voi olla tasa-arvoisuutta.

(Lenin, Koot. teokset XXIII, s. 345 — 351)

Revolutsion alku Venäjällä

V. I. Lenin

Geneve, keskiviikko, tammikuun 25 (12) päivä.

Venäjällä on käynnissä suuria historiallisia tapahtumia. Proletariaatti on noussut tsarismia vastaan. Hallitus on mennyt niin pitkälle, että proletariaatti on noussut kapinaan. Tuskin nykyään on epäilystä siitä, että hallitus tarkoituksellisesti antoi lakkoliikkeen kehittyä verrattain esteettömästi ja alkaa laajan demonstratsion, haluten viedä asia sotavoiman käyttämiseen asti. Ja se vei siihen! Tuhansia tapettuja ja haavottuneita — sellaiset ovat tammikuun 22 (9) päivän tulokset Peterburgissa. Sotajoukko voitti aseettomat työläiset, naiset ja lapset. Sotajoukko sai voiton vihollisesta, ampuen maassa makaavia työläisiä. "Me annoimme heille hyvän opetuksen!" kuvaamattomalla kyynillisyydellä puhuvat nyt tsaristiset palvelijat ja heidän eurooppalaiset lakeijansa, jotka ovat kotoisin konservatiivisesta porvaristosta.

Niin, opetus oli suuri! Venäjän proletariaatti ei unohda tätä opetusta. Työväenluokan kaikkein valmeutumattomimmat, kaikkein takapajuisimmat kerrokset, jotka naivisti uskoivat tsaariin ja vilpittömästi rauhassa halusivat jättää näännytetyn kansan pyynnöt "itselleen tsaarille", kaikki he ovat saaneet opetuksen tsaarin tai tsaarin sedän, suuriruhtinas Vladimirin johtamalta sotavoimalta.

Työväenluokka on saanut kansalaissodan suuren opetuksen; proletariaatin revolutsiooninen kasvatus on yhdessä päivässä astunut eteenpäin enemmän kuin se on voinut astua harmaan, jokapäiväisen ja unohdetun elämän kuukausina ja vuosina. Peterburgin sankarillisen proletariaatin loosunki: "kuolema tai vapaus!" vyöryy nyt kaikuna ympäri Venäjää. Tapahtumat kehittyvät ihmeteltävällä nopeudella. Yleislakko Peterburgissa kasvaa. Koko teollinen, yhteiskunnallinen ja poliittinen elämä on halvautunut. Maanantaina tammikuun 23 (10) pnä työläisten yhteentörmäykset sotajoukkojen kanssa käyvät raivokkaammiksi. Vastoin hallituksen valheellisia tiedonantoja, veri virtaa monissa ja monissa pääkaupungin osissa. Kolppinan työläiset nousevat. Proletariaatti aseistautuu ja aseistaa kansan. Sanotaan, että työläiset ovat valloittaneet Systerbekin asevaraston. Työläiset varustautuvat revolvereilla, takovat itselleen aseita instrumenteistaan, valmistavat pommeja raivokasta taistelua varten vapauden puolesta. Yleislakko valtaa maakunnat. Moskovassa on jo 10.000 ihmistä jättänyt työn. Huomiseksi (torstaiksi, tammikuun 26 (13) päiväksi) on määrätty yleislakko Moskovassa. Riigassa on puhjennut kapina, Lodzissa työläiset manifestoivat, Varsovan kapinaa valmistellaan, proletariaatin demonstratsioita pidetään Helsingissä. Bakussa, Odessassa, Kievissä, Harkovissa, Kovnossa ja Vilnassa kasvaa työläisten kuohuminen ja lakko laajenee. Sevastopolissa palavat merivirastoin varastot ja arsenaali, ja sotaväki kieltäytyy ampumasta kapinaan nousseita matruuseja. Räävelissä ja Saratovissa on lakko. Radomissa on työläisten ja varaväen yhteentörmäys sotaväen kanssa.

Revolutsio kasvaa. Hallitus alkaa häilyä. Verisestä vainopolitiikasta se yrittää siirtyä taloudellisiin myönnytyksiin ja selviytyä lahjomisella tai yhdeksäntuntisen työpäivän lupaamisella. Mutta veripäivän opetus ei voi

jäädä ilmaiseksi. Kapinaan nousseiden Peterburgin työläisten vaatimuksesta — perustavan kokouksen viipymätön koollekutsuminen yleisen, välittömän, yhtäläisen ja salaisen äänioikeuden pohjalla — on tuleva kaikkien lakossa olevien työläisten vaatimus. Hallituksen viipymätön kukistaminen — siinä loosunki, jolla vieläpä tsaariin uskovatkin Peterburgin työläiset vastasivat tammikuun 9 päivän teurastukseen, vastasivat johtajansa pappi Georgij Gaponin suulla, kun hän sanoi tämän veripäivän jälkeen. "meillä ei ole enää tsaaria. Verivirta eroittaa tsaarin kansasta. Eläköön taistelu vapauden puolesta!"

Eläköön revolutsiooninen proletariaatti! sanomme me. Yleislakko nostattaa ja mobilisoi yhä laajempia työväenluokan ja kaupunkiköyhälistön joukkoja. Kansan aseistamisesta tulee yksi revolutsioonisen ajankohdan lähimmistä tehtävistä.

Vain aseistettu kansa voi olla kansan vapauden todellinen tuki. Ja mitä nopeammin proletariaatti kykenee aseistautumaan, sitä kauemmin se pysyy lakkolais-vallankumouksellisen sota-asemallaan, sitä pikemmin sotaväki hätkähtää, sitä enemmän sotilaiden keskuudessa löytyy ihmisiä, jotka lopultakin ymmärtävät, mitä he tekevät, jotka asettuvat kansan puolelle julmureita vastaan, tyrannia vastaan, aseettomien työläisten, heidän vaimojensa ja lastensa murhaajia vastaan. Päättyipä nykyinen kapina Peterburgissa mihin tahansa, kaikessa tapauksessa se välttämättä ja kiertämättä muodostuu ensimmäiseksi asteeksi vielä laajempaan, vielä tietoisempaan ja valmistetumpaan kapinaan. Mahdollisesti hallituksen onnistuu lykätä tilinteon hetkeä, mutta lykkäys tekee vain valtavammaksi revolutsioonisen hyökkäyksen seuraavan askeleen. Lykkäystä käyttää sosialidemokratia vain hyväkseen järjestyneiden taistelijain rivien tiivistämiseksi ja tietojen levittämiseksi Peterburgin työläisten alotteesta. Proletariaatti tulee käymään taisteluun, jättäen tehtaat ja valmistaen itselleen aseistuksen. Kaupunkiköyhälistön keskuudessa ja talonpoikaiston miljoonien keskuudessa tulee yhä laajemmin ja laajemmin leviämään loosungit taistelusta vapauden puolesta. Revolutsiokomiteat tullaan perustamaan jokaisella tehtaalla, jokaiseen kaupunkirajoniin, jokaiseen huomattavaan kylään. Kapinaan noussut kansa tulee kukistamaan tsaristisen itsevaltiuden kaikki ja kaikenlaiset hallituslaitokset, kutsuen perustavan kokouksen viipymättä koolle.

Työläisten ja yleensä kaikkien kansalaisten viipymätön aseistaminen, revolutsioonisten voimien valmentaminen ja organisoiminen hallitusviranomaisten ja -laitosten hävittämistä varten, siinä se praktillinen pohja, johon kaikki ja kaikenlaiset revolutsioneerit voivat yhtyä ja niiden täytyy yhtyä yhteistä iskua varten. Proletariaatin on aina kuljettava omaa itsenäistä tietään, heikentämättä yhteyttään sosialidemokraattiseen puolueeseen, muistaen suuret lopulliset päämääränsä koko ihmiskunnan vapauttamiseksi kaikenlaisesta eksploatatsiosta. Mutta tämä proletaarisen sosialidemokraattisen puolueen itsenäisyys ei milloinkaan pakoita meitä unohtamaan yleisen revolutsioonisen hyökkäyksen tärkeyttä todellisen revolutsion hetkellä. Me, sosialidemokraatit, voimme ja meidän täytyy kulkea porvarillisen demokratian revolutsioneereista riippumatta, suojellen proletariaatin luokkaitsenäisyyttä, mutta meidän on kuljettava käsi kädessä kapinan aikana, silloin, kun tsarismille annetaan suora isku, kun sotaväki lyödään takaisin, kun hyökätään koko Venäjän kansan kiroamaa vihollisen bastiljiaa vastaan.

Koko Venäjän proletariaattiin katsoo nyt kuumeisella levottomuudella koko maailman proletariaatti. Työväenluokkamme sankarillisesti aloittama tsarismin kukistaminen Venäjällä tulee olemaan käännekohta kaikkien maiden historiassa, kaikkien natsioiden, kaikkien työläisten helpoituksen asia kaikissa valtioissa, maapallon kaikilla kolkilla. Muistakoon-

kin jokainen sosialidemokraatti, jokainen tietoinen työläinen sen, miten valtavat yleiskansallisen taistelun tehtävät lankeavat nyt sen hartioille. Älköön unohtako sitä, että hän edustaa koko talonpoikaiston, työtätekevien ja eksploateerattujen koko joukon, koko kansan tarpeita ja intressejä yleiskansallista vihollista vastaan. Nyt on kaikilla silmiensä edessä Peterburgin sankarityöläisten esimerkki.

Eläköön revolutsio!

Eläköön kapinaan noussut proletariaatti!

”Vperjod” N:o 4, tammikuun 31 (18) p:nä v. 1905.

(Lenin, Koot. teokset VII, s. 79—81)

K. Marxin käsikirjoituksista "Kronologisia otteita"

V. Adoratskij

Lukuisista näihin mennessä vielä julkaisemattomista Marxin vihkoista, jotka sisällöltään ovat konspekteja ja otteita hänen lukemistaan kirjoista, on säilynyt neljä suurta vihkoa, joissa Marxin käsialalla, hänen pienellä, omalaatuisella käsialallaan on kirjoitettu katsaus Euroopan maiden poliittiseen historiaan ajanlaskumme I vuosisadasta alkaen XVII vuosisadan keskivaiheille saakka (Kolmikymmenvuotisen sodan loppuun asti).

Vihkoihin on Engelsin käsialalla tehty päällekirjoitus: "Chronologische Auszüge" ("Kronologisia otteita"). Tämän päällekirjoituksen Engels teki nähtävästi siihen aikaan, kun hän Marxin kuoleman jälkeen lajitteli hänen arkistoaan. Vihkoihin on erikoisesti merkitty kronologia, on erikoinen palsta vasemmalla reunalla, mihin Marx on merkinnyt aikamäärän: päivän, kuukauden, vuoden. Tämä selvittää Engelsin antaman otsikon käsikirjoitukselle. Mutta Marx ei rajoitu siihen, että merkitsee aikamäärän ja vastaavan tapahtuman: hän antaa yhtenäisen kertomuksen (tosin usein, varsinkin ensimmäisen vihkon alussa, sangen suppean), ja kokonaisuudessaan tuloksena on ei vain kronologiaa, vaan myöskin Europan historian poliittisten tapahtumien kronikkaa. Kaikkien neljän vihkon suuruus, jos sanotaan kirjapainomerkeissä, on noin 75 painoarkkia.

Kirjoitus on alussa sangen suppea (vuosisadat I—X on saanut sijaa noin 4 painoarkkia), sitten tulee yksityiskohtaisemmin: XI—XIII vuosisadoista on noin 16 painoarkkia. Nämä 20 painoarkkia yhdessä muodostavat **ensimmäisen vihkon** (Marxin käsikirjoituksessa 140 sivua).

Toisessa vihkossa on katsaus XIV vuosisadan ja XV vuosisadan ensipuoliskon tapahtumiin. Se on vähän suurempi kuin ensimmäinen vihko (käsikirjoituksessa 145 sivua).

Kolmannessa vihkossa on katsaus tapahtumiin alkaen suunnilleen XV vuosisadan jälkipuoliskolta XVI vuosisadan 70-lukuun asti. Tämän vihkon suuruus on melkein sama kuin toisen vihkon (käsikirjoituksessa 143 sivua).

Neljäs vihko — XVI vuosisadan loppu ja XVII vuosisadan ensipuolisko — on vähän pienempi. Tässä vihkossa on nähtävästi noin 16 painoarkkia (käsikirjoituksessa 116 sivua).

Vihkoissa ei ole osoitettu, koska ne on kirjoitettu. Tekstistä voi päätellä, että n e o n k i r j o i t e t t u v u o d e n 1871 j ä l k e e n, koska muutamissa paikoissa on mainintoja sen vuoden tapahtumista.

Toisessa vihkossa, siinä kohdassa, missä on puhe Johan Hussin tuomitsemisesta Konstanzin kirkolliskokouksessa (vuonna 1415), Marx vertaa tämän kirkolliskokouksen osanottajia taantumuksellisiin tilanherroihin, edustajiin, jotka osallistuivat kansalliskokoukseen vuonna 1871 Bordeauxissa.

"5 kesäkuuta v. 1415 kirkolliskokous kuulustelee julkisesti Hussia [hänet otettiin siellä vastaan vielä suuremmalla rivoudella ja haukunnalla, kuin "villit tilanherrat" (riuraux) ottivat Bordeauxissa vastaan Garibaldin]". (II vihko, siv. 78.)

Mainiten useasti joukkomurhista, joita riistäjien luokka sovelluttaa riistettyjen liikkeitä tukahduttaessa, Marx vertaa uhrien lukumäärää niinä aikoina niiden uhrien lukumäärään, jotka kaatuivat porvarilli-

sen vastavallankumouksen riehuessa Parisissa Parisin kommuunia tukahduttaessa. XIV vuosisadan toisella puoliskolla herttuat Filipp Burgundialainen, Johann Berrialainen ja Ranskan muut suurfeodaalit, jotka valloittivat verisessä sodassa flaamilaisia kaupunkeja (28 marraskuuta vuonna 1328 taistelussa Rosebeckin luona, lähellä Yperniä, "tuhoutui nähtävästi yli 20 tuhatta flaamilaista) (II vihko, siv. 23), käyttivät sitten sotajoukkojaan, kostaakseen ranskalaisille kaupungeille, varsinkin Parisille. "Aina samoja konnia!" — huudahtaa Marx. Esittäen Schlosserin sanat: "Mongoolit, turkkilaiset tai arabialaiset eivät olisi voineet paremmin reuhata Parisissa!", Marx lisää puolestaan: "Toukokuu v. 1871!" (II vihko, siv. 24).

Toistaiseksi ei ole mahdollista määritellä tarkemmin aikaa, jolloin "Kronologiset otteet" on laadittu. Mutta voidaan olettaa, että tämän suuren käsikirjoituksen Marx on voinut todennäköisesti kirjoittaa vuoden 1875 jälkeen. 70-luvun ensipuoliskolla hänellä oli sangen paljon työtä "Pääoman" I niteen toisen painoksen valmistamisessa (se ilmestyi vuonna 1873, esipuhe siihen sijoitettiin 24 tammikuuta vuonna 1873), ja vielä oli hänellä toinen työ, joka myöskin vaati häneltä paljon aikaa ja voimia ja jonka hän päätti vuonna 1875, — "Pääoman" I niteen ranskalaisen käännöksen redakteeraaminen. 70-luvun toisella puoliskolla Marx oli tällaisista töistä vapaa ja mahdollisesti juuri silloin laatikin katsauksensa Europan valtioiden historiaan.

"Kronologisissa otteissa" Marxin huomion keskuksena ovat nimenomaan Europan maat. Erinäisiä ekskursseja Afrikan ja Aasian valtioiden historian alalle Marx tekee vain sikäli, mikäli se on välittömästi yhteydessä Europan maiden historian kanssa. Niinpä Marx koskettelee muhamettilaisen maailman historiaa X—XII vuosisadoilla. Egyptin ja Syyrian valtioiden historiaa ristiretkien historian yhteydessä; tutkii tataarien historiaa XII—XIII vuosisadoilla, turkkilaisten — XIV—XV vuosisadoilla.

Suurimman huomion Marx keskittää poliittiseen historiaan, vaikka käsikirjoituksessa on paljon erinäisiä huomautuksia, jotka kuuluvat ekonomian alaan. Jos kuitenkin tarkalleen määrittelee käsikirjoituksen perusteeman, niin on se katsaus poliittisen historian tositapahtumiin.

Peruslähteenä "Kronologisten otteiden" laatimisessa Marxilla oli suuri, 18 nidettä käsittävä Schlosserin "Maailman historia". Mutta tämän lisäksi Marx käytti hyväkseen vielä muitakin lähteitä. Ajanlaskumme ensimmäistä kymmentä vuosisataa varten (Rooman imperiumin kukistuminen, sen raunioille syntyneiden germaanilaisten valtioiden historia, frankkien valtion historia) Marx käytti Schlosserin rinnalla hyväkseen Carle Bottan kirjaa "Italian kansojen historia" ("Histoire des peuples d'Italie"). Italian historiaa varten Marx käytti Machiavellin teoksia; Englannin historiaa varten — Cobbetin teosta "Englannin ja Irlannin protestanttisen "reformatsion" historia" ("A history of protestant "Reformation" in England and Ireland". Dublin. 1868) ja Humen kirjaa "Englannin historia".

Sangen opettavaista on se, miten Marx tekee otteita. Hän suorittaa konspektoitavan kirjan perusteellisen muokkauksen. Säilyttäen huomattavassa määrin tekijän ilmaisutavan Marx supistaa sisällön mestarillisesti. Hän ottaa tärkeimmät pääkohdat, hyläten liialliset yksityiskohdat. Kahdesta — kolmesta sivusta hän tekee yhden tai vieläpä puolikin sivua. Marxin otteet antavat mahdollisuuden luoda helposti yleiskatsauksen luettujen kirjojen koko sisältöpaljouteen, säilyttäen samalla tärkeimmät yksityiskohdat. Täydentäen otteitaan lisäyksillä muista kirjoista, Marx saavuttaa suppealla esitystavallaan sen, että hänellä on kahteen — kolmeen niteeseen sijoitettu se, mikä Schlosserilla muodostaa yhdentoista niteen sisällön (Marx teki yleiskatsauksen Schlosserin "Maailman historian" IV—XV niteisiin). Otteiden lukeminen kokonaisuudessaan auttaa palauttamaan mie-

leen historiallisen kehityksen koko kuvan, joka on mitaltaan sangen laaja sekä kronologisesti (kuusitoista ja puoli vuosisataa) että niiden maiden, kansojen, tapahtumien ja henkilöiden lukumäärään nähden, jotka on mainittu käsikirjoituksessa ja jotka ovat saaneet vastaavan luonnehtimisen. Valikoidessaan ja omalla tavalla ryhmitellessään konspektoitavan kirjan ainehistoa Marx täydentää esitystä lisäämillään omilla erinäisillä sanoilla, välillä kokonaisilla lauseilla. Hän antaa arvioinnin, osoittaa o m a n suhtautumisensa tapahtumiin ja henkilöihin, o m a n katsantokantansa niistä. Bottalta, Schlosserilta, Cobbetilta, Humelta ym. otetut faktat saavat Marxin antaman valaistuksen ja arvioinnin. Näitä huomautuksia tekee Marx usein suurella innostuksella; tämä näkyy käsikirjoituksestakin. Se on tehty suurella huolella; ne kohdat, jotka nähtävästi ovat enemmän kiinnostaneet Marxia, on alleviivattu, sanat kirjoitettu suuremmiksi, painaen mustekynällä voimakkaammin.

Merkinnöistä näkyy, miten tunnollisesti ja huolellisesti Marx suhtautuu tosiasioiden tutkimiseen. Hän pyrkii laatimaan vaikkapa suppean, mutta sangen täydellisen katsauksen historian koko "laajamittaiseen, pitkäaikaiseen ja monimutkaiseen liikkeeseen" siten, että siitä voisi saada helposti kokonaiskäsityksen, jättämättä samalla huomioonottamatta tärkeimpiä yksityiskohtia. Rekisteröidessään tapahtumia Marx samalla paljastaa niiden ydinmerkityksen, antaa erinäisiä osoituksia siitä, miten historiallinen taistelu tapahtui todellisuudessa.

Marx auttaa useiden historiallisten kuvien mieleenpalauttamista historiallisella johdonmukaisuudella: Rooman imperiumin luhistuminen, barbaaristen valtioiden muodostuminen; frankkien valtio ja Kaarle Suuren imperiumi; taistelu paavien ja imperaattorien välillä; ristiretket, italialaisten kaupunkien kehitys ja kukoistus, kilpailu eri italialaisten tasavaltojen ja ruhtinaskuntien välillä, Venezian kukoistus; kirkolliset hajaannukset ja kansanliikkeet XII, XIII ja XIV vuosisadoilla; satavuotinen sota englantilaisten ja ranskalaisten välillä; Ranskan valtion kasvu XV vuosisadalla, Ranskan kuninkaiden taistelu feodaaliylimystöä vastaan (Ranskan kuninkaan Ludvik XI:n ja XV vuosisadan suurimman feodaalin — Burgundian herttuan Karl Rohkean välinen taistelu); Alankomaiden kaupunkien taisteluhistoria; uskonpuhdistus, uskonnolliset sodat Ranskassa XVI vuosisadalla, Kolmikymmenvuotinen sota. Marx tekee katsauksen kaikkien tärkeimpien Europan maiden — Englannin, Ranskan, Alankomaiden, Saksan, Sveitsin, Espanjan, Italian, Skandinavian maiden, Venäjän historiaan.

Kokonaisina jonoina kulkee ohitse historiallisia toimihenkilöitä, joista Marx antaa arviointinsa ja luonnekuvan. Esimerkiksi pyhän Rooman imperiumin germaanilaiset imperaattorit: Friedrich Barbarossaa (imperaattori vuosina 1152—1190) Marx ylistää epäilemättömän suuresta sotapäällikkökyvystä, mikä ilmeni siinä, että hän järjesti loistavasti ristiretken — "suurimman, mitä germaanit suorittivat keskiaikana ehjänä natsiona" (I vihko, siv. 69) [1]; imperaattori Karl IV (vuosina 1347—1378) — "viekas peto, slaavilais-ranskalais-italialaisesti juonikas, petollinen, kavala, diplomaatti ja konna, pelkurimainen, saksaksi pappis-pedanttinen, jesuiitta, joka ajattelee vain sitä, että saisi taskunsa täytetyksi ja perintömaansa ja sukutilansa laajennetuksi imperiumin kustannuksella" (II vihko siv. 26—27). Ja vielä kokonainen joukko muita. Paavit, kuninkaat, uskonpuhdistuksen johtajat sekä loppumaton määrä kaikkia mahdollisia henkilöitä, joilla on ollut poliittinen rooli: inkvisiittorit, ministerit, sotapäälliköt ym., — saavat luonnekuvat, jotka auttavat selvästi näkemään heidät kaikessa individualisessa erikoisuudessaan. Nämä luonnekuvat Marx perustelee ja todistaa vastaavilla tosiasioilla.

[1] Tämä luonnekuva on Schlosserilta, mutta Schlosserilla ei ole sanoja "ehjänä natsiona".

Otamme näytteeksi sen luonnekuvan, jonka Marx antaa germaanilaiselle imperaattorille Ludvig IV Baijerilaiselle (imperaattori v.v. 1314—1347). Ludvig kävi taistelua paavia vastaan, ja tässä taistelussa hänellä oli paljon liittolaisia: häntä tukivat saksalaiset kaupungit. "Kaupungit, kirjoittaa Marx, — olivat suurimmaksi osaksi Ludvigin puolesta, jota pitivät puolustajana ritareita, ryöväreitä ja lääniherraruhtinaita vastaan sekä myöskin pappien vihollisena." Siihen aikaan, sanoo Marx, "Saksassa oli samallainen järjestys kuin nykyään Kurdistanissa". Imperaattori Ludvig IV Baijerilaisen luonnehtii Marx näin: "Mutta itseasiassa hän on pappien orja ja tekopyhä ja yleensä elukka" (II vihko, siv. 7).

Tämä arvostelu perustuu tosiasioihin, jotka selvästi todistavat Ludvig Baijerilaisen pelkuruutta, sitä, että taistelussaan paavia vastaan hän oli epäjohdonmukainen ja epävarma, hänen omanvoitonpyyntiään ja katalaa menettelyään kaupunkeihin — parhaimpiin liittolaisiinsa nähden taistelussa paavia vastaan.

Paitsi kaupunkeja Ludvigilla oli vielä liittolaisina — minoriittimunkit. Marx luonnehtii heidät seuraavalla tavalla: "Minoriitit ovat kerjääviä fransiskaanimunkkeja, joilla on ankarampi kuri; eivät tunnusta muuta omaisuutta kuin almut; ankaria tavoiltaan; sentähden he olivat lähempänä kansaa kuin kaikki muut hengelliset henkilöt; sitä paitsi he olivat suuria skolastiikkoja ja kanoonisen oikeuden saarnaajia" (II vihko, siv. 6). Paavi kävi ankaraa sotaa minoriitteja vastaan. Hän julisti heidät kerettiläisiksi, eroitti virasta heidän minoreettikenraalinsa Mikael Tshesenilaisen. Minoriitit puolestaan myöskin kävivät paavia vastaan sotaa elämästä ja kuolemasta ja osoittivat Ludvigille mitä tarmokkainta tukea.

Paavi alkoi julkaista Ludvigia vastaan jyriseviä bullia, kutsui hänet tuomioistuimen eteen, eroitti kirkosta ja julisti pannaan. Ludvigin oli pakko esiintyä ja esiintyikin paavia vastaan vastaavilla julkisilla manifesteilla. Ludvigin neuvonantajana oli muunmuassa sellainen huomattava auktoriteetti oikeustieteen alalla, kuin Marsilius Padualainen.

Ja tämän rinnalla, käydessään taistelua elämästä ja kuolemasta (vuonna 1327 Ludvig julisti paavin kerettiläiseksi, vuonna 1328 julisti hänet alassyöstyksi, julisti rikoksentekijäksi imperaattoria, kirkkoa, Rooman kaupunkia ym. vastaan), Ludvig yksityistietä, lähettiläiden kautta, yksityiskirjeissä jne. "koko ajan matelee paavin edessä, nyyhkyttää ja nöyrimmästi pyrkii sopimaan hänen kanssaan".

"Fanaattiset minoriitti-munkit [v. 1324], — kirjoittaa Marx, — niin hyvin työskentelevät Ludvigin hyväksi, että Mainzilaista, Strassburgilaista ja Passaulaista piispaa lukuunottamatta ei yksikään saksalainen piispa uskalla panna täytäntöön paavin julistamaa kirkonkirousta. Mainzilainen piispa maksoi sen hengellään kapinan aikana Mainzissa. Kaupungit ovat kuninkaan puolesta Boulognen ja Parisin Yliopistoissa kuuluisimmat oikeustieteen professorit ovat päättävästi hänen puolellaan. Siihen aikaan justinianisella synnittömyydellä oli melkein samallainen merkitys kuin paavilaisellakin. Kuitenkin Ludvig edelleen ruikuttaa ja nyyhkyttää (winselt und weinerlt) yksityiskirjeessään paaville." (II vihko, siv. 7).

Marx merkitsee: "Ludvigin pelkurimainen ja surkea käyttäytyminen paaviin nähden teki viimemainitun siksi röyhkeäksi, että vieläpä saksalaisista se käy sietämättömäksi."

Ludvigin halpamaisuutta luonnehtii vielä tällainenkin tositapahtuma, jonka Marx esittää käsikirjoituksessaan: "Kun Wörtin kansalaiset valittavat hänelle epäoikeudenmukaisuudesta ja verojen ankaruudesta, niin

tämä koira käskee sokaista silmät muutamilta edustajilta, sekä erään heistä panna säkkiin ja heittää Tonavaan" (II vihko, siv. 10). Kaikkein lähimpänä Ludvigin sydäntä oli perheensä rikastuttamisen intressit.

Näin ollen Marxin lyhyessä ja päättävässä muodossa tekemä arviointi Ludvigista saa selvän perustelun ja vahvistuksen vastaavilla tositapahtumilla.

Tämä Ludvig Baijerilainen lähti vuonna 1327 sotaretkelle Italiaan. Kas miten Marx luonnehtii ehtoja, joissa imperaattori oli Italiassa (esitetty ote on luonteenomainen muunmuassa vielä siltäkin puolelta, että osoittaa, kuinka Marx, tehdessään katsauksen poliittisiin tapahtumiin, merkitsee samalla myöskin taloudelliset olosuhteet, joissa hänen kuvaamansa tapahtumat tapahtuivat):

"Italialaiset pitivät Ludvigia heitä sortavana kerjäläisvoutina (drückender Bettelvogt). Tämä kuningas, jolla ei ollut määrättyjä ja laillisia tuloja, joutui Italiaan siihen aikaan, jolloin siellä oli koko Europan rahaoperatsioiden keskus, erinäiset italialaiset olivat saaneet vuokralle tulliveroja sekä osittain myöskin Englannin valtion dominioita, järjestivät kaikkia europalaisia lainoja, hoitivat Englannin ja Ranskan kuninkaiden ja heidän suosikkiensa rahaomaisuuksia, ja siirsivät paaville summia, joita hän puristi kaikkialta Europasta, yhdessä ulkomaisten tulojensa ja lahjusten kanssa. Eräs Florenzian kauppafirma antoi lainaksi kuningas Edvard III Englantilaiselle 1½ miljoonaa kultaguldenia; Florenzian villamanufaktuureissa työskenteli siihen aikaan 30.000 henkilöä; Florenzian vuosittaiset tulliverot muodostivat 300.000 kultaguldenia ja yksistään jo tämä summa oli suurempi Ludvigin koko tuloja Saksassa 10 vuodessa.

Villanin ilmoituksista näkyy, että ne rahat, jotka Ludvig onnistui hankkimaan kiristyksien avulla rikkaassa maassa, eivät riittäneet armeijan ylläpitoon. Florenzialaiset lupasivat herttua Karl Kalabrialaiselle 200.000 kultaguldenia tuhannesta ratsusoturista jotka tämä vei heille sotaan Ludvigia vastaan, mutta maksoivat hänelle 19 kuukauden aikana — 400.000." (II vihko, siv. 7).

Toisessa kohdassa Marx ilmoittaa seuraavia yksityiskohtia siitä, miten XIV vuosisadan alussa maksettiin palkkasotureille ja minkälainen oli rahan reaalinen arvo: imperaattori Henrik VII:n Roomaan tekemän sotaretken aikana (vuosina 1310—1313) "lipunkantaja sai 30 markkaa, ratsumies — 20 markkaa eli 140 kultaguldenia". Calaisin piirityksen aikana (englantilaiset valloittivat vuonna 1347) Edvard III maksoi "jokaiselle saksalaiselle ritarille, paitsi palkkaa, 80 taalaria hevosia, satuloita ja sotatamineita varten, jokaiselle aseenkantajalle 60 taalaria, — siihen aikaan 1 taalari on yhden härän arvoinen" (II vihko, siv. 6). Siihen aikaan saksalaiset pitivät sotapalvelusta kaikkein tulorikkaimpana ammattina jokaiselle vapaalle ihmiselle.

Marx vihaa sortajia, riistäjiä; hänen myötätuntonsa on sorrettujen puolella, jotka protesteeraavat ja sotivat sortajiaan vastaan. Selvällä myötätunnolla hän ilmoittaa siitä, kuinka venäläiset Aleksander Nevskin johdolla löivät hajalle Peipusjärven jäällä saksalaiset "ritari-koirat". (kuten Marx heitä nimittää). Marx on myötätuntoinen kaupunkilaisille, jotka XIII vuosisadalla puolustivat rohkeasti vapauttaan saksalaista aatelistoa vastaan, kaupungeille, niiden taistelussa feodaaleja vastaan jne.

Tämä myötätunto sankarillista taistelua kohtaan kansallisen riippumattomuuden puolesta, demokratian puolesta, viha riistäjiä ja niiden inhoittavia taistelumetoodeja kohtaan uhkuu Marxin kaikista lausunnoista, jotka koskevat historiallisia toimihenkilöitä.

Imperaattori Karl V:n (vuosina 1519—1555) Marx luonnehtii näin: "...espanjalais-habsburgilainen koira, joka aina ilmestyi sinne, missä kysymys oli siitä, että joku oli tukahdutettava."

Filipp II Espanjalaista, joka lähetti Englantia vastaan mahtavan laivaston — niinkutsutun "Voittamattoman armaadan", mikä hyökkäysretki päättyi sen melkein täydelliseen tuhoamiseen, Marx nimittää "Kserkses-Filippiksi".

Kolmikymmenvuotisen sodan aikana, XVII vuosisadan ensipuoliskolla, toimineita Brandenburgilaista ja Saksilaista vaaliruhtinasta Marx ei nimitä muiksi kuin "vaalikoiriksi" (Kurköder). Hän suhtautuu halveksivasti näihin subjekteihin, leimaa heidän pelkurimaisen, katalan, kansallisvastaisen politiikkansa, joka tavoitteli puhtaasti hallitsijasuvun päämääriä.

Marx suhtautuu sangen kriitillisesti Alankomaiden käskynhaltijaan Vilhelm Oranialaiseen (1533—1584), joka oli päämiehenä hollantilaisissa maakunnissa, jotka taistelivat espanjalaisia orjuuttajia vastaan. Marx kirjoittaa hänestä, että käyttäessään hyväkseen kaupunkien demokratiaa Vilhelm sitä sydämestään vihasi. Vilhelm teki sopimuksen Anjoulaisen herttuan ja muiden ranskalaisten aristokraattien kanssa. "Hyvä on valtiollinen viisaus! — huudahtaa Marx. — Hänenhän piti tietää, mitä tuo Anjou oikeastaan on! Ja kas tämä hänen viisautensa heitti Itä- ja Länsi-Flandrian katolilaisten, sekä myöskin aristokraatti-ylimysten kitaan. Heitä saattoi pidättää vain heidän kaupunkiensa "demagogialla"!" (IV vihko, siv. 2).

Sangen yksityiskohtaisesti tutkii Marx uskonpuhdistusta ja sen toimihenkilöitä Ranskassa, Englannissa ja ja Saksassa. Hän paljastaa, minkälaisilla aineellisilla intresseillä oli rooli tässä monimutkaisessa ja pitkäaikaisessa historiallisessa prosessissa. Marx tutkii huolellisesti kaikki taisteluetapit: miten uskonpuhdistus alkoi Saksassa, kuinka Luther vuonna 1512 "varovaisesti" esiintyi "katolilaista armonoppia vastaan" (III vihko, siv. 56); merkitsee Lutherin doktrinääriset torailut Pirkheimerin, Eckin ym. kanssa vuonna 1515. Mutta ne olivat toistaiseksi vielä vain doktrinäärisiä riitoja. Vakavan luonteen sai asia, sanoo Marx, "kun Leo X alkoi uutterasti jatkaa Julius II:sen alkaman Pyh. Pietarin kirkon rakentamista ja hän tarvitsi paljon rahaa sekä tätä varten että muita kulujaan varten taideteoksiin Roomassa". Täytyi hankkia rahaa, ja yhtenä keinona siihen oli synninpäästöjen myyminen. Tässä hommassa huomattavana järjestäjänä Saksassa oli dominikaanimunkki Tetzel, joka toiminnassaan nojautui "omalaatuiseen kasaantumisteoriaan". Marx kuvaa tämän "teorian" ydinolemuksen näin: "Monilukuisilla kirkon marttyyreilla ja pyhimyksillä oli niin runsaasti ansioita jumalan edessä, että siitä muodostui varasto (aivan samoin kuin "lisätyö" kapitalistien esi-isillä), jota näkyvän kirkon päämies — paavi — voi lahjoittaa tai myydä muille uskovaisille, joilla on takanaan vähän ansioita tai vieläpä raskas syntien taakka (miinus)." (III vihko, siv. 57). Synninpäästöjen myynti tapahtui mitä kyynillisimmällä tavalla paikoilla, minne kerääntyi paljon kansaa, ja tuotti suuria tuloja.

Vuonna 1517, kaikkien pyhimysten päivänä, Luther julisti Tetzelille sodan, naulaten Wittenbergin linnankirkon oveen "95 teesiään". Tammikuun alussa vuonna 1518 leimahti riita ilmituleen. Tetzel poltti Lutherin teesit, joita laajasti levitettiin Saksassa, Luther menetteli samoin Tetzelin teeseihin nähden. Dominikaanit alkoivat esiintyä "augustinilaista munkkia" Lutheria vastaan raivokkailla saarnoilla. "Tämä

taistelu, — sanoo Marx, — muuttui nopeasti taisteluksi paavin arvovaltaa ja skolastikkojen auktoriteettia vastaan (biblian rinnalla)" (III vihko, siv. 58). Tässä ei ole mahdollisuutta seurata kaikkia tapahtumia niin johdonmukaisesti, kuin Marx sen tekee. Huomautamme vain, miten Marx selittää sen, miksi uskonpuhdistus sai niin laajaa myötätuntoa, varsinkin ritarien ja ruhtinaiden keskuudessa.

"Uskonpuhdistuksen menestystä, — kirjoittaa Marx, — edistää pääasiallisesti kirkon omaisuuksilla keinotteleminen ritarien ja ruhtinaiden perheiden hyväksi; ja toiselta puolen: "avioliitto "hengellisille henkilöille", jotka ovat siirtyneet uuteen oppiin." Tartuttavasti vaikutti teutonilaisen ritarikunnan suurmestarin esimerkki Preussissa; häntä pian seurasivat "kalparitarit", joille Liivinmaalla, Eestissä ja Kuurinmaalla löytyi paljon maatiloja ja komandööripaikkoja, jotka voitiin saattaa maallisen vallan alaiseksi." (III vihko, siv. 71).

Marx pysähtyy erikoisesti tähän esimerkkiin. Teutoonilaisen ritarikunnan maisterina oli "brandenburgilainen Albrecht Ansbachilainen ja Baireitilainen". Tämä herra tapasi vuonna 1524 Wittenbergissä Lutherin ja Melanchthonin; ja nämä neuvoivat hänen "saattamaan maallisen vallan alaiseksi Preussin" sen esimerkin mukaan kuin silloin kaikkialla Saksassa meneteltiin luostareihin nähden, myöskin heidän neuvonsa mukaisesti. "H-ra Albrecht, — kirjoittaa Marx, — anasti tämän ritarikunnan omaisuuden perheelleen; satuttuaan yhteen Puolan kuninkaan Sigismund I:n kanssa, hän järjesti niin, että Preussi siirtyi Saksalta Puolalle." Tehtyään sopimuksen Sigismundin kanssa Albrecht vuonna 1525 "julkisesti julisti itsensä evankelisen opin seuraajaksi, teki Preussin herttuakunnaksi, ritarikunnan maatilat — maallisiksi läänitystiloiksi; Sigismundin kanssa tehdyn sopimuksen mukaan osa Preussia jäi puolalaisille, silloin kun osa, joka kuului ritareille, siirtyi 8 huhtikuuta vuonna 1525 (Puolan valtion läänityksenä) läänitysmaaksi entiselle suurmestarille "Albrechtille", josta nyt tuli "herttua". Näin ollen Albrecht vapautui imperaattorista ja imperiumista ja luovutti Preussin Puolalle, joka Preussin takia oli tähän saakka ollut riidoissa ritarikunnan kanssa. Albrechtin veli herttua Georg Jägerndorfilainen oli jo ennemmin muuttunut luterilaiseksi ja yllytti Albrechtia!" (III vihko, siv. 71).

Kun vuonna 1530 Augsburgissa imperiumin valtiopäivillä, jotka pidettiin Karl V:n ollessa puheenjohtajana, päätettiin, että kaikenlainen luopuminen roomalaisesta uskosta julistetaan kirkonkiroukseen; tuomitaan protestanttinen uskontunnustus; annetaan määräys palauttaa kaikki vanhaan tilaan; tottelemattomille — imperaattorin kosto, — niin silloin protenstantit alkoivat valmistautua aseelliseen vastarintaan.

"Kysymys ei nyt ollut, — sanoo Marx, — niinkään paljon uskosta, kuin ryöstetyn kirkon omaisuuden puolustuksesta ja ruhtinaan vallan puolustamisesta imperaattorin valtaa vastaan." (III vihko, siv. 76).

Sangen yksityiskohtaisesti Marx pysähtyy "reformatsion" historiaan Englannissa, kuvaten Henrik VIII:n (Marx nimittää häntä "kuningassiaksi"), Edward VI:n, Maria Katolilaisen, jota nimitettiin Veriseksi, ja Elisabetin kaikkia urotekoja.

Uskonpuhdistuksen toimihenkilöistä osoitti Marx eniten myötätuntoa Zwinglille, joka, kuten Marx sanoo, "oli yhtä taitava puheissa ja kirjoituksissa, sekä taistelukentällä". Marx merkitsee, että Zwingli ei ollut Lutherin oppilas: "faktillisesti hän esiintyi ennen häntä". Lutherin taas, jota Marx

nimittää "ruhtinaiden rengiksi" (III vihko, siv. 71), "tyhmän-fanaattiseksi, piruun uskovaksi joutilaaksi" (III vihko, siv. 70), hän leimaa mielistelystä ruhtinaiden edessä, avoimesta vihamielisyydestä kapinallisiin nähden, pelkurimaisesta käyttäytymisestä taistelussa, hänen vastavallankumouksellisesta politiikastaan. "Tämä munkki vastusti kaikkea todella progressiivista uskonpuhdistuksessa", — huomauttaa Marx (III vihko, siv. 74), osoitettuaan, että Luther väittelyllään Zwinglin kanssa herranehtoollisesta ehkäisi saksalaisten luterilaisten yhtymisen Sveitsin saksalaisten kaupunkien kanssa.

Marx leimaa ankarasti tekopyhyyden, ulkokultaisuuden, uskonnollisen petkutuksen, joilla peitettiin inhoittavat väkivaltateot, avoin ryöstö, joukkomittaiset verenvuodatukset, — kaikki se, mistä kokoonpantiin kirkon politiikka, tuon feodaalisen sortovälineen, suunnattoman taantumuksellisen voiman, jota vastaan vallankumouksellisen porvariston täytyi käydä taistelua XIV, XV ja XVI vuosisadoilla. Kas tässä esimerkki, mistä hyvästä Kastilian kuningas Ferdinand III (1230—1252) julistettiin XVII vuosisadalla pyhimykseksi:

> "Päinvastoin kuin Alfonso VIII (Kastilian kuningas v.v. 1170—1214. — V. A.), joka suojeli juutalaisia ja muhamettilaisia ja tämän johdosta säilytti maassa väestön ja maanviljelyksen, Ferdinand karkoittaa, sortaa, kiduttaa heitä: tuhansia heitä poistuu Grenadaan, maan kristillinen osa muuttuu autioksi; kulttuuristen ihmisten sijalle tuli haisevia dominikaaneja ja muuta löyhkäävää munkkiroskaväkeä. Juuri tämän takia viidensadan vuoden kuluttua paavi laski Ferdinandin pyhimysten joukkoon." (II vihko, siv. 35).

Marx luonnehtii paavi Bonifacius IX:n (1389—1404) seuraavalla tavalla:

> "Palauttaakseen Rooman valtaistuimen maallisen vallan, hän muutti kaikki julkisiksi kauppavälineiksi. Dietrich von Nimin (saksalainen; oli Urban IV:n sihteerinä) kronikassa on kokonaista kaksitoista lukua täytetty niiden hävyttömien juonien kuvaamisella, joiden avulla Bonifacius useiden vuosien aikana keräsi kolisevaa rahaa kaikkialta Europasta." (II vihko, siv. 49).

Tässä hommassa Bonifacius IX ei halveksinut suoranaista petkutusta, esimerkiksi hän "möi saman viran tai kirkollistulon kuusi tai kahdeksan kertaa eri henkilöille" (II vihko, siv. 55).

Paavit kasasivat itselleen ja sukulaisilleen suunnattomia henkilökohtaisia rikkauksia. Esimerkiksi paavi Johann XXII — ennen paaviksi valitsemista minoriitti-munkki Jaques Kagorilainen, — "ihminen, jolla ei ollut ollenkaan omaatuntoa", "tuli kaikkein kuuluisammaksi rohkeilla keinotteluillaan ja taidollaan keksiä uusia tuloja paavin kassaan; hän — keksi paavin hovin kansliataksan, niinkutsutut annatit eli paavin hyväksi poisvedot uusien piispojen tuloista heidän piispuutensa ensimmäiseltä vuodelta, sekä muita rahojen puristamiskeinoja; hän jätti sukulaisilleen kuolemansa jälkeen 17 miljoonaa kultaguldenia, toisten lähteiden mukaan sen lisäksi vielä 7 miljoonan arvosta hopea-astioita ja jalokiviä; Kagorin- koronkiskurien kaupungin ansiokas poika" (II vihko, siv. 9).

Marxin antamat luonnekuvat murskaavat säälimättömästi porvarillisen historiankirjoituksen legendat.

Kas miten hän luonnehtii Englannin kuninkaita:

> "Englannissa olivat: Richard II Verinen (kansan ja kerettiläisten murhaaja, oman setänsä murhaaja) Henrik IV Verinen (poltti kerettiläisiä), Edward IV Verinen, Richard III Verinen, Henrik VII Verinen, hirviö Henrik VIII, Edward VI Verinen (joka hakkasi päät poikki vieläpä molemmilta sediltäänkin).

Mutta ainoastaan Mariaa nimitetään Veriseksi, koska hän on oka protestanttisten pappien silmässä, samoin kuin myöskin Humella ja kumppaneilla kansallisine kulttuuritaistelun tendenssineen. Luonnoltaan hän tietenkin oli katala lutka (Saumensch) Henrik VIII:n ja espanjalais-habsburgilaisen naaraan Katarinan (synkän tekopyhän) sikiönä." (III vihko, siv. 135).

Ja kas tässä Marxin esiintuoma luonnehtiminen uskonpuhdistuksesta Englannissa ja erikoisesti Irlannissa; luonnehtiminen kuuluu pääpiirteissään Cobbetille:

"Irlannissa — paitsi "uskon muuttamista" ("Conversion") — on suoranainen päämäärä — saada aihetta ryöstöön. "Uskonpuhdistukselle" oli aivan sen alusta alkaen kirjoitettu otsaan ryöstö; mutta, mitä tulee Irlantiin, niin siellä kaikki oli ryöstöä päästä varpaisiin asti. Irlannissa "Bess" (Elisabet englantilainen. — V. A.) salli joukkomurhia — keskeytymättä toinen toistaan seuraavia murhia ja verilöylyjä — hän lähetti sinne niitä pappeja, joiden jälkeläisiä on siellä tänäkin päivänä. Ikuisesti veren tahraama miekka turvasi heille kirkollisverot ja kirkon maat. Hänet pakoitettiin saattamaan Englannissa voimaan laki köyhistä (poor Law) (hänen 43:ntena hallitusvuotenaan); mutta ryöstäjiä varten, joiden komennon hänen täytyi vahvistaa, "Englanti oli paikka, missä he värväsivät armeijoita, lähettääkseen ne Irlantiin päämääriensä saavuttamiseksi", koska erikoisesti "näitä englantilaisia armeijoita kiihoitettiin lupauksella, että niille tullaan antamaan lupa ryöstöön." (IV vihko, siv. 12) (katso Cobbet, yllämainittu kirja, siv. 187).

Paljon huomiota kiinnittää Marx sotilasasiain organisatsioon. Hän koskettelee sitä, minkälainen sotilasorganisatio oli keskiaikana Ranskassa, italialaisten kondotierien sotilasorganisatiota ja sodankäyntimenetelmiä XIV—XV vuosisadoilla; merkitsee, että sveitsiläinen jalkaväki löi perinpohjaisesti itävaltalaiset ritarit Sempachin luona (vuonna 1386); kuinka samat sveitsiläiset, taistellessaan vakavasti saattoivat kauhun valtaan italialaiset kondotierit ja kuinka viimemainittujen sotataktiikka ("shakkitaulun taktiikka", jota ne sovelluttivat taisteluissa samallaisia ammattisotajoukkoja vastaan) kärsi oikeassa vakavassa sodassa täydellisen vararikon.

Vuonna 1422 Milanon herttua Filipp-Maria Visconti valtasi osan Sveitsin aluetta. Hänen palveluksessaan ollut ryövärijoukon päällikkö Annolo de la Pergola valloitti hänen määräyksestään Levantian laakson San Gothardin juurelle saakka. Milanolaisten puolella oli suunnaton ylivoima: heillä oli 6 tuhatta ratsumiestä panssaripuvussa ja 18 tuhatta miestä jalkaväkeä. Sveitsiläisillä oli vain 3.400 miestä (400 tarkka-ampujaa ja 3 tuhatta alebardeilla aseistettua).

"30 kesäkuuta 1422 alkaa taistelu Arbedon luona, — kirjoittaa Marx. — Sveitsiläiset eivät voita, mutta perääntyvät kunnialla (menettivät paljon miehiä); esteettömästi palaavat San Gothardin yli. Tämä ensimmäinen yhteentörmäys kondotierien raskaasti aseistettujenkin ratsumiesten (berittnen) joukkojen, sekä sveitsiläisen kansan jalkaväen (nationalem Fuhsvolk) välillä herättää näissä joukkioissa sellaista kauhua, kuin he olisivat kärsineet tappion. Juuri tässä kärsikin häviön heidän shakkitaulusotataktiikkansa (Schachbrettkriegsführung); heidän pääl-

likkönsä (kondotierit) aina perääntyivät, kun näkivät itsensä voitetuiksi strategisessa suhteessa; sitä paitsi, kun taktillisten näkökantojen mukaan täytyi hyökätä, vallitsi heidän välillään vaitelias (stillvergnügte) sopimus säästää niiden raskaasti aseistettujen henki, jotka hevosen selästä putoamisen johdosta ovat menettäneet taistelukyvyn, koska molempien vihamielisten puolien joukkiot olivat heille heidän tavaransa ja valtansa. Mutta raa'at sveitsiläiset Arbedon luona (lähellä Bellinzonaa) "aivan epätieteellisesti" tuhoavat (murxen) sekä pystyssä että makuulla olevat, siksi joukkiot kärsivät niin suuren tappion, että koko Italia oli kauhun vallassa!" (II vihko, siv, 98) (Schlosser. IX n. siv. 305—306).

Kas miten käsikirjoituksessa kuvataan sotilasasiain järjestämistä XVII vuosisadalla, kuinka värvättiin sotaväkeä ja millä varoilla sodittiin Kolmikymmenvuotisen sodan aikana:

"Wallenstein [1621] tulee imperiumin sotaneuvoston jäseneksi: kun Tilly pyytää imperaattorin sotajoukoilta apua Kristian IV ja K° vastaan, niin hyväksytään Wallensteinin suunnitelma, jonka mukaan tämä ehdottaa muodostettavaksi: 40—50.000 miehen armeijan ilman erikoisia menoja rahaa tarvitsevan Ferdinand II:sen taholta. Wallensteinin suunnitelmasta sanotaan Kewengüllerin aikakirjoissa: "hänelle (Wallensteinille) annettiin sotajoukon kokoamista ja harjoittamista varten muutamia piirikuntia Böömissä, näistä piirikunnista ja muilta paikoilta, jonne hän saapui, otti hän niin paljon pakkoveroja, että ei ainoastaan koonnut väkeä (s.o. sotaväkeä), vaan itse rikastui ja rikastutti läheiset tuttavansa ja näin ollen oli ensimmäinen, joka keksi tämän sodankäyntimuodin, kuluttamatta menoihin hallitsijan kukkarosta." Wallenstein jakoi noin sata sotapäällikköpatenttia ylhäisimmille henkilöille ehdolla, että he itse keräisivät itselleen rivimiehiä ja upseereita; aristokratia piti näitä patentteja, niinkuin nykyään pidetään rautatien osakkeita; jokainen sotapäällikkö vuorostaan jakoi patentteja kapteeneille, viimemainitut taas upseereilleen, kysymättä siitä imperaattorilta. Näin ollen oma maa syöstiin Europan kaikilta ääriltä virtaavan aateliston, seikkailijain mielivallan alaiseksi. Sen jälkeen kun Ferdinand II oli antanut Wallensteinin lentoheinäsirkoille luvan autioittaa Böömiä yli kaiken määrän, ja haluten suojella niiltä omat perintömaansa, hän julkaisi kesäkuun puolivälissä 1625 tuon hävyttömän habsburgilaisen käskykirjelmän, jonka mukaan Wallensteinin verenimijöille annetaan "värväystä ja majoitusta" sekä pakkoverojen perimistä varten sotanäyttämöltä kaukana olevat Schwabin ja Frankian piirikunnat (....) Wallenstein kiskoi rahaa julmuudella, joka tuli systeemiksi; esimerkiksi hänen kulkiessa Frankian kautta Nürnbergin täytyi maksaa hänelle 100.000 guldenia. Sen jälkeen Wallenstein liikehti alituisesti kasvaneen armeijan kanssa Hessenin, Hannoverin, Braunscweigin sekä Halberstadtin ja Magdeburgin hiippakunnan läpi." (IV vihko, siv. 68).

Marxin "Kronologisista otteista" näkyy erikoisen selvästi, että hänen historiankäsityksellään ei ole mitään yhteistä minkäänlaisen kaavallisuuden kanssa, että se vihaa kaikkia etukäteen laadittuja kaavoja. Historiallista prosessia Marx tutkii konkreettisena prosessina, jota luodaan ihmisten toiminnalla. Marxin suorittamat yleistämiset johtuvat "ainoastaan jokaisen eri aikakauden reaalisen elämänprosessin ja indiviidien toiminnan

tutkimisesta"[1]. Hän pysyy koko ajan "todellisen historian pohjalla"[2], ja hänen lyhyesti muodostamat yleistämiset, jotka mahtuvat vain muutamille riveille, nojautuvat tosiasioihin, joiden esittäminen vie satoja sivuja suppeassa konspektissa.

Kas tässä eräs näyte siitä, miten lakoonisesti Marx tekee yleissilmäyksensä. Tähän yleissilmäykseen hän ottaa sen sisällön XV vuosisadan Europan (erikoisesti Italian, Espanjan, Ranskan, Saksan) historian tositapahtumista, mikä käsittää toisen vihkon koko toisen puoliskon ja kolmannen vihkon alun.

10 joulukuuta vuonna 1508 solmittiin Cambraissa sopimus Saksan imperaattorin (Maximilian I), Aragonian kuninkaan (Ferdinand V Katolilainen), Ranskan kuninkaan (Ludovik XII) ja paavin (Julius II) välillä, muodostettiin niinkutsuttu "cambrailainen liiga", joka oli suunnattu Veneziaa vastaan.

Kolmannessa vihkossaan Marx kirjoittaa tämän tapahtuman johdosta:

"Pitkän ajan oli V e n e z i a l l a ollut "e u r o p a l a i s e n a v a l t a n a" s u u r e m p i m e r k i t y s k u i n S a k s a l l a: tämä suututti Maxia, samoin kuin A r a g o n i a n ja R a n s k a n k u n i n k a i t a sekä paavi Julius II:sta; kas siinä syy c a m b r a i l a i s e n l i i g a n syntymiseen V e n e z i a a v a s t a a n; m a n n e r m a a n m o n a r k i a n t a i s t e l u o l i g a r k i s t a k a u p p a t a s a v a l t a a v a s t a a n. (Tämä m o n a r k i a n t a i s t e l u m a h t a v a a k a p i t a a l i a v a s t a a n, j o k a o l i r u u m i i l l i s t u n u t V e n e z i a n m u o d o s s a, sattuu juuri siihen aikaan, kun alkoivat toimia aivan toisenlaiset tekijät (Amerika jne., kulta- ja hopea-alueiden löytäminen; siirtomaat jne.; itsessään maassa puute rahoista vakinaiselle armeijalle jne.); taistelua käytiin kapitaalin, se on porvariston vitsauksen monarkian, jossa sen johdosta, kun se on syntynyt feodaalisesta valtiosta, on vielä näkyvissä feodaalisia täpliä, kukistamiseksi tämä saa u s k o n n o l l i s e n ilmaisunsa p a a v i l a i s u u d e n ja u u d i s t u k s e n t a i s t e l u s s a)" (III vihko, siv. 37).

Edelleen, III ja IV vihkossa, esitetään uskonpuhdistuksen sekä XVI vuosisadan ja XVII vuosisadan ensipuoliskon sotien historiaa. Juuri tämä onkin historiaa taistelusta monarkian kukistamiseksi, joka syntyi feodaalisesta valtiosta, "kapitaalin, se on — porvariston vitsauksen" kukistamiseksi.

Ylläesitetyssä Marxin yleiskatsauksessa on paljastettu näiden tapahtumien ydinolemus, joiden selostaminen ottaa melkein 2/3 kaikista "Kronologisista otteista" (XV—XVII vuosisatain historia). Marxin vihkot ovat yhtenä selvimpänä todistuksena siitä, miten jättiläismäinen faktillinen ainehisto on hänen yleiskatsaustensa pohjana, miten huolellisesti hän on tämän faktillisen ainehiston koonnut ja tutkinut sitä.

Tutkiessa Marxin konspektia on otettava huomioon, että tämä työ on tehty itseä varten, eikä tarkoitettu painettavaksi. Näiden "Kronologisten otteiden" lisäksi on vielä joukko muitakin konspekteja ja otteita kirjoista historian alalta. Mutta tämä käsikirjoitus on korkeimmassa määrin arvokas työ, jolla on aivan poikkeuksellinen merkitys.

"Kronologiset otteet" antavat tavattoman paljon ainehistoa ymmärtääkseen Marxin katsantokantoja historiasta ja miten hän tutki sen konkreettista kulkua. Käsikirjoitus tulee olemaan sangen arvokkaana ohjekirjana näiden historiallisten kausien ja niiden kuluessa tapahtuneiden historiallisten prosessien tutkimisessa, jotka ovat saaneet ilmaisunsa Marxin

[1] K Marx ja F Engels, "Saksalainen ideologia". Koot. t. IV siv. 18.
[2] Sama, siv. 28.

vihkoissa, ja samalla se auttaa ymmärtämään vielä syvemmin Marxin historian teoriaa, hänen katsantokantojaan yhteiskunnallis-taloudellisista muodostuksista, luokkien taistelusta, henkilön roolista historiassa. Konkreettisesta ainehistosta voi vielä paremmin tutustua, miten Marx tutkii jonkun yhteiskunnallis-taloudellisen muodostuman muuttumisprosessia toiseksi muodostumaksi — feodalismin muuttumista kapitalismiksi — ja miten hän tutkii tällöin tapahtunutta luokkien taistelua, kiinnittäen huomion sekä joukkojen että yksityisten historiallisten henkilöiden toimintoihin.

Käsikirjoituksella on tärkeä merkitys siinäkin suhteessa, että siitä voidaan oppia juuri Marxin työtekniikkaa. Käsikirjoitus antaa meille näytteen siitä, kuinka pitää työskennellä kirjan kanssa. Meille on sangen opettavaista tietää, miten huolellisesti, millaisella innostuksella Marx työskenteli, kun hän oli jo noin 60-vuotias. Marx — uuden maailmankatsomuksen nerokas luoja, proletariaatin suuri johtaja, suurin oppinut — konspektoi mitä huolellisimmin kirjat, joita hän tutkii, kirjoittaa itselleen supistetun sisällön sadoista ja tuhansista sivuista, voidakseen paremmin painaa sen muistiinsa ja sitten, kun on tarvis, katsoen käsikirjoitukseensa, palauttaa mieleen maailman historian kronologiaa ja kronikkaa.

Käsikirjoitukseen tutustuminen auttaa samalla elävämmin tuntemaan itsensä Marxin, minkälainen hän oli ihmisenä. Näkyy, miten innostuneesti, miten intohimoisesti hän tekee työtä. Miten syvä onkaan hänen myötätuntonsa sorrettujen joukkojen kärsimyksiä ja heidän sankarillista taisteluaan kohtaan! Millaisella myötätunnolla hän merkitseekään historiallisten toimihenkilöiden todelliset ansiot, miten tulisesti osaakaan vihata sortajia ja riistäjiä! Samalla hän arvioinneissaan ei nojaa työtätekeviin kohdistuvaan pelkkään abstraktiseen myötätuntoon: hänen johtopäätöksensä pohjautuu reaalisten tosiasioiden huolelliseen tutkimiseen, historian todellisen kulun syvään ymmärtämiseen, historian, jonka luojina ovat itse ihmiset.

Marx on ensimmäinen ihminen, joka kaikinpuolisesti ymmärsi ihmisyhteiskunnan kehityslait, ymmärsi syvästi ihmiskunnan historian. Erikoisen syvästi Marx tutki kapitalismin syntymisen ja kehittymisen aikakautta, sen olemassaolon lakeja ja kiertämätöntä tuhoa. On selvää, minkälaisen arvon saa itse Marxin tekemä katsaus konkreettisiin tapahtumiin pääasiassa niinä vuosisatoina (XIV—XVII), jolloin Europassa alkoi syntyä ja muodostua porvarillinen yhteiskunta.

("Bolshevik" N:o 24 v. 1936)

Agressorien salaliitto rauhan asiaa vastaan

E. Johan

Saksalais-japanilainen sopimus, joka on allekirjoitettu marraskuun 25 pnä v. 1936, ja jonka tarkoituksena virallisen selityksen mukaan on "taistelu kommunismia vastaan", itseasiassa verhoo salaista sotaliittoa ja on sodanlietsojain rikollisen, yleistä rauhaa vastaan suunnatun salaliiton yhtenä tärkeimpänä renkaana. Tämän sopimuksen kärki on suunnattu SSSR:ää vastaan, mutta se on suunnattu myös useita muita agressiouhanalaisia pieniä ja suuria valtioita vastaan.

Japanilais-saksalaisen sopimuksen todellisen sisällön voi ymmärtää vain toveri Stalinin kahta sodanvaaran pesäkettä koskevan nerokkaan teesin valossa, jonka teesin hän esitti keskustelussa herra Roy Howardin kanssa maaliskuun 1 pnä v. 1936.

> "Mielestäni on olemassa kaksi sodanvaaran pesäkettä, — osoitti toveri Stalin. — Ensimmäinen pesäke on Kaukaisessa Idässä, Japanin vyöhykkeellä... Toinen pesäke on Saksan vyöhykkeellä. On vaikea sanoa, mikä pesäke on uhkaavampi, mutta molemmat ovat olemassa ja toimivat. Näihin kahteen sodanvaaran peruspesäkkeeseen verrattuna italialais-abessinialainen sota on episoodi".

Senjälkeen kun toveri Stalin varoitti koko maailmaa lähestyvästä sodanvaarasta, on kumpikin näistä pesäkkeistä tullut vieläkin uhkaavammaksi.

Saksan fasismi, pyrkien uuteen veriseen maailman uusintajakoon, lisää ennen kuulumattomalla järkähtämättömyydellä aseistustaan. Saksan vakinainen armeija, johon v. 1933 kuului 172 tuhatta henkeä, nousi v. 1936 650 tuhanteen henkeen. Kaksivuotisen sotapalveluksen käytäntöönoton tuloksena, Saksan armeijan miesmäärä, ulkomaiden lehdistön tietojen mukaan, kohta tulee ylittämään 1 miljoona henkeä.[1] Tämän lisäksi erilaisiin ei vakinaisiin fasistisiin järjestöihin ("rynnäkköjoukot", "työarmeija" y.m.), jotka saavat sotilasopetuksen, kuuluu vähintään 750 tuhatta henkeä. Saksan sota-ilmalaivaston kokoonpano on kohotettu 2 tuhanteen toimivaan, ensimmäisen linjan lentokoneeseen, mutta lentokoneiden yleinen määrä on maassa tällä hetkellä 6—7 tuhatta. Samanaikaisesti on tankkien määrä kasvanut 400:sta 3000:teen. Saksa aseistautuu myöskin merellä: jo nyt Saksan sotalaivaston tonnisto on 420—425 tuhatta tonnia. Rakennettavana on 37 laivaa, joidenka yhteinen kantoisuus tekee 114,5 tuhatta tonnia. Saksan laivaston osallistuminen meri-operatsioihin tasavaltalaista Espanjaa vastaan, Espanjan rantojen merirosvo-saartoon, on Saksan fasismin meri-sotavoimien ensimmäinen hyökkäys.

Toisena sodanvalmistelun tärkeänä osoittajana on Saksan sotateollisuuden tavaton kasvu. Sotatehtaitten määrä on kasvanut 30:stä vuonna 1933, 340:neen vuonna 1936. Saksan sotateollisuudessa työskenteli vuonna 1914 110 tuhatta henkeä, vuonna 1935 — 340 tuhatta, mutta vuonna 1936

[1] Kts. "Paris suar" 16/VIII—1936.

sotateollisuuden kaaderit käsitti 600 tuhatta henkeä. Yksistään Kruppin tehtaissa on työläisten määrä kasvanut 40 tuhannesta v. 1933, 80 tuhanteen v. 1936. Täten on jo nyt välittömästi sodan aineellista puolta turvaava tuotannollinen aparaatti 550 % suurempi kuin v. 1914.

Kuluneen vuoden aikana on Saksa tehnyt tavattoman intensiivistä kaikkien transporttilajien sotilaallista valmennusta. On nopeutettu kuorma-autojen tuotantoa, joilla, kuten tunnettua on, mitä tärkein rooli armeijan motorisoinnissa: kun v. 1934 kuorma-autojen määrä oli 190.000, niin v. 1936 niiden määrä oli kohotettu 250.000 asti. On kehitetty auto-valtateitten ja niihin liittyvien tavallisten autoteitten rakentamista, millä on ensiluokkainen sotilaallinen merkitys. Vuoden 1936—37 aikana tullaan päättämään viiden tien valmistelu perussuunnilla (Frankfurt—Köln, Frankfurt—München, Bremen—Lübeck). Valtava huomio on kiinnitetty rautateiden sotilaalliseen valmentamiseen, joidenka mobilisatsiokykyisyyttä tarkastetaan ja lujitetaan jokavuotisilla joukkosiirroilla, jotka on sovitettu erilaisten fasististen "edustajakokouksien" yhteyteen. Göringin kuuluisan "raaka-aineen nelivuotissuunnitelman" tulee edistää sodanvaaran saksalaisen pesäkkeen taloudellisen aseistuneisuuden kohottamista. Sangen kuvaavia ovat myös tiedot Saksan sotabudjetin kasvusta: v. 1933 tämä budjetti teki 960 miljoonaa markkaa, mutta v. 1936 — 11,2 miljaardia markkaa [1]

Saksan fasistiset johtajat sodan valmistelun nimessä, jossa sodassa Saksan kansalle on määrätty tykinruuan rooli, ovat jo aikaisemmin pakoittaneet Saksan työtätekevät valtaviin aineellisiin uhrauksiin. Samaan aikaan kun Kruppien, Thyssenien voitto-osingot jatkuvasti kasvavat, — Saksan työläisten tulot vähenevät, alenee työpalkka; nälkä ja kurjuus ovat tiukasti juuttuneet fasisti-Saksaan. Virallinen loosunki, "Tykkejä voin sijasta", kuvaannollisesti formuloi tämän sotaisen politiikan, joka koko painollaan lepää laajojen kansanjoukkojen harteilla.

Saksan aseistautumisen kasvun mukaan voimistuu fasisti-Saksan ulkopolitiikan agressiivisuus. Saksan fasismi, käyttäen hyväksi lyhytnäköistä, arkaa "agression ei vastustamisen" politiikkaa, jota noudattavat Englannin hallitsevat porvarilliset piirit, sekä peloitellen Ranskan porvaristoa, tulee julkeammaksi päivä päivältä.

Yleisen sotapalveluksen käytäntöönoton ja sota-ilmalaivaston laillistuttamisen jälkeen seurasi, kuten tunnettua, Reinin vyöhykkeen demilitarisointi ja laki kaksivuotisesta sotilaspalveluksesta Saksan armeijassa. Marraskuun 14 p:nä v. 1936 Hitler yksipuolisesti purki kansainvälisen sopimuksen laivaliikenteestä Reinillä ja muilla joilla; tällä teolla on kiistämätön sotilaallinen merkitys Saksan joki-sotalaivastojen muodostamista koskevien plaanien yhteydessä jne.

Espanjassa Saksan fasismi toteuttaa avointa sota-interventsiota valloittaakseen Pyreneitten niemimaalla ja Espanjan Afrikan alusmaissa edullisia strateegisia asemia.

Saksan fasismi pyrkii kaikin keinoin luomaan agressiivisten valtioitten blokkia Europassa Saksan hegemonian alaisena, Schahtin matka koillis-Eurooppaan, Göbbelsin matka Italiaan, Hitlerin kohtaukset Horthyn ja Cianon kanssa, sekä useat muut tosiasiat todistavat Saksan fasismin ulkopoliittisen toiminnan tavatonta aktiivisuutta.

Ei ole ihme, että sodanvaaran saksalaisesta pesäkkeestä peräisin oleva sodan uhka nyt täysin selvästi tuntuu Europassa. Vanha imperialistinen susi — Lloyd Georg — sangen oikein luonnehti nykyistä tilannetta, jonka on muodostanut Saksan aseistautuminen: "Kaikki ovat yhtä mieltä siitä,

[1] Nämä tiedot esitti Churchill Englannin budjetin käsittelyn aikana ("Times") maaliskuun 11 p:ltä v. 1936).

— sanoi Lloyd Georg 23/X puheessaan Manchesterissa, — että maailmansodan päättymisen jälkeen ei ole vielä milloinkaan ollut näin huonoa tilannetta. Ukkospilvet kokoontuvat, ilmassa tuntuu vaara.

* *
*

Samanaikaisesti fasisti-Saksan voimistuneen aseistautumisen kanssa maapallon toisella puolella nopeasti kasvaa Kaukaisen Idän sodanvaaran pesäkkeen aktiivisuus.

Japanin sotilasjohto ei ole minuutiksikaan heikentänyt hyökkäyssodan valmistelutemppojaan. Japanin lehdistössä olleiden tietojen mukaan laadittiin kesällä v. 1936 Japanin aseellisten voimien edelleen lisäämisen ”kuusivuotisplaani”, joka edellyttää kaikkien aselajien määrällistä lisäämistä ja niiden teknillistä uudelleenaseistamista. Tämän plaanin toteuttaminen vaatii 6,2 miljaardia jeniä. Tämän plaanin mukaan suunnitellaan muodostettavaksi 8 uutta jalkaväkidivisiota, 8 ratsuväkirykmenttiä, 21 tykistörykmenttiä, 25 insinöörirykmenttiä, 8 ilmailurykmenttiä ym. Jalkaväen ja ratsuväen määrää tulee lisätä 47 %, tykistön määrää 45—60 %, ilmailun — 50 %, insinöörijoukkojen — 300 % jne. Tätä suurta plaania jo toteutetaan: suoritetaan valmistelutöitä 4 uuden division muodostamiseksi. Jo olevat insinööri- ja kuormastopataljoonat ovat jo uudelleen muodosteltu rykmenteiksi, muodostetaan ratsuväki-, tykistö- ja ilmailurykmenttejä jne. Japani, jolla on yksi voimakkaimpia merisotalaivastoja, pyrkii vielä enemmän laajentamaan meriaseistustaan. Kansainliiton tietojen mukaan on Japanissa nyt rakenteilla 31 laivaa, kuuluen niihin 2 lentokone-emälaivaa ja 4 risteilijää, joidenka yhteinen kantavuus on 76,5 tuhatta tonnia. Ja Japanin sotalaivaston yleinen kantavuus oli tammikuun 1 p:nä v. 1936 830 tuhatta tonnia. Sitä paitsi Japanin hallitus vasta hiljattain vahvisti uuden, niinsanotun merirakennustyön kolmannen plaanin, joka edellyttää lähimpien vuosien aikana suurien taistelulaivojen rakentamista (kuuluen niihin linjalaivat ja risteilijät), joidenka yhteinen deplasementti on 220.000 tonnia.

Valmistelun alaisen sodan teknillistä turvaamista varten Japanin sotaministeristö huomattavasti laajentaa sotateollisuutta, varsinkin ilmailu-, auto-, tankki- ja kemiateollisuutta. On hyväksytty joukko lakeja valtion kontrollista yksityiseen teollisuuteen nähden, valmistellaan omalaatuista koko Japanin sähköteollisuuden ”natsionalisoimista”, — sanalla sanoen jo nyt koko Japanin kansantalous militarisoidaan ja valmistetaan sodan käymiseen.

Japanin sotabudjetti nousi v. 1936 1059 miljoonaan jeniin ja edessäolevaksi budjettivuodeksi Japanin sota- ja meriministeriöt ovat vaatineet 1,5 miljaardia jeniä, s.o. summan, joka tarkalleen on yhtä suuri kuin budjetin tulopuoli.

Kaukaisen Idän sodanvaaran pesäkkeen aktiivisuus havainnollisesti ilmenee myös laajassa platzdarmin (hyökkäysalueen) varustelussa Koreassa ja Mandshuriassa sodan käymiseksi SSSR:ää vastaan. Ei ole salaisuus, että Mandshuriassa on 5 miehitysvuoden aikana rakennettu 9500 kilometriä uusia rautateitä, joilla on suoranainen strateeginen merkitys, koska nämä rautatiet on suunnattu SSSR:n rajoille. Vuoden 1936 aikana on rautatie- ja valtamaantieverkostoa edelleen kehitetty. Tänä vuonna on valmiiksi rakennettu rautatie Tszjamusiin, Sungasin suuntaan, Huliriin, itäiseen suuntaan, Holun-Arshainiin, läntiseen suuntaan; elokuussa v. 1936 on uudistettu Itä-Kiinan rautatien ratakiskot ja tämä rautatie on yhdistetty Japanin sotilaallisen rautatieverkoston systeemiin.

Jatkuvasti rakennetaan Pohjois-Korean satamia, joitten tehtävänä on ottaa vastaan sotalähetyksien virta Japanin saarilta. Mandshuriassa

myös edelleen laajennetaan lentokenttä-verkostoa, jonka lisäksi tärkeimpien ilmailubaasien sijoituspaikat selvästi puhuvat Japanin sotilasjohdon agressiivisista suunnitelmista.

Kvantunin miehitysarmeijan esikunnan ponnistuksilla on laajennettu Mandshurian metallurgisia tehtaita, rakennetaan alumiinitehdasta ja muutamia kemiallisia tehtaita, varsinkin tehtaita hiilen jalostamiseksi nestemäiseksi polttoaineeksi. Tätä teollista rakennustyötä tehdään siitä huolimatta, että nämä uudet tuotantolaitokset ovat kaupallisesti kannattamattomia ja siitä huolimatta, että Japanin trustit ovat esittäneet protestinsa tätä vastaan, sillä nämä hallituksen avustamat uudet tuotantolaitokset tulevat niiden kilpailijoiksi.

Esitetyt tosiasiat riittävästi luonnehtivat Japanin imperialististen piirien sotaisia aikeita. Tähän on vielä lisättävä systemaattiset provokatsioteot Sovettiliiton—Mandshurian ja Mongolian—Mandshurian rajoilla, jotka eivät ole lakanneet viimepäiviin asti. Vuoden 1936 aikana (syyskuuhun asti) on ollut yli 90 Sovettiliiton ja Mongolian rajan rikkomista Japanin ja Mandshurian sotajoukkojen toimesta.

Vasta hiljattain (marraskuun 5 pnä) Japanin sotaministeriö julkaisi uuden broshuurin — "Armeijan aseistuksen täydentämisestä". Tämän virallisen broshuurin, kuten Japanin sotaministerin kaikkien tämänkaltaisten kirjallisten tuotteiden tarkoituksena on vakuuttaa Japanin kansalle yhä suurempien uhrien antamisen välttämättömyyttä Japanin aseistautumiselle. Tämän broshuurin loppuosa selvästi osoittaa, että sodanlietsojain "aatteellisena" johtajana Kaukaisessa Idässä on Saksan fasismi.

> "Tuleva sota, — sanotaan broshuurissa, tulee olemaan aseellisten voimien taloudellisen mahdin ja ideoloogisen sodan symfonia. Tämän vuoksi on välttämätöntä aikaisemmin, jo rauhan aikana, luoda sellainen totaalinen valtiosysteemi, joka turvaa valtion kaikkien voimien täydellisen kehittämisen. Maan kaikkien voimien jännittäminen, vaati se minkälaisia uhreja tahansa, on välttämätöntä sitä varten, että pyritään tulevan sodan päättyminen jo ennakolta määräämään yhdellä voimakkaalla iskulla aivan sodan alussa".

Täten "Heinkel" lentokonemallien ja myrkytysaineitten valmistusreseptien kanssa on Saksasta Japaniin viety myös aatteet "totaalisesta valtiosta", "iskuarmeijasta", joka voi "sodan päättymisen jo ennakolta määrätä aivan sodan alussa" jne. Japanin fasistiset sotilaspiirit ovat osoittautuneet berliniläisten opettajien sangen vastaanottaviksi jäljittelijöiksi. Kuitenkin he vississä mielessä ovat jo "menneet edelle" saksalaisia kumppaneitaan: silloin kun Saksan fasismi vasta nyt, Espanjan kansalaissodan yhteydessä, välittömästi alkaa sekaantua sotilastoimintoihin, — Japanin imperialistit, kuten tunnettua, jo 5 vuoden aikana ovat käyneet sotaa Kiinan kansaa vastaan.

Japanin imperialismi uhkaa maailmaa ei suinkaan vain uuden imperialistisen sodan valmistelulla, kuumeisella aseistautumisella ja sotilasteknillisellä rakennustoiminnalla Mandshurian ja Korean hyökkäysalueella, vaan myös sillä, että se jo nyt käy valloitussotaa Kiinaa vastaan. Kiinan alueella, Suijuanin maakunnassa (Sisäinen Mongolia), on jo yli kaksi viikkoa käyty avoimia sotatoimintoja. Japanilais-mandshurialaiset sotajoukot, jotka hyökkäävät tähän maakuntaan pyrkien valloittamaan vielä uusia osia Kiinan alueesta, käyttävät lentokoneita, kemiallisia sotavälineitä, tykistöä. Taistelussa Taolinin luona marraskuun 15 päivänä Japanin lentokoneet heittivät 80 pommia kiinalaisten sotajoukkojen asemille; sitkeissä taisteluissa Bailinmjaon omistamisesta marraskuun 24 päivänä kiinalaiset sotajoukot menettivät noin 300 henkeä haavoittuneina ja kuolleina, mutta

japanilais-mandshurialaiset — noin 600. Esitetyt tosiasiat kyllin vakuuttavasti puhuvat näiden aseellisten yhteenottojen luonteesta. Minkäänlaisilla valheellisilla fraaseilla "taistelusta kommunismia vastaan" Japanin sotilasjohdon ei onnistu salata näitä sotatoimintoja, — koko maailmalle on selvää, että Japani käy nyt sotaa uusien alueitten irroittamiseksi Kiinalta.

Suijuan on Japanin valloitussuunnitelmien nyt vuorossaoleva etappi. Japanin Suijuaniin tehdyn hyökkäyksen pohjana on hyökkäysalueen valmistelu sotaa varten SSSR:ää vastaan. Suijuanin valloittamisen tarkoituksena on kiinnittää Japanille koko Sisäinen Mongolia, mikä sallisi Japanin imperialisteille muodostaa täällä "riippumaton Mongolian valtio" Mandshou-Gon tapaan". Suijuanin valloittamisen tulee, Japanin sotilasjohdon mielestä, päättää Mongolian kansantasavallan strateeginen ympäröiminen ja luoda "este" Kiinan ja Mongolian kansantasavallan välille.

Lujittuessaan Suijuaniin, toivovat Japanin imperialistit saavansa mahdollisuuden laajentaa etumaista hyökkäysalaa hyökkäystoimintojaan varten Mongolian kansantasavaltaa vastaan. Mutta samanaikaisesti japanilaisten sotajoukkojen syvällä tunkeutumisella Sisäiseen Mongoliaan on tarkoituksena luoda edullinen asema painostaakseen Pohjois-Kiinan maakuntia (Shensi, Shansi) ja edelleen laajentaakseen Japanin vaikutusta Kiinan luoteisiin maakuntiin.

Juuri tämän vuoden japanilais-mandshurialais-mongolialaisten sotajoukkojen hyökkäys Suijuania vastaan on synnyttänyt huomattavaa rauhattomuutta Amerikan ja Englannin lehdissä. Sota Suijuanissa muistuttaa Englantia ja Amerikan Yhdysvaltoja siitä, että Japanin sotilaallinen agressio Aasian mantereella ei ole loppunut, että kurssi siirtomaa-alueitten uudelleen jakamiseen, jonka Japani alkoi v. 1932, sitkeästi jatkuu kaikista Japanin kokemista kansainvälisistä ja sisäisistä vaikeuksista huolimatta. Sota Suijuanissa, vaikkapa se näennäisesti näyttääkin tapahtuvan kaukaisessa Kiinan maakunnassa, kaukana Europan politiikan "suurelta tieltä", on uhkaava faktillinen todiste Japanin imperialismin agressiivisesta valloituspolitiikasta.

* *
*

Täten Saksan fasismin ja Japanin fasistisen sotilasjohdon sanat ja teot osoittavat, että viime aikoina kumpikin agressori on huomattavasti voimistanut toimintaansa. Samalla saksalais-japanilainen sopimus, joka on allekirjoitettu marraskuun 25 pnä v. 1936, todistaa sitä, että kumpikin sodanvaaran pesäke, joittenka välillä viime vuonna suuresti kasvoi keskinäinen vetovoima, ovat nyt keskenään järjestäneet selvästi määrätyn ja suoranaisen kontaktin.

Salaisen sopimuksen maskeeraamiseksi on julkaistu teksti japanilaissaksalaisesta sopimuksesta "taistelussa Kominterniä vastaan". Kuitenkaan tämä yritys peittää asiain todellinen laita ei pettänyt ketään. Koko maailman vakava lehdistö on jo sanonut mielipiteenään sen, että niin sanottu japanilais-saksalainen antikommunistinen sopimus on vain verhona näiden agressiivisten valtioitten sotasopimukselle. Englantilainen Reuter tietotoimisto, joka on sangen varovainen arvioinnissaan, nimitti japanilais-saksalaisen diplomatian uutta tekoa "jäävuoreksi, josta suurin osa on peitossa vedenpinnan alapuolella".

Hyvin informeerattu englantilainen sanomalehtimies Kemmings on sangen tarkasti ilmoittanut lehdelle "Nev Chronikl" Saksan ja Japanin salaisen sotasopimuksen sisällön. Kemmingsin sanojen mukaan sopimuksen ensimäisenä osana on sotakonventsio, jossa tarkasti on osoitettu, minkälaista sotateknillistä apua kummankin sopimuspuolen on osoitettava toiselleen. Tämän yhteydessä Saksa on lupautunut osoittamaan Japanille teknillistä

apua ilmailun, sotakemian ja sotatekniikan muilla aloilla. Sopimuksien toinen osa on omistettu Japanin ja Saksan "yhteisten laillisten intressien suojelemiseksi". Sopimuksen kolmas osa velvoittaa Japanin ja Saksan siihen, ettei kumpikaan solmi minkäänlaista sopimusta kolmannen valtion kanssa tiedoittamatta siitä sopimuspuolelle. Ja lopuksi neljäs osa suoraan mainitsee, että sodan sattuessa kolmatta valtiota vastaan toinen puoli lupautuu olemaan ryhtymättä mihinkään semmoiseen, joka saattaisi huonontaa pelitoverin asemaa.

Tämän sopimuksen agressiivinen luonne on ilmeinen. Tämä dokumentti aivan tarkalleen formeeraa Japanin ja Saksan sotablokin. Japanilaissaksalaisen sotasopimuksen välttämättömyyttä avoimesti propagoitiin Japanissa. Niinpä esimerkiksi professori Suehiro zhurnaalissa "Gaiko Tsziho" (toukokuussa v. 1936) suorastaan kirjoitti:

"Japanin ainoana mahdollisena liittolaisena on Saksa, jolla ei ole siirtomaita, mutta kipeästi tarvitsee menekkimarkkinoita niinkuin Japanikin ja taistelee markkinain ja luonnonrikkauksien oikeudenmukaisen uusintajaon puolesta. Japanin ja Saksan yhteistoiminnan ensimmäisenä askeleena tulee olla sotilaallisen yhteistoiminnan järjestäminen kummankin maan välille."

* * *

Saksa ja Japani suunnittelivat, että kesällä v. 1936 heidän alkama sovettivastainen poliittinen ja "ideolooginen" valmistelu, joka ilmeni parjaustulvissa ja valheellisissa jutuissa Sovettiliitosta, on kyllin riittävä Englannin, Ranskan ja Amerikan porvariston sympaatian valloittamiseksi "kominternvastaiselle" japanilais-saksalaiselle sopimukselle. Kuitenkin nämä suunnitelmat menivät myttyyn. Ei yksikään vakavista porvarillisista poliittisista toimihenkilöistä usko japanilais-saksalaisen sopimuksen "ideolooginen" "kominternvastaiseen" luonteeseen.

Japanilais-saksalaisen sopimuksen todellisen luonteen paljastaa koko maailman edessä se tosiasia, että sovettivastaisen riehunnan Nürnbergissä, sovettivastaisen valhe- ja parjauskamppailun Japanin ja Saksan lehdistössä tuli palvella perustarkoitusta — luoda savuverho, joka verhoaa agression valmistelun, sotilasblokkien ja liittojen muodostamisen, joka on suunnattu ei suinkaan vain SSSR:ää vastaan, vaan myös Japanin ja Saksan imperialistisia kilpailijoita vastaan.

Omaten riittävän vakavat perusteet, tov. Litvinov, esiintyessään Ylimääräisessä Yleisliittolaisessa Sovettien VIII Edustajakokouksessa, lausui:

"Mitä tulee julkaistuun Japanin ja Saksan väliseen sopimukseen, niin minä en suosittelisi etsimään siitä ajatusta, sillä tällä sopimuksella ei todellakaan ole mitään ajatusta siitä yksinkertaisesta syystä, että se on ainoastaan verho toiselle sopimukselle, jota samanaikaisesti harkittiin ja joka parafioitiin ja luultavasti myös allekirjoitettiin, ja jota ei julaistu ja joka ei kuulu julaistavaksi. Tuntien täyden vastuun sanoistani minä vakuutan, että juuri tämän salaisen dokumentin laatimiseen, jossa ei edes mainita sanaa kommunismi, oli omistettu 15-kuukautiset neuvottelut Japanin sotilasattashean ja Saksan ylidiplomaatin välillä."

Maailman lehdistön monilukuiset lausunnot suoraan todistavat, että itse asia ei tietenkään sisälly "kominternvastaisten" dokumenttien julkaisemiseen. Ei yksikään vakavampi porvarillinen poliittinen toimihenkilö usko, että Saksa ja Japani, jotka sijaitsevat maapallon eri puolilla, ja jotka kehuvat terroristista poliisiaparaattiaan, tarvitsisivat erikoista keskinäistä sopimusta taistelussa kommunismia vastaan.

Englannin, Ranskan ja Amerikan niinkutsuttu suuri lehdistö harvoja poikkeuksia lukuunottamatta yksimielisesti vakuuttaa, että lehdistössä julkaistu virallinen japanilais-saksalainen sopimus "puolustautumisesta Kominternia vastaan" on vain näiden maiden välisen salaisen sotaliiton verho, minkä sotaliiton kärki on suunnattu SSSR:ää vastaan, mutta ei vain SSSR:ää vastaan, vaan myös Englantia, Amerikan Yhdysvaltoja ja muita valtoja vastaan.

Ankara todellisuus on uudelleen vahvistanut syvällisesti oikeaksi Sovettilaisen teesin rauhan jakamattomuudesta. Luonteenomaisia ovat englantilaiset lausunnot japanilais-saksalaisesta sopimuksesta. "Times", korostaen, että japanilais-saksalainen liitto on vakava uhka, kirjoittaa:

> "Päävaara, jonka voi tuoda esiin tämä liitto, on siinä, että se suurentaa manoveerausvapautta (ja, mahdollisesti, röyhkeyttä ja riehumista) herra Hitlerille Europassa, ja japanilaiselle sotilasjohdolle — Kaukaisessa Idässä. Meidän intressejämme koskee pääasiallisesti viimemainittu. On mahdollista, että niillä huhuilla on perää, jotka puhuvat siitä, että sopimus edellyttää saksalaisen ja japanilaisen taloudellisen vaikutuspiirin määrittelyä, ja siten myös poliittisen vaikutuksen Indonesiaan, mikä epäilemättä kajoaa meidän asemiamme Hongongissa ja Singaporessa. Oli miten oli, tämä sopimus huomattavasti jouduttaa Japanin tunkeutumista Etelä-Kiinaan. Europassa on syytä pelätä, että Saksan keskeämätön kamppailu todistamattomasta Tshekko-Slovakian "bolshevisoimisesta" voi tuoda sangen epämiellyttäviä hedelmiä".

Englannin vanhoillisten johtava lehti määrittelee oikein tässä vain yhden osan saksalais-japanilaisen sotaliiton kiertämättömästä seurauksesta. Itseasiassa saksalais-japanilaisesta liitosta johtuva rauhan uhka koskee paljon laajempaa intressien piiriä kuin Indonesia, Etelä-Kiina tai Tshekko-Slovakia. Epäilemätöntä on se, että molemmat sodanvaaran pesäkkeet vielä enemmän voimistavat aktiivisuuttaan sen jälkeen, kun ne ovat liittyneet blokkiin, johon on liittynyt myös fasistinen Italia. Sinänsä japanilais-saksalaisen blokin muodostamisen tosiasia todistaa, kaiken muun ohella, tämän, "jaon" sopimuksen osanottajien vissiä heikkoutta. Niin Saksa kuin Japanikin kokevat suuria — taloudellisia ja poliittisia — vaikeuksia. Ja tämä kahden valtion liitto, kun kummallakin valtiolla on horjuva yhteiskunnallinen perusta, yhtäläisesti rasittuvat taloudelliset resurssit, yhtä suuri riippuvaisuus raaka-aineen ja eksportin ulkomaisista markkinoista, ei suinkaan lisää näiden liittolaisten sisäisiä voimia. Ainoa mikä liiton tuloksena kasvaa, — on uusien "liittolaisten avanturismi (seikkailuinto) ja agressiivisuus.

Saksalais-japanilaisen sotaliiton osallistujat luonnollisesti voimistavat agressiotaan Sovettiliittoa vastaan. Mutta ne suuntaavat katseensa myös vähemmän voimakkaitten valtioitten puoleen. Todennäköisyyden mukaan Kiina tulee olemaan uuden sotaliiton pyrkimyksien objektina. Sotatoiminnat Suijuanissa parhaillaan kehittyvät. Japanin diplomatia yhä päättävämmin vaatii Nangingin hallitukselta liiton solmiamista "kiinalaisia kommunisteja ja punaista armeijaa vastaan", — toisin sanoen, pyrkii saamaan oikeuden viedä japanilaisia joukkoja syvälle Kiinan alueelle.

Kiinan yhteiskunnallinen mielipide aivan oikein arvioi japanilais-saksalaisen liiton liitoksi, joka on suunnattu Kiinan kansallista itsenäisyyttä ja vapautta vastaan. Tulee olettaa, että japanilaiset valloittajat kohtaavat Kiinan kansan puolelta ankaraa vastarintaa: uudelleen kohoava japanilaisvastaisen joukkoliikkeen aalto vastaukseksi japanilaisen sotilasjohdon uuteen esiintymiseen Suijuanissa sangen kaunopuheisesti puhuu tästä. Kii-

nalaisten sotilaitten sitkeä vastarinta Suijuanin rintamalla on sangen tärkeänä osoituksena Kiinan japanilaisvastaisen kansallisen vapausliikkeen kasvusta.

Saksalais-japanilainen liitto on vakava sotilaallinen uhka myös siinä mielessä, että se tulee edistämään saksalaista, ja myös italialaista agressiota Europassa. Englannin poliittisissa piireissä jo ennakolta näkevät. että saatuaan kannatusta Japanin puolelta saattaa Saksa lähiaikoina tehdä seuraavan hyppäyksen, jonka kohteena voi olla Danzig tai Tshekko-Slovakia. Ja jos Japanin sotilasjohto välittömästi koskee Suur-Britannian intressejä Kaukaisessa Idässä, niin Suur-Britannian intressejä tullaan välillisesti kajoamaan Saksan seuraavalla provokatsiolla Länsi-Europassa.

Mutta vielä suuremmassa määrässä tulevat kärsimään Ranskan intressit, sillä Japanin kanssa solmitun liiton jälkeen Saksan fasismi voi toimia vielä rohkeammin kuin tähän asti Tshekko-Slovakiaa, Rumaniaa ja muita vastaan, joita yhdistää Ranskaan Europan valtioiden yhteiset intressit. Yleisen rauhan uhka syventyy siitä, että Saksa ja Italia alkavat toimimaan Espanjassa vieläkin avoimemmin kuin tähän asti.

Täten suoranaisen rauhan uhan piiri valtavasti laajenee, sillä liiton pääfigurit — Japani ja Saksa — ovat petomaisimpia imperialistisia valtoja, joilla on suuret valloitushalut ja pyyteet.

Saksalais-japanilainen sotaliitto rikkoo rauhan säilyttämisestä kiinnostettujen valtioiden mitä moninaisimpia intressejä. Mutta ei tule unhoittaa, että rinnan tämän kanssa saksalais-japanilainen sotaliitto on myös Saksan ja Japanin kansojen omien intressien mitä vaarallisinta rikkomista: "Koko maailmassa ei ole kansaa, joka haluaisi sotia" (Stalin). Ja Saksan ja Japanin kansanjoukot eivät halua sotaa ja sotaliittoja. Se, että fasistiset agressorit vetävät kansojaan sotaan, tulee ennemmin tai myöhemmin kohottamaan vastaiskun näitten kansojen puolelta, jotka eivät ole kiinnostettuja imperialistisesta rosvouksesta ja pikkukansojen orjuuttamisesta.

* *
*

Se levottomuus, jonka japanilais-saksalainen sopimus on aiheuttanut Englannissa, Amerikan Yhdysvalloissa ja muissa kapitalistisissa maissa, osoittaa, että ainoana oikeana politiikkana on ollut ja on SSSR:n politiikka: rauhan todellisen suojelemisen, kollektiivisen turvallisuussysteemin luomisen ja lujittamisen politiikka.

Muutamat porvarilliset selittelijät ovat taipuvaisia selittelemään Sovettiliiton rauhan politiikkaa, sen aktiivista taistelua kollektiivisen turvallisuuden puolesta, pyrkimykseksi suojata itseään agressorien hyökkäysyrityksiltä.

Toveri Stalinin selostus Ylimääräisessä Yleisliittolaisessa Sovettien VIII Edustajakokouksessa ja sen jälkeen käyty keskustelu, varsinkin tov. V. M. Molotovin ja tov. M. M. Litvinovin puheet, täydellä selvyydellä määrittelivät Sovettiliiton kannan.

SSSR:n Sovnarkomin puheenjohtaja tov. V. M. Molotov lausui: "Mutta jos sanotaan avoimesti, niin rauhan intressien ja SSSR:n kansojen rauhallisen työn suojelemisessa me todellisuudessa luotamme ainoastaan omiin voimiimme". (Suosionosoituksia.)

Tov. Litvinov aivan selvästi osoitti, että Sovettiliitto "ei pyydä päästä minkäänlaisiin liittoihin, ei minkäänlaisiin blokkeihin, ei minkäänlaisiin kombinatsioihin. Rauhallisesti se antaa toisten valtioiden punnita ja arvioida sen hyödyn, joka voidaan saada rauhan intresseissä läheisestä yhteistyöskentelystä meidän kanssamme".

Japanilais-saksalainen sopimus, jonka tarkoituksena on sodan sytyt-

täminen, ei ollut yllätyksenä Sovettiliitolle, joka on valmis torjumaan vihollisten minkä hyökkäyksen tahansa. Se paljon voimakkaammin iskee niitä rauhan kannattajia, jotka, pitäen lähtökohtana harhakuvituksellisia toiveita sotakonfliktien paikallistuttamismahdollisuudesta. mielellään turvaisivat turvallisuutensa toisten maiden kustannuksella.

Japanilais-saksalainen sopimus Espanjan fasistisen interventsion jälkeen on uusi vakava varoitus niille, jotka pakoilevat kollektiivista turvallisuutta, jotka näennäisen puolueettomuuden varjolla välttelevät taistelua kollektiivisen turvallisuuden puolesta.

("Bolshevik" N:o 23, v. 1936)

Fasismin katalat agentit

(KUZBASSILLA OLLEEN TROTSKILAISEN DIVERSSIORYHMÄN OIKEUSKÄSITTELYN YHTEENVEDOT

N. Fominov

Viime ajan tapahtumat ovat kerran toisensa perään vahvistaneet oikeiksi toveri Stalinin XVII puolueen edustajakokouksessa antamat osoitukset siitä, että kapitalististen luokkien likvidoiminen maassamme ei merkitse luokkataistelun lakkaamista. Toveri Stalin varoitti silloin, että vissi osa perinpohjaisesti lyödyistä luokista siirtyy uusiin, kaikkein räikeimpiin ja inhoittavimpiin muotoihin ja metoodeihin taistelussa sosialismia vastaan, että kapitalistinen piiritys pyrkii elävöittämään ja tukemaan sosialismille vihamielisten voimien jätteitä maassamme.

Marraskuun 22 p. 1936 päättyi Kemerovossa oikeusprosessi Kemerovon trotskilaista diversioryhmää vastaan. SSSR:n Korkeimman oikeuden Sotilaskollegion kiertävä sessia tuomitsi ammuttavaksi tämän diversanttien ja tuholaisten joukon: I. I. Noskovin, F. I. Shubinin, M. I. Kurovin, V. M. Andrejevin, I. T. Ljaschenkon, I. A. Peshehonovin, N. S. Leonenkon, I. J. Kovalenkon ja E. I. Sticklingin. Tämä vastavallankumouksellinen trotskilainen diverssioryhmä oli rikollisessa toiminnassaan organisatsioyhteydessä trotskilaisen Noskovin kautta Länsi-Siperian aluepiirissä toimineen trotskilaisen maanalaisuuden erään johtajan J. N. Drobnisin kanssa, sekä Peshenovin kautta saksalaisen insinöörin Sticklingin (joka työskenteli Kemerovon kaivoksella) ja Arimontin kanssa (matkusti pois SSSR:stä vuonna 1935).

Nyt tämä inhoittava vastavallankumouksellinen roistosakki, joka toimi Kemerovon kaivoksella, on ammuttu. N. S. Leonenkoon, J. J. Kovalenkoon ja E. I. Sticklingiin nähden SSSR:n Tp.KK:n presidiumi hyväksyi heidän armonanomuksensa ja muutti korkeimman rangaistustoimenpiteen (ampumisen) kymmenen vuoden vankilatuomioon kullekin.

Koko sovettikansa, joka jännittyneellä huomiolla seurasi trotskilaisten diversanttien ja tuholaisten oikeusprosessia, otti mitä suurimmalla tyytyväisyydellä vastaan tämän sovettioikeuden oikeudenmukaisen ja ainoan mahdollisen tuomion kirottuihin kansan vihollisiin nähden.

* * *

Oikeus totesi, että trotskilaiset diversantit ja tuholaiset, joiden inhoittavan työn Sisäasiain kansankomissariaatin elimet paljastivat, suoritti vastavallankumouksellista työtään Kemerovon kaivoksella (Kuzbass) vuosina 1935—1936.

Kemerovon diversionistien ja tuholaisten ryhmä oli entisten shahtyn tuholaisten, trotskilaisten ja kaivoksella työskennelleiden Saksan fasistien agenttien muodostama blokki. Mutta juuri tämän vastavallankumouksellisen järjestön trotskilainen osa aktivisoi sen muiden osien toimintaa.

Trotskilaisten, noiden fasismin kaikkein hulluimpien ja petomaisimpien agenttien esimerkistä, erikoisesti Novosibirskissä tapahtuneen oikeuspro-

sessin esimerkistä voi vielä ja vielä kerran tulla vakuutetuksi, miten mitä syvimmin oikea ja oikea-aikainen on kansojen johtajan toveri Stalinin varoitus. Todellakaan ei ole sellaista rivoutta ja herjausta, joihin trotskilais-zinovjevilaiset jätteet, nuo fasismin palkkarengit eivät pystyisi!

Trotskilais-zinovjevilaisen joukkion pääpukarien oikeusasia ja oikeusprosessi trotskilaisia diversantteja vastaan Kuzbassilla paljasti selvästi näiden kirottujen sosialismin vihollisten inhoittavat toimintamuodot ja metoodit ja osoitti, minkälaiseen kataluuteen he ovat luisuneet.

Kaksinaamaisuus ja puolueen pettäminen oli trotskilais-zinovjevilaisen joukkion toimintasuunnitelmassa vasta alkuna, ensimmäisenä etappina heidän laajemmin harkitussa suunnitelmassaan pettää kansaa, joka uskoo vain bolsheviikkeihin ja seisoo tiiviimpänä kuin koskaan ennen Leninin-Stalinin puolueen ympärillä.

Puolueen ja hallituksen johtajien murhien valmistelu, tuholaistoiminta sosialismin maan taloudellisen mahdin, puolustuskuntoisuuden horjuttamiseksi, vakoilu SSSR:ään nähden kaikkein agressiivisimpien imperialististen valtioiden hyväksi, työ fasistisen ohranan suoranaisesti antamana tehtävänä, sovettityöläisten myrkyttäminen ja joukkomurha, kaikki tämä oli suunnattu taistelussa sosialismia vastaan, sovettikansaa vastaan, kapitalismin restauratsion (palauttamisen) nimessä SSSR:ään.

Kapitalismin restauratsio SSSR:ssä, kas siinä se ohjelma, jonka alaisena oli, johon pyrittiin trotskilais-zinovjevilaisen sakin koko rikollisella toiminnalla. Maan industrialisoinnin pysähdyttäminen, laitosten palauttaminen tehtailijoille, joilta ne on poisotettu, suurempien laitosten luovuttaminen konsessioiksi kapitalisteille, kolhoosien hajoittaminen, sovhoosien tuhoaminen, kas siinä vastavallankumouksellisen joukkion taloudellisen ohjelman sisältö.

Fasistisen suunnitelman kapitalismin restauratsiosta SSSR:ssä, suunnitelman murhien valmistelusta bolsheviikkien puolueen johtajia vastaan trotskilais-zinovjevilaiset laativat ainakin jo vuonna 1931, jolloin pidettiin trotskilaisten ulkomainen konferenssi. Joka tapauksessa he alkoivat tuon ajan jälkeen aktiivisesti toteuttaa suunnitelmaansa. Tämän inhoittavan työn uhrina kaatui kaksi vuotta sitten (joulukuun 1 p. vuonna 1934) yksi puolueemme rakastetuimmista johtajista, kunniakkaiden bolshevististen voittojen organisaattori, tulinen tribuuni Sergei Mironovitsh Kirov.

Taistelua sosialismia ja kansaa vastaan trotskilais-zinovjevilainen joukkio käy läheisessä yhteydessä fasismin agenttien ja apurien kanssa, valmistellen fasistista interventsiota SSSR:ään, pyrkien murtamaan rauhanpolitiikkaamme.

Juuri tätä kapitalismin palauttamistehtävää trotskilaisten diversanttien ryhmä toteutti murhissa Kemerovon kaivoksilla.

Ryhmä oli yhteydessä SSSR:ssä olevan trotskilaisen maanalaisen keskuksen kanssa ja toteutti sen direktiivejä. Se toimi trotskilaisen keskuksen Länsi-Siperiassa olleiden jäsenten, Trotskin erikoisesti luotettujen agenttien N. I. Muralovin ja Drobnisin välittömällä johdolla. Nämä bandiitit saivat diversio-tuholais- ja terroristisia tehtäviä yleisliittolaisen trotskilaiskeskuksen jäseniltä ja Trotskin lähimmältä apurilta — G. L. Pjatakovilta.

Ei kukaan muu kuin halveksittu, Gestapon kaksinaamainen olio ja agentti Pjatakov antanut Kemerovon ryhmälle tehtäväksi suorittaa hävitystyötä teollisuudessa, ei kukaan muu kuin Pjatakov antanut bandiitti Shestoville direktiivin järjestää Politbyron jäsenten murhia.

Näiden inhoittavien suunnitelmien toteuttamiseksi bandiitti Shestov yritti suorittaa terroristisen teon SSSR:n KKN:n puheenjohtajaan toveri V. M. Molotoviin nähden. Sama joukkio yritti murhata tov. Eichen.

Näiden vastavallankumouksellisten fasistien tuholais- ja diversiotoiminnan suuntana oli ensi sijassa kivihiilen tuotannon murtaminen Kemero-

von kaivoksella Kuzbassilla, koska sillä on tärkeä taloudellinen ja puolustuksellinen merkitys.

Erikoisesti saksalainen fasisti-insinööri Stickling, joka oli ollut valkokaartilais-tuholaisen Peshehonovin kanssa yhteydessä jo vuodesta 1934, antoi systemaattisesti hänelle tehtäviä rakennustöiden pidättämiseksi "Severnajan" kaivoksessa, "Tsentralnajan" kaivoksen kehittämistöiden murtamiseksi, maanalaisten tulipalojen järjestämiseksi kaivoksissa. Tuholaistoiminnan voimistuttamiseksi Stickling antoi myöskin Peshehonovin tehtäväksi vastavallankumouksellisen tuholaisryhmän muodostamisen.

Kaikki nämä tehtävät täytettiin.

Työväenluokkaan ja sovettivaltioon kohdistamastaan vihasta juopuneina Trotskin ja Saksan fasismin agentit suunnitelmallisesti ja systemaattisesti hävittivät kaivostaloutta ja kaivostransporttia. He alensivat taitavasti kivihiilen tuotantoa. He myrkyttivät työläisiä, laskemalla tahallaan tuholaismaisten ilmanvaihtolaitteiden avulla myrkkykaasuja hiilen louhintapaikoille, syösten työläisiä kuolemaan. Ja vihdoin Saksan fasistien suoranaisesti antamana tehtävänä he järjestivät räjähdyksen kaivoksessa syyskuun 23 p. 1936.

Kaksitoista parhainta kaivostyöläis-stahanovilaista, sosialistisen rakennustyön itseuhrautuvaa työntekijää joutui tämän katalan rikoksen uhriksi. Neljätoista työläistä loukkaantui vaikeasti.

Sovettioikeus paljasti trotskilaisen tuholaisryhmän mitä inhoittavimpien rikosten kauhean kuvan, ryhmän, joka tavattomalla kyynillisyydellä ja kylmäverisyydellä järjesti Kemerovon kaivoksella räjähdyksiä, tulipaloja ja työläisten murhia.

Trotskin agentit esiintyivät siellä ei vain terroristeina ja diversanttituholaisina: petomaisella vihalla sosialismia ja kansaa vastaan he suorittivat tietoisesti ja harkitusti työläisten murhia ja myrkyttämistä, yrittäen täten kylvää ja herättää työläisissä epäluottamusta sovettivaltaa kohtaan. Oikeus totesi, minkälaisella kyynillisyydellä he sitä tekivät. "Kohta veljemme tulevat kaivoksissa tukehtumaan kuin rotat", — puhui Shubin — eräs näistä ihmiskasvonsa menettäneistä henkilöistä. "Näytämme työläisille iloisen elämän", — ilkkui hän.

Yleisliittolaisen maanalaisen keskuksensa ohjeesta trotskilaiset koettivat vetää hajoitustyöhön mahdollisimman laajan joukon insinööri-teknillisiä työntekijöitä. He laskivat siten, että tämä antaa heille mahdollisuuden ei vain tuntuvan iskun antamiseen kansantaloudelle, vaan myöskin romahduksen sattuessa, piiloutumiseen näiden työntekijöiden selän taakse ja kaiken vastuunalaisuuden lykkäämisen heidän päällensä.

Päättynyt oikeusjuttu osoitti vielä ja vielä kerran koko maailman edessä, minkälaiseen inhoittavuuteen trotskilaiset ovat vajonneet.

He ovat fasismin suoranaisia ja kaikkein aktiivisimpia agentteja ja apureita, porvariston suoranaisia apureita sen kaikkein likaisimmissa, kaikkein katalimmissa vastavallankumouksellisissa teoissa.

He kulkevat fasististen julmurien rinnalla Europassa ja japanilaisten imperialistien rinnalla Idässä. Nyt on tunnettua, että trotskilaiset osoittavat Espanjassa apua fasistisille kapinallisille kenraaleille, joita johtavat Hitler ja Mussolini. Tunnettua on myöskin, että trotskilaiset pyrkivät kaikin tavoin ehkäisemään Kiinan kansan taistelua japanilaisia imperialisteja vastaan, jotka ryöstävät ja tukahduttavat Kiinan kansaa.

Kemerovon kaivoksella ollut inhoittava vastavallankumouksellinen joukkio on hävitetty, mutta suuren ja mahtavan sosialistisen isänmaamme jokaisen työtätekevän on muistettava, että kansan ja sosialismin vihollisia on vielä jälellä. Niitä on meillä vielä paljon. Inhoittavat, kolmasti kirotut trotskilaiset epäsikiöt, jotka ovat fasistisen porvariston ryntäysjoukkoa,

tulevat vielä yrittämään vahingoittaa kaikin tavoin proletaarista valtiota. Sentähden meille kaikille on edelleenkin välttämätöntä valppaus, se erikoinen valppaus, johon suuri Stalin on usein kehoittanut meitä. Meidän on vielä enemmän voimistettava sosialistisen omaisuuden — tuon SSSR:n kansantalouden perustan suojelusta, joka on lähteenä jokaisen työtätekevän varakkaalle ja kulttuuriselle elämälle. Meidän on poisjuurittava vastavallankumoukselliset trotskilaiset jätteet loppuun saakka.

* * *

Sosialismin maa on ihmiskunnan kirkas majakka. Siihen ovat suunnatut koko maailman työtätekevien ja etummaisten ihmisten tuliset rakkauden tunteet ja toiveet.

Me olemme voimakkaita, ja vihollisten: trotskilaisten ja niiden isäntien — fasistisen porvariston, minkäänlaiset juonet eivät pysähdytä sosialismin voitokasta kulkua.

Työväenluokan ja kaikkien työtätekevien ponnistuksilla olemme sankarillisessa taistelussa saavuttaneet sosialismin lopullisen ja kumoamattoman voiton SSSR:ssä.

"...Sosialistisen järjestelmän täydellinen voitto kansantalouden kaikilla aloilla on nyt tosiasia". (J. Stalin)

Vihollisemme eivät voi kääntää historian pyörää taaksepäin, eivät voi pysähdyttää mahtavan sovettikansan yhtenäistä, pidättämätöntä pyrkimystä eteenpäin, kommunismin riemuvoittoon.

Takeena tähän on rajaton uskollisuutemme Leninin-Stalinin asialle, kansan tulinen rakkaus johtajaansa ja suurta opettajaansa Stalinia kohtaan.

Takeena tähän on stalinilainen, maailman demokraattisin Konstitutsio.

("Sputnik agitaattora" N:o 23, v. 1936)

TOIMITUS: P. Hyppönen, vastaava toimittaja — puh. 4-49
J. Puro, vastaavan toimittajan sijainen — puh. 9-12
I. Antipina, toimitussihteeri — puh. 1-68

Отв. редактор П. Хюппенен. Техн. редактор И. Антипина

Уполн. Главлита Карельской АССР № В—453 Формат бум. 72×110 6⁴/10 ав. лист. 4 п./л. кол. зн. в п/л 69.883
Тираж 1000 Заказ 175 Сдано в набор 13/I-37. Подписано к печати 23/II-37 г.

Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская, 7.

Издательство Карельского Обкома ВКП(б) ◇ Петрозаводск 1937

Hinta 1 rupla.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Издательство Карельского Обкома ВКП(б)
Петрозаводск 1937